

KÖVES JÓZSEF

A csöszmödi borszálló

KÖVES JÓZSEF

A csöszmödi borszálló

Arión
kiadó

© Köves József, 2014

Tipográfiai terv: Tordas és Társa Kft.

© Borítóterv és illusztrációk: Leslie Téjlor

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, részletek közlésének
jogát is az írott és elektronikus sajtóban.

ISBN 978-963-9699-47-2

Arión Kiadó, Budapest

Nyomdai munkák: Kinizsi Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: Bördős János igazgató

A regény hősei kitalált személyek,
a történetnek és a helyszínnek semmi köze
a mi valóságunkhoz.
Nálunk a politikusok sem ilyenek, az emberek
pedig boldogok, elégedettek.

Preambulum

Voltaire-nek, sok okostojással együtt, az volt az elképzelése, hogy Isten ugyan megteremtette a világot, ám azután, mint aki jól végezte dolgát, magára is hagyta: tegyen ezentúl, amit csak akar. Mint a kiöregedett százszoros válogatott labdarúgó, akivel barátságos mérkőzésen elvégeztetik a kezdőrúgást, de aztán ő maga leballag a pályáról, és a meccs nélküle folyik tovább. Sőt, igazából akkor kezdődik.

Pedig nincs igaza Voltaire-nek meg a többi deista gondolkodónak: Isten azért csak-csak a világon tartja fél szemét, olykor még kedve támadna beavatkozni is, de látván, milyen ostoba az ember (akit nem igazán sikerült a maga képére alkotnia), inkább csak legyint egyet, hiszen előbb-utóbb rásegítés nélkül is elpusztítja önmagát.

Néha persze az is előfordul, hogy az Úristennek tréfás kedve támad, ilyenkor valami csodát tesz, és sokáig kacarászik azon, mit művelnek Ádám és Éva kései leszármazottai a meglepő dolgok, esetek körül. Arkangyalaival együtt harsány derűvel figyel, hogy egy-egy úgynevezett „csoda” után faragott képeket csinálnak maguknak, hatalmas menetek indulnak a csoda helyszínére, újabb csodákban reménykedve és fohászkodva őhozzá, hogy legyen kegyes, bocsássa meg vétkeiket és szabadítsa meg őket a gonosztól.

Mindenféle papok ilyenkor cifra díszes ruhákat öltenek, arany serlegekből kortyolgatnak, megszegvén azt

a fogadalmat, mely szerint a szegényeket kellene pátyolgatniuk, s mint az a nagyszerű tanító tette, az a tiszta lelki, csodálatos férfiú, akit az ő fiának vélnek: magukhoz kéne ölelniük őket.

Az Úristent olykor bosszantotta is az álságos népség sok ostoba fohásza. Hát mi vagyok én?, gondolta sokszor, oly kegyetlennek, oly zsarnoknak néznek, hogy folyton hozzám kell könyörögniük? Ilyenkor azután az Úristen igencsak bosszússá vált, hívatta Pétert, az ő kapusát, s bánatát mennyei nektárba fojtotta – persze Péter se vetette meg a kortyolnivalót. Amitől kis idő elteltével fényes jókedvük kerekedett, s elhatározták, hogy valami csínyt fognak elkövetni.

Sikerült.

ELSŐ RÉSZ

1. Görbe lábú kutyák és asszonyok falva

A falu, ahol történetünk játszódik, nincs túlságosan messze a fővárostól. A sztrádáról elég jó bekötőút vezet a kisközségbe, s onnan tovább, egészen a Dunáig. Persze ahhoz, hogy az út a folyó partjára érjen, még hét többé-kevésbé hasonló falut kell átszelnie, mint amilyen Csöszmőd.

Nem nagy lélekszámú község, talán ha kétezen lakják, közöttük is sok az öreg. Főleg öregasszony, mert nemcsak a mosónők halnak korán mifelénk, mint nagy költőnktől tudjuk, hanem a férfiak is. Nyilván a

túlzásba vitt munkás életmód következtében. Mert lapátolnak, kapálnak, emelgetik a nehéz súlyokat (egy teli söröskorsó körülbelül hetven dekát, olykor egy kilót nyom), és hozzá még dohányoznak is.

Érdekes módon a faluban az öregasszonyok és a kutyák rendkívül hasonlítanak egymásra: görbe a lábuk. Ez kutyáknál még csak-csak érthető, mondjuk egy túlontúl vérmes hím tacskozó csábíthatta el valaha az ivarérett nőtényeket, de vajon mikor járhatott arafelé egy kiéhezett lovas huszárcsapat?

Amúgy a községnek volt némi kulturális jellege: évtizedek óta büszkéek voltak arra, hogy ott, Csöszmődön született 1893-ban Csempedi János, neves szobrászművész, aki a huszadik század első felében jellegzetes kispasztikai munkákkal hívta fel magára a figyelmet. Ezt tanúsította a Csempedi Emlékház állandó kiállítása is, ahol a neves kispasztikus kedves kispasztikáit mutatták be a ritkán arra tévedő kisközönségnek. Csempedi János valóban kedves figurákkal tette ismertté a nevét, aranyos kutyusait, rokokó balett-táncosnőit vásárokon árúsították és több polgárosodó gazdáné vitrinjének díszévé váltak. Később Csempedi kis Horthy-szobrokat öntött bronzból, levélnehezékeknek; egyet eljuttatott a kormányzó úr őfőméltóságához is, amiért viszonzásul egy szerényebb kitüntetést kapott. Jóval a háború után porcelán Marx-, Lenin- és Rákosi-kerámiái lettek sikeresek, a környék valamennyi tanácselnöki, téeszelnöki és osztályvezetői irodájában ezek szolgáltak levélnehezékként vagy díszítették a könyvszekrényeket, íróasztalokat.

A művész persze nem lakott a kis településen,¹⁵ éves korában a fővárosba került kollégiumba, és csak nagyon ritkán látogatott haza szülőfalujába. De Csösz-

mődnek kellett egy híresség, s Csempedi halála után (1955) kiállítás nyitottak műveiből, majd szülőházát emlékháznak nyilvánították. Mostanában pedig, már jó húsz éve, minden évben megrendezik emlékére és tiszteletére a Csempedi Napokat – természetesen Marx és Rákosi mellszobrocskák nélkül. (De Horthy már akad egy-kettő).

További nevezetesség Lajtos Lajos bácsi, aki egyesek szerint száz, mások szerint már százkét éves, ám korához képest elég mozgékony. Ő arról nevezetes, hogy a tévéhíradó tudósított a 100. születésnapjáról, és a fél ország nevetett, amikor a kis kerek csokrot édes-ségnek nézte, és belekóstolt a fehér rózsába. Azt hitte, habcsók.

Van ezeken a nevezetességeken kívül egy elég nagy és zsúfolt CBA-üzlet, korábban persze ABC; a helyiek, mikor oda indulnak, azt mondják: megyek a francBA, franciapezsgőért. Amit persze nemigen tartanak ott, mert errefelé nem az a közönség éli mindennapjait. Ha meg valakinek (mert lakik vagy víkendezik itt, Csöszmőd hegyoldali részén, az Úridombon azért néhány új-milliárdos is) nagyon kell, hát átmehet a terepjárójával a szomszédos Nagyállásra, az már városi rangra emelkedett, és ott a mini plázában még italkülönlegességek boltja is van. Többnyire vevő nélkül, akárcsak a mellette lévő könyvesbolt is.

A belterületen alig száz-százötven méterre egymástól két kocsmá is található. A közelben pedig a templom. Meg ott van, éppen a katolikus templommal szemben, a parányi főtéren a polgármesteri hivatal. A hivatal dolgozói leginkább a *Rudi korcsmáját* kedvelték, mert Rudi és Rudiné – így hívta mindenki a Rudi feleségét, Mariskát – pazar konyhát vezetett, messze

földön híre volt különleges velős halászléjüknek. Ez Rudiné leleménye volt, a szokásos belsőségek helyett igazi velővel bolondítani meg a halászlét és a vendégeket. A velőt sós vízben abálta Mariska, majd eltávolítva a hártját, csíkokra szeletelte. Így adta hozzá a halászléhez, s abban készre főzte. Tudjuk, a hal úszni kíván, úgyhogy egy jókora adag halászlé után általában jókora mennyiségű vörös bor is fogyott.

Volt a Rudinének még egy specialitása, a nemzeti rétes. Ez kiváltképpen jobboldali kormányok illetve jobboldali többségű képviselő-testületek idején lett népszerű; ha magas vendég érkezett a megyéből vagy a fővárosból, annak bizony meg kellett kóstolnia a Rudiék nemzeti rétesét. Azért volt nemzeti, mert háromszínű töltelék volt benne: piros, fehér és zöld. Piros volt a meggy, fehér a túró, és zöld a reszelt zöldség, amit Mariska kevés keserűmandula-esszenciával festett igazán zöldesre. Ez a trikolór édesség természetesen többször is felbukkan történetünk során.

De folytassuk a további vendéglátóipari üzemegységekkel. A Pesti úton, alig pár lépésnyire a főút elágazásától, áll egy másodosztályú étterem és eszpresszó, a *Duplackó*. Onnan kapta a nevét, hogy régen egy László László nevű férfi tulajdona volt. Valaha ez volt a falu kocsmája, söntéssel és hátul hatalmas étteremmel, amelyből ajtó vezetett a kerthelyiségbe. Régebben e kertben kugliztak a falu lakói, de ma már nincsenek kuglipályák, hanem – ahol lehet – automatizált bowling kerül a helyükre. Itt nem lehetett, erre nem volt pénz. Először hajdani szakszervezeti üdülők kertjében divatozó lengőtekével próbálták pótolni a hiányt, később a golyóbistartó bitófát kivágták és eltűzték a fabábokkal együtt, mégpedig azon a kerti tűzhelyen,

amit Vági Vajkkal, a kőműves észkombájnnal építtet-tek, még akkor, amikor nem volt büdös neki a kétkezi munka..

Ha már Vági Vajk... Ez a hatvan-egynehány éves férfiú eredeti neve Wasser Vladimir volt, de nem sokkal a rendszerváltás után úgy érezte, nem illik hozzá se a víz, se az oroszos hangzású keresztnév. Kérelemmel, amelyet a Belügyminisztérium viszonylag gyorsan jóváhagyott, változtatta meg családi és keresztnévét egy füst alatt. Vági Vajk akkor kezdett el közélgni (így mondta), megalapította a Kisgazda Párt helyi csoportját és kinevezte magát elnöknek. Jöttek is sorra a férfiak: Vági hol földet, hol meg vetőmagot ígért nekik. Szerzett is földet: a fővárostól ajándékba virágföldet kaptak ötvenkilós csomagolásban. A bosszús férfiak hazavitték a muskátliföldet az asszonyoknak, de a következő taggyűlésen egyhangúlag leváltották Vágit. Mivel akkoriban 10+1 tag volt szükséges egy párt alapításához, Vági Vajk összetoborozta a megfelelő létszámot, és bejegyeztette a Magyar Nemzeti Jövő pártját, fölvette az államtól az induló pártoknak járó tízmillió forintot. Három szál különös búzakalász lett a címerük, egy piros, egy fehér és egy zöld – persze, hogy a fehér is látszódjék, fekete háttérből lengedezett a nemzeti búza.

Vági megszavaztatta azt is, hogy független elnökük legyen, tekintettel a feladatok súlyára és jelentőségre – na meg sokaságára –, és persze a posztot ő szerezte meg. Jelszavuk a függetlenséget is tartalmazta: FÜGGETLENSÉG, NEMZET, GYERMEKÁLDÁS felirat ékeskedett az önkormányzattól kapott párthelyiség (régebben nyugdíjasklub) portálján.

Vági Vajk alias Wasser Vladimir független elnök-

ként jelentős fizetést szavaztatott meg magának (mégpedig az önkormányzat költségvetéséből), de emellett a kőműves mesterséget sem adta fel, csak a munka javát már segédjére és alkalmi munkásokra bízta.

Nem is lett volna ideje az aktív kőműveskedésre, mert közeledett a polgármester-választás időszaka, és ő bizony el akart indulni a küzdelemben. Ellenfelét, aki korábban tanácselnök is volt Csöszmődön, és sokáig nagy megbecsülésnek örvendett polgármesterként is, ügyes húzással bíróság elé cipeltette, magyarán: följelentette. Abban az időben csatornázás indult a faluban uniós pénzek felhasználásával, és Vági Vajk azt híresztelte ellenfeléről, hogy a saját házának bekötését közpénzből számolta el. Egy félalkoholista ügyvéd, bizonyos Krámer doktor intézte a lakók ügyes-bajos dolgait, ha éppen józan volt; ő találta ki a megfelelő vádat Lentei András polgármester ellen. A Vági-Krámer duó ugyan elvesztette a pert, de a rágalom rajta ragadt Lentein, és a vendéglátóipari üzemegységekben örökös téma volt Lopós Lentei bűnügye, aki biztosan megvette a bíróságot is, azért nyert Vági Vajk ellen.

Aztán még volt Lenteinek egy valóban nagyon rossz szokása: kíváncsisága soha nem hagyta nyugodni, és – még szerencse, hogy nem volt pletykás – menet közben állandóan bekukucskált a kertekbe vagy éppen az ablakokon, amiért is sokan Kukucska Bandinak hívták.

Mindenesetre a suttogó propaganda megtette a hatását, Lentei után a házszoyszédját, Krajczár urat is besározták, hogy együttműködik Lenteivel, tehát ő is tolvajnak minősül. (Pedig nem volt tolvaj, csak dörzsölt ügyeskedő, aki minden lehetőséget kihasznált, mint később látni fogjuk, hogy dőljön a lé.) Krajczár úrnak

volt két felnőtt nevelt lánya, a bögyös Erzsók meg a vékony, karcsú de ugyancsak bögyös Kamilla. Őket a falu népe gyorsan kurvának minősítette, és azzal vádolta, hogy mindkettő egyszerre feküdt le Kukucska Bandival, azaz Lopós Lenteivel. Vad orgiák híre terjedt a faluban, s hamarosan ezen csámcsogtak a vasárnapi mise után a görbe lábú öregasszonyok, s talán még a görbe lábú tacsók is.

Egyszeriben kis fénymásolt cédulák jelentek meg az utcai szemetesládákon *LE A LOPÓS LENTEIVEL!* és *VÁGI A MI EMBERÜNK!* feliratokkal.

A következő polgármester-választás előtt Vági hivatalosan is bejelentette, hogy indul a posztért. Közzétette, hogy ha megnyeri a címet, minden csöszmödi ingyen kap vetőmagot és gyümölcsfa-csemetéket, és úgy tervezi, hogy ide telepített egy francia óvszergyártó céget, amelyik több mint négyszáz falusinak ad majd munkát. (Meg védelmet a Krajczár lányoknak).

Mondanunk se kell, Vági fölényesen megnyerte a választást.

Híveinek élén Lentei háza elé vonult akkor, és a bukkott polgármester kerítésének betontalapatára állva szónokolni kezdett.

– Lopós Lentei, lejárt a te időd. A történelem szemétdombjára kerültél... Ha bátor vagy, gyere ki, Kukucska Bandi!

A tömeg, vagy kétszáz csöszmödi lakos azonnal rákezdte:

– Lentei, gyere ki! Lentei, gyere ki! Lopós Lentei, várunk ideki!

Zúgott a tömeg. És akkor váratlanul kinyílt a családi ház ajtaja, és megjelent Lentei András, kezében egy véres késsel. Az emberek rémülten nézték volt

polgármesterüket, és a véres fegyver láttán hátrébb húzódtak.

Vági leugrott a kerítésről, és eliskolt a sarokig. Az emberek meg utána.

– Na, most mi történt? – kiáltott utána Lentei. – Mitől szartál be? Te gyáva!

Vági Vajk válaszolt:

– Jobb egy pillanatig gyávának lenni, mint halottnak életünk végéig.

A volt polgármester ekkor a kezében tartott késre nézett:

– A fenébe is... Tyúkot vágtam, és nem tettem le... Ne féljetek, emberek! És köszönöm, hogy megszabadítottatok a falu vezetésének terhétől. Mostantól szidhatjátok a kontár kőművest helyettem.

Vági Vajk most már bátorságra kapott és vissza kiabált:

– Majd megnézzük, mennyi hiányt hagyta nekünk, mennyire üres az önkormányzat kasszája! Börtönbe juttatlak, gazember! Ott fogsz sínylődni évekig!

– Eridj csak – legyintett vissza Lentei –, hozd rám a rendőrséget meg az ügyészséget nyugodtan. De vigyázz, Wasser, mert isten nem ver bottal!

Vági Vajkot nagyon bosszantotta, ha lewassereztek. Talán, mert igazat szóltak.

– Lopós Lentei! Lopós Lentei! – kiabálta, de a volt polgármester már becsukta maga mögött az ajtót.

– Látjátok? – kiáltotta Vági. – A gyáva... Bemene-kült a népharag elől. Ilyenek ezek a kommunisták mind... Nagy a szájuk, ha fegyver van a kezükben, de aztán... Na, emberek, folytassuk a kocsmában! Utánam! – El is indult nagy mérgesen, de mikor hátranézett, azt vette észre, hogy már csak hárman lépdelnek

mögötte: Varjú, a mezőgazdasági boltos, Zsivkovits, a földgépes és Dini, a nagyfülű, akit csúf külseje alapján afféle falubolondjának tartottak, pedig megvolt a magához való esze, legfeljebb ritkán használta.

Dini óvatosan közelebb somfordált Vágihoz:

– Vajk bácsi...

– Na, monddjad, fiam! – Vági Vajk megállt egy pillanatra. Bozontos szemöldöke szigorúságot üzent.

– Nincs munkám, Vajk bá! Maga meg polgármester, ugye...

– Aha. Adnék én, fiam, csakhogy te nem értesz semmihez.

– Én mindenhez értek, Vajk bácsi, ha megfizetik.

A munkaügyi tárgyalás abbamaradt, mert elértek a kocsmához. A harmadik vendéglátóipari üzemegységhez, amit úgy is hívtak valaha: a *Zalán megyei Vendéglátóipari Vállalat 137. számú üzemegysége*.

Vajk bácsi odaszólt Ferinek, a csaposnak:

– Jó hideg házmestert! – oldalra pislantott Dinire, majd hozzátette: – Ennek a gyerekek is. Fizetem...

Megkapták a vizes fehérbort, félrevonultak a könyöklőhöz. Könyököltek is.

– Egészségedre! – emelte följebb a korsót Vági.

– Magának is, Vajk bácsi.

Ittak, közben Vági hosszan tanulmányozta Dini arcát. Az zavartan a fejéhez kapott, majd megpizskálta az orrát. Azt hitte, van ott valami, azért a nagy figyelem.

– Te gyerek! Van egy elképzelésem. Az egész falunkban csak egyetlen cigány van. Ismered.

– Ismerem. A Takaró Árpád, aki egyedül lakik az akáczmezei tanyán.

– Na ez a baj! Hogy egyedül... Egy valagnyi támo-

gatástól esik el a falunk. Tudod, mit, Dini! Legyél te is cigány...

- Mi legyek én, Vajk bácsi?
- Cigány, ha mondom... Na, igyál, fiam!
- Hogy legyek én cigány, és miért, Vajk bácsi? Mert

eláll a fülem?

- Na, látod. Akár a cigányoknak.
- Én még nemigen láttam elálló fülű cigányt...
- Mert nem kerestél. Meg nem jártál Budapesten, a

nyolcadik kerületben.

- Nem, még soha - ismerte el Dini, és ivott egy nagyot.

- Mondom... Ott csupa elálló fülű van - lódított Vági Vajk. Dini beletúrt az orrába, kivett egy kis adag fíká, megnézte, meggyurmázta és a sarokba hajította, majd nagyot szívott az orrán.

- Tényleg?
- Mondom! Szóval vállald el, hogy cigány leszel...
- Na de, Vajk bá! Hogy érti ezt?
- Szerzünk még vagy tíz cigányt, és kérünk állami

támogatást. Hát így... Te meg kapsz belőle jutalékot... Ferikém, te nem akarnál cigány lenni?

A csapos vállat vont:

- Miért ne? Ha megfizetik...

Vági röhögött magában. Úgy érezte, megerősítette újonnan nyert polgármesteri székét. Ha lesz cigányközössége - mert ilyen nem volt erre felé -, lesz lehetőség egy pici ellenségképzésre is. Úgyesen kell művelni, soha nem kimondva, gyengéd célzásokkal. Akkor már lesznek a komenisták, a lopóslenteik és lesznek a csenőcigányok, rablóromák.

- Na, Dini?

A nagyfülű vállat vont.

- Én benne vagyok, ha megfizeti, Vajk bácsi.
- Meg én! Alakítunk egy cigány önkormányzatot, és az kap pénzt. Abból aztán...
- Én leszek az elnök?
- Na, az kéne még! Majd Takaró Árpi bátyádat megkérjük... Úgysincs sok dolga mostanság. Holnap meg is látogatom.

2. Testes és lendületes, mint a franc

Hess! – csapkodott Takaró Árpád a bal kezével, miközben jobbójában a keveréktápot mérte a zsákból. – Hess, a nyavalya tépje ki a szárnyaidat! Te rohadék, te gennyes, a kurva anyádat!

Mindezek annak a hatalmas légynek szóltak, amelyik egyre ott zümmögött Takaró orra körül.

Ahogy ment hátra a tyúkólhoz, a hatalmas dongó megállás nélkül követte. Takaró Árpád akármit csinált, nem volt nyugta a dögtől. Beszórta az ólba a tápot a tyúkjainak, és korához képest meglepő intenzitással futni kezdett vissza a ház felé.

Kétablakos, szegényes családi ház volt, még a hatvanas években épült, vendégháznak húzta fel a téesz, arra az esetre, ha magas látogatók jönnének Budapestről. Azok persze sose jöttek, s a romló állagú épületet végül is odaadták Takarónak használatra. Később pedig a nevére is írták.

Magának való ember volt ez a Takaró Árpád. Öt testvérét, akiről nem tudott semmit, csak azt, hogy léteztek valahol Erdélyben, mert anyjuk korán meghalt, apjuk pedig iszákos cigányember volt, akitől elvették a gyerekeket (amit maga se bánt), és különböző intézetekbe rakták őket.

Akkor került ide, amikor a korábban hatalmas téesz már bomlani kezdett, és földjeinek egy részét bérbe adta a helyieknek. Takaró akkorra megözvegyült, fiatal asszonykáját, akit pedig nagyon szeretett, elvitte magához az Isten, mégpedig keserves tüdőrákkal, utolsó heteit a kórházban töltötte szenvedve, és az ura már imádkozott a haláláért, látva ezt a sok kínlódást.

Azóta Árpád egyedül élt, félrehúzódva, még a boltba is csak nagyon ritkán ment, kényszerből. Képre-bőrére volt írva a származása, és gyűlölte, ha azt mondták róla: na, ez se idén nyáron barnult le. Ilyenkor fölment benne a pumpa, ölni szeretett volna, de mert alapjában békés, csöndes ember volt, hát inkább nyelt egy nagyot és félrevonult, mégpedig az egész világtól. Kisállatokat tartott, konyhakertet művelt, az utcai Norton kútról hordta a vizet (két hosszú sarokra volt tőle), s amikor már fárasztotta ez is, átment Hunyásra, ebbe a szomszédos kis zsákfaluba, ahol volt egy kútfúró ismerőse, a Márton.

– Te, Marci – mondta neki (holott Márton Antalnak

hívták, de sokan a családnevét becézték) –, kéne egy kút... Mikor érsz rá?

– Nincs most munkám – mondta a kútfúró –, akár holnap felvonulhatok.

Árpád toporgott. Nehezen nyögte ki:

– Az jó... De... van egy kis baj.

– Mi az? – húzta fel redős homlokát Márton.

– Hogy nincs pénzem. Nem tudok fizetni.

Márton Antal elgondolkodott:

– Van megoldás. Én fúrok neked kutat, te meg átjössz nekem nyári konyhát építeni. Rendben?

– Rendben – mondta megkönnyebbülten Csöszmöd talán egyetlen cigánya. – Akkor előbb én jövök – tette hozzá, mert becsületes ember volt.

– Azt nem, mert én már holnap kezdeni tudok! Majd szólok, ha viszonznod kell.

– És ha közben valami baj történik velem? – aggodalmaskodott Takaró.

– És ha velem történik az éjjel?

Takaró Árpád belátta a belátnivalókat. Sóhajtott.

– Hát jó – mondta, mintha szívességet tenne. – Akkor gyere korán.

Így aztán munkával fizettek egymásnak. Barterben készül a kút is, meg a nyári konyha is. Ami nem is meglepő, hiszen az egész volt-szocialista kapitalizmus az öskommunizmushoz hasonlított (s hasonlít ma is), amikor még nem létezett pénz, s az emberek áruval vagy munkával fizettek egymásnak.

Tizennyolc méter mélységig kellett volna lefúrni Márton Antalnak, s most, történetünk kezdete előtt pár nappal, tíz méteren már fel is jött valami színes lötyty.

– Fura – nézte meg Márton –, én még ilyet nem is

láttam. Vervörös, sötét. Valami vasércréteg lehet itt alattunk vagy minyavalya.

– Láttál te már olyat? – nézett rá hitetlenkedve Takaró.

– Hát... nem, de csak az lehet. – És újra elindította a fúrót. Mélyebbre ment, már érezni lehetett, hogy sok víz (víz?) van odalent, elég tág üregben.

És a szaga is gyanús volt. Mintha hordóból bort fejtettek volna. De nem merték megkóstolni.

– Csak nem akar tisztulni, kurvaanyját! – dühöngött a kútfúró. – Adj egy tiszta kancsót, Áрпи!

Takaró Árpád kicaplatott az útra a kancsóval, a Norton kúthoz, mely amolyan *mindenki kútja* volt. Takaró Árpád inas, szívós ember volt, erőseket nyomott, és hamar elindult a víz a kancsóba. Az egyenletesen zubogó vízzel kimosta a kancsót, azután teletöltötte, és visszaballagott a „birtokára”. Ott átöntötte a vizet egy lábasba, így megtakarított egy utat. Az üres kancsót pedig kivitte Mártonnak.

Az megtöltötte a kút vörös vizével.

– Nem tisztul – morogta, és a kancsó fölé hajolt. –Te, Áрпи... Az anyja szentség, ennek borszaga van! Kóstold meg, Áрпи! Bevállalod?

Takaró a kancsó fölé hajolt, és bizonytalanul a vörös folyadékba dugta a nyelvét. Aztán ivott is egy kortyot, sötétbarna szeme lelkesen és hitetlenkedve felcsillant:

– Te Marci... Ez... Ez bor!

– Ne má! – Márton beleszagolt a kancsóba. – Hát a szaga, az tényleg...

Árpád lekapott a ház falába vert szögről egy kopott bádögbojrért, és töltött a kútfúrónak.

– Igyál, bazmeg! Csoda történt!

Márton Antal nagyon óvatosan belekortyolt. Szeme elkerekedett, nagyot csettintett az első korty után.

– Hú, az anyád... Bor jön a kutadból, te Árpi! Ha így marad, te leszel a világ leggazdagabb cigánya! – Most már nagy kortyokban itta a nedűt. Amikor a bögre tartalma kifogyott – márpedig ez igen hamar megtörtént –, megtörölte a szája szélét. – Adjál még!

Takaró töltött, és maga is ivott. Ő a kancsóból.

– Csipjél meg, Marci – hörögte kéjjel, emiatt a bor (bor?) a torkára ment, és ő erősen köhögni kezdett. – Ne csí... ne csípj, üss! A hátam! – De közben köhögött, mint a kehes számár.

Márton Antal jól hátba vágta Takarót, többször is, egymás után, míg helyre nem billent a gigája.

– Köszönöm – mondta a falu összes cigánya hálásan, és a kúthoz sietett utánpótlásért.

Kicsit félve merített még egy kancsóval, mert attól tartott, csak ennyi volt a csoda. De nem, most is jóízű, testes és lendületes, mint a cabernet franc. Amit ugyan ő még nem ivott, neki maximum valami vegyes import kotyvalékra futotta, alföldi palackozásban. Arra is ritkán, mert Árpádnak igen régen nem volt már munkája. Mióta befellegzett az építőiparnak, nem sokra ment ezen a környéken a szakképzetlenségével. Néha elhívták ide-oda segíteni, főleg fel az Úrdombra, ahol helyi előkelőségek házai meg városi emberek nyaralói voltak, de ez igencsak kevés volt a megélhetéshez. Pláne télen, amikor bezártak a nyaralók, és még egy szobát se kellett átmeszelnie.

Mindkét ember arca sugárzott. Újra és újra a kúthoz mentek, és töltöttek. A negyedik mérés után már polisi jó kedvük támadt, Márton Antal énekelni kezdett,

először csak halkán, dünnyögve magának, aztán egyre hangosabban és erőteljesebben:

*Sárgarézből van a pipakupakom,
És ezzel szédítem a rózsámat.
Mert a pipakupak sárgaré,
Az én kisangyalom rám se néz.*

Fölnézett. Takaró Árpád kicsit félénken bólogatott, dúdolt, de nem nótázott. Márton viszont már kurjongatott:

*Mert a pipakupak sárgavas
Az én kisangyalom rám se basz...*

– Te Árpád, kóstolgassuk még ezt a kutat!
Takaró Árpád engedelmesen hátrabaktatott az újabb adagért. Kicsit félve, hogy vége lehet a csodának, s még az se nyugtatta meg, hogy megint vörös borocska került a kancsóba.

– Tóni, nem lesz ebből valami baj?
A kútfúró kezében megakadt a zománcbögre.
– Mármint miből?
– Hát ebből. A kútból...
– A te telked, nem? Nevedre van írva, nem?
– Igen, de...
– Semmi de... Ami a kerítésen belül van, az a tied.
– Aztán elgondolkodva még hozzátette: – Meg az enyém... egy része... Tudod, hogy a becsületes megtalálónak jutalom jár.

Takaró a fejét ingatta, és balját tiltakozásra emelte. Nem lehetett tudni, a becsületessel van baja vagy a jutalommal.

– Arra gondoltam – mondta lassan –, hogy én a té-
esztől kaptam a földet. És akkor esetleg valami szövet-
kezeti borpince is lehetett alul, amiről megfeledkeztek.
És akkor te megfúrtál egy nagy hordót vagy mi... És ak-
kor ez nem az enyim...

– Hordót? – horkant fel Márton. – Tizenakárhány
méteren? Eszednél vagy?

Takarót azonban nem hagyta nyugodni a dolog. Na-
gyon félt attól, hogy tolvajnak nézik.

– Nem tudom... Be kell jelenteni a tanácsnál vagy
valahol?

Az önkormányzatot még mindig tanácsnak mondta,
így szokta meg, erre állt rá a szája.

Márton visszadülöngélt a kúthoz, hozott egy újabb
kancsóval.

– Seholsenem, érted? Nincs ehhez köze másnak,
baszod. Kussolj róla! Nyitunk itt egy borozót, és élünk,
mint hal a vízben. – Elröhögte magát. – A borban,
bazzmeg, Takaró! A kussolás a lényeg, érted? Kuss,
kuss, kuss, matematikus! Fizikuss, kémikuss... – Eldőlt
székkel együtt, a két lába kalimpált az ég felé. – Az
anyám úristenit, de be vagyok rúgva, kezem-lábam ki
van ficamodva... Húzz föl!

Árpád lehajolt, de benne is erős volt már a nyomás,
így aztán rádőlt a kútfúróra.

Ott hemperegtek mindketten a döngölt földön. Már-
ton hangosan röhögött, Takaró nagyokat nyögött.

3. Hubert atya kíváncsi lesz

Sovák tisztelendő egészséges, középkorú ember volt, valamivel még az ötven alatt járt. Nem vetette meg a földi élet apró kis örömeit, szerette a jó ételeket-italokat, megnézte a formásabb lányokat is, s ha a cölibátust Vatikán elvetette volna, bizony kerített volna asszonyt a paplakba. De mert a Vatikán még ma sem akar erről hallani, meg kellett elégednie a vénlány Franciskával, aki nem is lakott vele, csak estig ott tartózkodott, és végezte a háziasszonyi, háztartási teendőket.

Sovák atya nem volt túlságosan önmegtartóztató lélek, igen sokszor felöntött a garatra. Mondták is a csöszmődiek, hogy „A mi papunk egy boroshordó.”

Mert Sovák, ha egyszer elkezdett borozni, hát azt bizony nem bírta abbahagyni. Ami önmagában még nem olyan nagy baj, csakhogy Sovák Hubert atya, amikor felöntött a garatra, hát bizony átment istentelenbe, és olyan cifra nótákat kezdett kurjongatni, amiktől még egy obsitos légiós őrmester is elpirult volna. Ilyeneket (hogy csak a legszerényebbeket hozzuk ide példának, mert a legtöbb nem tűri a nyomdafestéket):

*A menyasszony lába között
Összeborzolódtott a szőr.
A vőlegény azt ígéri,
Még az éjjel kikeféli.*

Vagy ezt:

*Téglaporos az én cipőm
Kikefélném de nincs időm
Szid érte jó feleségem
Három hete nem keféltam
Kisangyalom.*

És az volt a legrettenetesebb, hogy mindezt gyakorta igen nagy nyilvánosság előtt követte el. Volt Sovák tisziben annyi önfegyelem, hogy berúgni többnyire átment a szomszéd falvak valamelyikébe, de mivel ittasan aztán elvesztette önkontrollját, hazadülöngélve – általában gyalog – már nemigen tudta, mi hagyja el a száját. És vészesen kurjongatott:

*Átdobták a szart a kerítésen,
Megbaszták a hites feleségem.
Ha még egyszer meg tudják csinálni,
Le hagyom a szőrös tököm vágni.*

Csak nagyon profi pszichológus vagy pszichiáter tudná megfejteni (ha meg tudná), miért a szexuális folklórvilág tombolt Sovák Hubert italtól zavaros agyában ilyenkor. Civilben többnyire farmerban és dzsekiben – nyári kánikulában shortban és trikóban – kódorgott el a derék atya, hogy hátha így kevesebben tudják beazonosítani, de saját falujában tántorogva már amúgy is mindenki ismerte, s néhány fiatal, aki unalmában rendszeresen ott gyűlt össze a sekrestye lépcsőjén, felpatant, karon fogta, és bekísérte a paplakba.

Sovák atya éppen végzett a reggelijével, amit Franciska feltálalt neki, és a kezét mosta, amikor zörgettek a kopogtatóval. Franciska kinyitotta az ajtót. A pap hátrafordult, és csodálkozva látta, hogy Takaró Árpád áll ott zavartan, lesütött szemmel.

Takaró csak nagyon nagy ünnepeken járt be a templomba, húsvétkor és karácsonykor többnyire, de a vasárnapi miséken soha nem lehetett látni. Pedig Csöszmöd – hogy, hogy nem, éppen a rendszerváltástól számítva – igen vallásos falu volt, szinte mindenki eljárt a szentmisékre. Régebben nem, akkoriban úgy kellett toborozni a híveket, és bizony üresen kongott az amúgy is visszhangosra épített falusi templom belseje. De mióta az elvtársak szinte varázsütésre hithű keresztényekké vedlettek át, bizony még az ajtóban is tolongtak néha a csöszmödiek.

– Hát maga? – dörrent rá dühösen Franciska. Nem szerette a cigányokat meg a négereket. A négerekre különösen haragudott, mióta a vonaton egyszer egy fekete véletlenül rálépett az új cipőjére, és lehorzsolta az orrát. – Mit akar itt?

– De lelkem – szólt rá szelíden a tiszti –, az Úr megbünteti, ha így fogadja felebarátját.

– Akkor fogadja maga! – morogta bosszúsan Franciska, és hátrarahant törölgetni az edényeket.

Hubert atya az ajtóhoz sétált, és barátságos hangon kérdezte:

– Engem keresel, Árpád?

– Igen, atyám... Gyónni szeretnék...

– Jól van, fiam. Gyere vasárnap, mise előtt... – Áрпи azonban csak állt, és a kezait dörzsölte. – Akarsz még valamit, fiam?

– Igen, tisztelendő úr... Én most akarok gyónni. Rögtön...

Az atya belenézett Árpád mélybarna szemébe. Valami nagy istentelenség foroghat itt fenn, gondolta, ha ennyire sürgős a dolog. Sóhajtvá felhúzta a civil fölé a papi ruhát.

– Hát jó – mondta enyhén bosszúsan. – Gyere, fiam... Várjál csak, hol a szemüvegem?

– Az orrán – kiabálta oda Franciska, jobb híján így fejezve ki utálatát a cigány hívővel szemben.

A pap előresietett, kinyitotta a sekrestye kapuját, hátulról mentek be a szentélybe. Beült a fülkébe, de elébb megmutatta Takarónak, hol az ő helye.

Takaró nemigen ismerte a gyónás rendjét, mindenestre a fülkéhez fordult:

– Dicsértessék a Jézus Krisztus!

– Mindörökké. Ámen – mondta rá a pap. És várta, hogy a gyónó majd elkezdje a liturgia szövegét. De az csak hallgatott. Hubert atya jóindulatúan figyelmeztette: – Vess keresztet és mondd utánam: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Amen.

Takaró Árpád csak papi segítséggel jutott el a kötelező szövegig:

– Gyónom a Mindenható Istennek, és neked, atyám,

hogy utolsó gyónásom óta ezeket a bűnöket követtem el. Utoljára gyóntam...

Árpád itt megint megállt, majd kivágta:

– Hát talán gyermekkoromban. Nem tudom...

A pap a fölkében a fejét csóválta, de ismét segíteni próbált:

– Bűneim azóta, hogy...

Takaró vállat vont:

– Biztosan volt. Sok. De nem tudom... Baj?

– Az Úr megbocsátja, gyermekem... De most mondd el, mi az a sürgős, amit meg akartál gyónni!

– Tisztelendő atyám, valakinek muszáj elmondanom... Azt ígértem, titokban tartom, de nem megy... Hát ez az én bűnöm, hogy nem tudom elhallgatni. Kijön, na... Ugye, maga nem mondja tovább?

A tisztelendő úr bosszúsan felcsattant a fölkében:

– Nem ismered a szabályt? Gyónási titokról még nem hallottál?

– De igen, csak...

– Tehát?... Gyónom a mindenható Úrnak..

– Ja – bölintott a falu cigánya. – Bor jön a kutamból... Kabernet szovinyon vagy mi a franc... A Márton szerint kabernet franc .. Sötétvörös... És ízletes...

Hubert atya kicsit kiesett a szerepéből.

– Hülyéskedsz?

– Isten az atyám, atyám!

A pap kinyitotta a fölke ajtaját, és kihajolt:

– Te, ha a bolondját járatod velem, bizisten agyoncsaplak! – Azzal újra magára zárta az ajtót. – Hát ez nem bűn, ha igazat beszélsz. Akkor ez csoda! Azt viszont jelentenem kell a püspök úrnak... De azért mondd utánam a bánatimát. Teljes szívemből bánom minden bűnömet, mert azokkal a Jó Istent megbántottam. Erő-

sen fogadom, hogy Isten segítségével a jóra törekszem, és a bűnt elkerülöm.

Árpád mondta. Teljes szívéből, valóban. Hubert atya is visszazökkent szerepébe.

– Isten a mi irgalmas Atyánk, aki Szent Fiának keresztalála és feltámadása által kiengesztelte önmagával a világot, és kiárasztotta a Szentlelket a bűnök bocsánatára, az Egyház szolgálata által bocsásson meg neked, Árpád fiam, és adj a békét! És én feloldozlak téged bűneidtől az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

Kijött a fölkéből, megfogta Takaró vállát.

– És most menj utadra, gyermekem...

Aztán feladva ünnepélyességét, kíváncsian kérdezte:

– Te! Most hova mész?

– Hívom Mártont, a kútásót, és ma befejezi a fúrást.

– És aztán?

– Aztán haza Mártonnal.

– Na jó, addig én átöltözöm, és egy óra múlva ott vagyok – intett búcsút a pap.– Ezt már aztán igazán meg kell néznem... És ne feledd, *minden adomány és minden ajándék felülről van...*

Visszament a paplakba, és farmert húzott. Franciska kíváncsian kérdezte:

– Hát most meg hova megy? Itthon fog ebédelni?

– Hogy hova megyek, az titok, Franciska. És vagy itthon ebédelek vagy másutt... Mindenesetre főzök csak valami finomat!

4. A férfiember megvadul

Lentei becsukta a kerítéskaput, köszönt a szomszéd Etelka néninek, akinek fekete szoknyái alól ugyanolyan karikaláb kandikált ki, akár a korcs tacsóké, de Etelka néni emellett még görbe is volt, mint a sarló. Talán éppen a sarló miatt: élete jókora részét előregörnyedve töltötte: sarlózott, veteményest gondozott, virágokat ültetett. Most is a járda széli árkot gazolta sarlójával.

- Jó napot, polgármester úr!
- Hagyja ezt, Etelka néni. Már nem vagyok polgármester.

Etelka néni persze tudta ezt jól, sőt – mint annyi

esemény hírét – ő vitte elsőnek körül a faluban. Bár Csöszmödnek volt újságja (az önkormányzat adta ki nagyjából kéthavonként) *Csöszmödi Polgár* címmel, négy A4-es oldalon a bajuszos Dubácz szerkesztésében, azért Etelka néni volt a sokkal frissebb újság, ezért is hívták sokan Csöszmödi Hírmondónak, hiszen naponta megjelent valahol híreket mondani.

– Nekem mindig maga marad a polgármester úr, tanácselnök elvtárs! – kiáltotta Etelka néni, mire Lentei elvörösödött.

– Hagyjuk ezt, jó? – morogta, és továbbsietett.

Etelka néni megpróbált kiegyenesedni, hogy utána-nézessen. Vajon hová rohan ez az ember?

Amikor Lentei eltűnt a fordulóban, a másik oldalról elősietett Kartács Attila, az önkormányzat titkára, és hármat fütyült a volt polgármester másik szomszédja, Krajczár úr háza előtt. Kinyílt a bejárati ajtó, s Krajczár Erzsók nézett ki óvatosan:

– Egyedül vagy? – suttogta a rácsok előtt Attila.

– Igen. Apu beutazott a megyéhez. Bejössz?

– De mennyire – mondta Attila, de inkább már kiáltotta.

– Nem látott senki?

– Az égvilágon – Kartács Attila nem vette észre, hogy Etelka néni a kertjéből, a nagy eperfa mögül lesi. Becsukták az ajtót maguk után, és Kartács Attila már az előszobában átölelte Erzsókot, majd megmarkolásta hatalmas és kemény melleit.

– Hú, te Zsóka, hogy én mennyire akarlak!

Erzsók se lehetett másképp a dologgal, mert már ott matatott a fiú nadrágjában.

– Érzem, mennyire – mondta, és szinte magához rántotta a férfit. – Gyere, gyere!

Szinte egymásba érve zúdultak be az Erzsók szobájába, ahol a lány hanyatt vetette magát. Attila lehúzta róla a bugyit, a ruhát már éppen csak föltúrte, és azonnal munkálkodni kezdett volna ott, az izgatóan dús bozontosban, amikor nyílt az ajtó, és Krajczár Aladár lépett be.

– Hát ti mit csináltok itt?! – csattant fel.

Attila zavartan húzta fel kínai piacon vásárolt, hosszanti csíkozású alsónadrágját.

– Hát... Ali bácsi, én.. én...

Erzsók az ágy szélén ült, és ő mintha egyáltalán nem lett volna zavarban.

– Nem vártunk, apa...

– Azt látom – morogta Krajczár. – Attila, neked nincs munkaidőd?

– Kiszöktem – mondta szemét lesütve a fiú. – Egy órára... Nem veszik észre. – Ne haragudjon rám... Bocsánat.

– Csak azt csináltad Erzsóval, amit harminc évvel ezelőtt én csináltam... – Majdnem kimondta, hogy az *anyáddal*, de még idejében megállt. – Én csináltam... de sok lánnyal! – Elrévedezve nézett maga elé. – A férfiember már csak ilyen. Megvadul a púnaszagtól...

– De apa! – kiáltott fel Erzsók.

– Neked, lányom, kuss! Ez most férfielemek beszélgetése. Érted?

Erzsók sértődötten húzta vissza a bugyiját, és bosszúsan kiment a szobából.

Attila még mindig félénken nézett Krajczárra. Zavarában hátra-hátrasimította hosszú haját, aztán összekulcsolta a kezeit.

– Ali bácsi – nyöszörögte –, ha úgy gondolja, én elveszem feleségül Erzsót...

– Veszed a nyavalyát! Fontosabb dolgot kell megtenned...

– De én...

– De te... Mondd, hogy vagy ezzel az új polgármesterrel? Bízik benned?

– A Vajk? Nélkülem fingani se tudna, mert nem ért az semmihez...

Óvatosan felröhögött, és leste, hogy Erzsók apja hogyan reagál.

– Na jó, akkor feladatod lesz, te vadkan... Te kikapcsolhatatlan kúrógép. A jövő héten osztják el az önkormányzati földeket.

– Tudom. Én készítem elő a terveket. Pályázott talán, Ali bátyám?

– Persze. Azért utaztam el ma reggel, hogy megtudjam a megyénél, mikor lesz az osztás. Onnan vagyok ilyen jól értesült. Na, nem húzom... Rajtakaptalak a lányommal. Most akkor botrány legyen, vagy teszel nekem egy apró szívességet? Te döntesz.

– Hááát... – A fiú megint beletúrt hosszú hajába. – Ha tudok.

– Tudsz – mondta ellentmondást nem tűrő hangon Krajczár. – Elintézed, hogy én kapjam meg azt a húsz hektárt, ami a cigány Takaró Árpád telke mögött húzódik. Zöldségtermesztésre...

– Azt a szikkadt földet? – csodálkozott a titkár. – Az elhanyagolt szőlőt?

– Azt, igen...

– De hiszen az majdnem... hú... hány négyszögöl?

– Számold ki... Ja!

– Víz sincs rajta...

– Lesz. Ásatok egy kutat, és fúratok még kettőt. Önkormányzati támogatással.

- Arra nincs, Ali bá!
- Majd ráveszed Wassert, hogy legyen.
- Wassert? A vizet, hogy legyen?

Krajczár hangosan nevetett:

- A farkad se gondolkodik, meg az agyad se, fiam...
Vágit régebben Wassernek hívták. Wasser Vladimirknak, hiszen tudod te!

Attila elhúzta a száját. Örülnie kellett, hogy ilyen könnyen megúsza. Melyik lányos apa viselné ezt el ilyen könnyedén s állna szóba a lánya csábítójával? Csábítójával, ugyan – gondolta –, inkább Erzsók a csábító, megőrzített a dudáival meg a bugyiján áttüremkedő, sötét bozóttal. Meg aztán Erzsóknál nem olyan nagy eset az ilyesmi, tudja a fél falu, hogy könnyen és majdnem ingyen adja a cunáját. És sokaknak. Hát ez most nem ingyen lesz, gondolta, mert az apja vasalja be éppen az árát. Felsőhajtott.

- Hogy tudom rávenni, Ali bá?

- Hogy? Hát pályázat... Kíírsz egy pályázatot. Visszadátumozva. Mindenki azt hiszi majd, hogy még a választás előtt írták ki. Wasser is, ő majd szidja érte Lenteit. Lentei meg tiltakozik, hogy semmi köze hozzá. És minél inkább tiltakozik, annál gyanúsabbá válik. Ez lélektan, pajtikám, pszichológia.

- Nem egészen értem...

- Kiteszed a hirdetőtáblára a pályázati felhívást. De csak holnap, mert holnapra már kész leszek a pályázattal.

- Na jó – morogta kicsit idegesen a fiú. – Most akkor két pályázatról van szó?

- Hát persze. A földigénylésnél is dolgod van: el kell intézned, hogy az enyém nyerjen, megkapjam a húsz hektárt. Ez borzasztó egyszerű, hiszen Vajk még

új fiú. Nemigen volt ideje belenézni a pályázatokba. Elég, ha felülre teszed, és máris én vagyok a nyerő.

– És a képviselők?

– Szinte mind a haverom. Aki meg mégse, az is a markomban van, és nem mer ellentmondani. Még Kukucska Bandiról is tudok olyanokat, hogy ő maga is meglepődne...

Kartács Attila tátott szájjal bámulta Krajczárt. Ennyi ravaszság egy emberben! Mindent megpróbál, amiből pénzt lehet csinálni, mindenkit ismer, és mindig sikere van. Állítólag úgy kezdett pénzhez jutni a nyolcvanas évek közepén, hogy hirdetést adott fel több lapban. 'NAPENERGIÁVAL MŰKÖDŐ RUHASZÁRÍTÓ CSAK 3000 FORINT, UTÁNVÉTEL.' Rendelték is, mint a cukrot. És Krajczár korrekten teljesítette a rendeléseket, elküldte kis kartondobozban a szárítókötelet tizenkét csipesszel. Valaki, aki becsapva érezte magát, beperelte, de Krajczár megnyerte a pert, hiszen nem hazudott, a ruhaszáritó valóban napenergiával működik, ha kifeszítik a szabadban s ráteszik a vizes ruhákat. Ő a csipeszt már szinte ráadásnak adta, gesztusként.

– És a másiek? – kérdezte a titkár.

– Ott én leszek az egyetlen pályázó, ezért kell holnap lebonyolítani. Elmondod Wassernak, hogy utólag uniós pénzt lehet majd szerezni a kutakra. – Krajczárt felröhögött. – Ez lesz az igazi *Wasserleitung*!

– Nem tudok oroszul – motyogta Attila, de már tudta: engedelmeskedni fog.

5. Hubert atya cifrázza

Sovák Hubert atya fölpattant mountain bike-jára, úgy tekert shortfarmerban Takaró portája felé. Az idősebb, karikalábú asszonyok tisztelettel „Dicsértessék”-et köszöntek neki, ő meg válaszolt: „Mindörökké!”

A fiatalabbak megmosolyogtak, volt olyan istentelen, aki oda is kiáltotta neki, hogy „Atya! Túl rövid a gatya!” – ezen Hubert tisztelendő úr csak megbocsátóan mosolygott.

Amikor a pap a cigányportához ért, és leszállt a kérekpárról, hangosan kiáltozni kezdett:

– Árpád! Árpád fiam, merre vagy?

De mert válasz sehonnan sem érkezett, Hubert atya odatámasztotta bicaját a rozsdás vaskerítés egyik oszlopához, és benyitott a kapun.

A ház ajtaja tárva-nyitva, de ember sehol. A pap kíváncsian indult a kert felé, ott látta meg a kút fölé hajolva Takaró Árpádot és Márton Antalt.

– Árpád!

Takaró fölnézett, kicsit zavartan, röstelkedve:

– Tisztelendő úr...

Az amúgy istentelen hírben álló Márton Tóni ránézett Árpádra:

– Árulkodtál, te szaros?

Sovák Hubert atya tiltakozóan emelte fel a kezét.

– Csak gyónt, Antal... Az Úr előtt nem lehetnek titkaitok. Most mit csináltok éppen?

Antal legyintett, mint aki azt mondja: most már úgyis mindegy...

– Mindjárt mondom, de köztünk maradjon, főtisztelendő úr!

– Nagyjából – mondta Sovák Hubert... – De a csodáról a fölötteseimet tájékoztatnom kell. Mert itt csoda történt, ez kétségtelen.

Márton Antal kicsit beletörődött már abba, hogy nem lehet titokban tartani a csodát.

– Hát jó... Szóval... Kész a kút, Hubert atya. leeresztettünk egy jól megtisztított búvárszivattyút, nyomja a bort, mint az Isten... Bocsánat, nem úgy gondoltam. Negyedóránként három hektó. És kurva jó.. Elnézést. Megkóstolja?

– Kötelességem – mondta álságosan a pap. – Nekem mindenről referálnom kell.

Takaró Árpád is megszólalt. Mint akit varázslat érintett meg, amiből csak most riad fel.

– Én nem árulkodtam. Csak gyóntam... Ugye, tisztelendő úr?

– Persze – nézett rá Sovák. – De még mindig nem tudom, igazat mondtál-e nekem és a mennybéli atyának.

– Talán kószolja meg, főtisztelendő úr.

Sováknak nem kellett kétszer mondani. Hiszen nem annyira a kíváncsiság (az is), inkább a szomjúság hozta ide. Márton áram alá helyezte a szivattyút, és a zománcvödör, amit a cső alá tartott, hamarosan teli lett sötétvörös borral.

Takaró a pap tiszteletére viszonylag tiszta poharakat hozott, letörölte a friss kút mellé telepített padot meg a faasztalt, és töltött. Sovák ámulattal figyelte a történeteket. Fölemelte a poharát, kortyolt.

Még mindig azt hitte, álmodik.

– Hát ez... ez... csodálatos! Zamatos! – Szakértelemmel forgatta szájában az italt. – Szép rubinszín... Gyümölcsök íze... Hmmm. Töltsetek még! Isten ajándéka ez.

Töltöttek. Maguk is ittak a tisztelendő úrral. Egyszer, kétszer, háromszor...

Az atyának szinte lángolt a tekintete:

– Gyermekeim – mondta egyre akadozóbb nyelvvél –, ti megfogtátok az isten lábát. És az nem lehet véletlen, hogy pont ti fogtátok meg. Akar tőletek valamit az Úr... Töltsetek! Eeeegen... Hol is hagytam abba? Én referálok a püspök úrnak, és felkérem, szentelje meg a kutat. És mert a mi falunk védőszentje nem más, mint... Vince, mint a borászoké... – Most fedezte fel az azonosságot, és lelkesen felkiáltott: – Tényleg... A kurva életbe!

Takaró Árpád ijedten fordította rá mélybarna tekintetét. Teljesen megütközött a cifrázason, aztán arra

gondolt, hogy végtére is most nincs szolgálatban gyón-
tató papja.

Márton, a kútfúró még befejezte a munkát, las-
san-lassan összepakolta az állványzatot, a csörlőt, min-
dent gondosan fölrakott a kis teherautójára. Kezet
akart mosni, de nem tehetette meg, hiszen a kútból –
tudjuk – vörösbort lehetett csak felhúzni. Azt meg saj-
nálta volna kézmosásra használni. Kiballagott hát az
utcai nortonig, ott alaposan lemosta magát, úgy ment
vissza a többiekhez. Takaró töltött neki is. Márton An-
tal picit ellenkezett, de aztán megérezte a bor illatát,
és nem tudott ellenállni.

– Legfeljebb itt hagyom az autót az udvarban, és
reggel érte jövök. – Egy huzatra megitta a jófélét. És
persze nótázni kezdett:

*Nyolc liter után már nehéz a járás,
A csizmám szárán szárad a hányás.
De jó ez a kadarka, az angyalát!
Letépem a babámról a pongyolát.*

*Nyolc liter után már duplán látok,
Egyet mondok, és kettőt hányok.
De jó ez a rizling, az angyalát.
Letépem a babámról a pongyolát...*

– Aztán mit akarsz csinálni ezzel a sok borral? Gaz-
dag leszel, Árpád! – állította meg a danászást a pap.

– Nana! Leszünk! – csattant fel Márton. – Én talál-
tam, egy része engem illet.

– Na, akkor figyeljetek rám! – mondta Hubert atya.
– Én a püspökséget értesítem, ez egy dolog. A másik
dolog az, hogy te építesz egy hús pinceborozót. Az len-

ne, mondjuk, a neve, hogy Vince Pince. Talán a püspök úr fogja fölszentelni... De én biztosan, persze.

Takaró a fejét vakarta.

– Könnyű azt mondani, tisztelendő uram. Vince pince... De miből építsem?

– Meg vagy te húzatva, Áрпи... Hogyhogy miből? Dől a bor a kutadból. Hát abból...

A kút tulajdonosa a fejét rázta:

– Jó, de mikor jön össze ebből annyi, hogy pinceborozót építsek belőle?

– Hamarabb, mint gondolnád – mondta a pap. – Én például már most veszek tőled egy hektóval... Mennyiért adod?

– Hogy én a tisztelendő úrtól pénzt fogadjak el? Még mit nem?

– Jaj, te Árpád! Ha én téged esketnék vagy temetnék, hát nem kérnék érte pénzt?

A kutfúró felröhögött:

– Pénzért temetné? De jó! Azt már az Áрпи nemigen tudná kifizetni a föld alól. Na, igyunk erre az ijedségre!

Ittak, s közben lassan eltervelték, hogyan fog megépülni az a pince. Mégpedig nagyon hamar.

Az se nagy baj – mondta Takaró –, ha nem pince, hanem ház. Legfeljebb nem lesz Vince a neve.

– Fiaim – szólalt meg rövid idő és vagy öt hosszú pohár után Hubert atya –, enni kéne valamit, mert ha gyomorba száll a bor, az nem jó. Ha fejbe, az igen...

– Van egy kis szalonnám meg tegnapi kenyérem...

– Jó lesz az is, ha nincs más!

Takaró Árpád becsoszogott a házba, és három különböző tányérra rakott szalonnával meg egy adag kenyérrel jött vissza.

Falatozni kezdtek, s közben persze jócskán inni is. Éppen ideje volt a szalonnának, mert Mártonnak már

korgott a gyomra vagy hangosan kotyogott a bor a belsejében.

A tisztelendő úr karjával végigtörölte a szája szélét, csettintett egyet, majd ismét danolászni kezdett.

*A kisasszony luka,
A kisasszony luka,
A kisasszony lukas harisnyába,
Sétál a konyhába.
A kisasszony lukas harisnyába,
Sétál a konyhába.*

Takaró Árpád sápadtan nézett a papjára. Nem értette, és nem hitte el, hogy ilyen nóták jönnek ki oly nagyon tisztelt papja szájából.

*Az ifjú úr faszá,
Az ifjú úr faszá,
Az ifjú úr faszárú pipába,
Járkál a szobába.
Az ifjú úr faszárú pipába,
Járkál a szobába.*

Hubert atya átkarolta Árpádot, magához húzta, és mutatóujját billegetve folytatta.

– Énekeld velem, te kormos pofájú!

*A kisasszony csecse,
A kisasszony csecse,
A kisasszony csecse ruhájába,
Kiment a vásárba.
A kisasszony csecse ruhájába,
Kiment a vásárba.*

Takaró tátogott hozzá. Óvatosan és kicsit félénken pislogva. Ő általában csöndes részegségbe bódult, hümmögős-dúdolós kábulatba, míg el nem aludt. Különben sem szerette a zajt maga körül.

*Az ifjú úr pöcsét,
Az ifjú úr pöcsét,
Az ifjú úr pöcsétes levelet,
Vitt a szerelmének.
Az ifjú úr pöcsétes levelet,
Vitt a szerelmének.*

A tisztelendő úr megtapsolta önmagát, elengedte Takarót, és a lendülettől a döngölt padlóra huppant.

– Sok volt, gyerekek! Bebasztam... Hol a szemüvegem? Hol a kurva szentségben van a szemüvegem? – Tapogatózni kezdett maga körül, és a lendülettől oldalra dőlt. – Árpád, te sötétképű, sötétagyú cigányfajzat, add vissza a szemüvegem...

– Én nem láttam – morogta sértetten Árpád. Ez a cigányozás szokatlan volt az atyától, akit annyira tisztelt. – Gondolja meg, miket beszél! Maga... maga... – valami nagyon sértőt akart mondani, de csak ennyi jutott az eszébe: – Maga boroshordó... Maga pálinkavedelő... Hubert...Hubertusz! És most már nem adok ingyért bort magának... Mégse!

Dúlva-fúlva hátradülöngélt a kúthoz, kihúzta a jőféle vöröset egy vödörbe, s azzal visszatámolygott.

– Igyá, Tóni, ehun-e! De a papnak ne adj... Csak ha megfizeti.

Hubert atya közben addig-addig tapogatózott a földön, míg meg nem találta elrepült szemüvegét az egyik pad alatt. Fölvette, de érezte, hogy valami nem

stimmel. A szemüveg egyik füle letört és valahova máshová repült.

– Hogy az a... – motyogta az atya, és segélykérően nézett föl Árpádra. – Bocssáss meg nekem, Pokróckám...

– Takaró – motyogta bosszúsan Árpád. De azért lehajolt, és megpróbálta fölsegíteni a papot. Márton, a kútfúró is segíteni akart, de közben kegyetlen hasgörcs fogta tört rá. Ezért hát inkább a hasához kapott, majd hirtelen hátraszaladt a budihoz.

– Igen, persze, Takaró... Én nem akartalak megbántani. Én csak elvesztettem a fejem, mert elvesztettem a szemüvegem. Húzzál föl!

Amikor végre ültek mindketten, és a kútfúró is visszajött a budiból, Márton tölteni akart, de megállt a keze a kancsóval a levegőben, mert zörögtek a kapun.

– Nyisd ki, Marci, vagy nézd meg, ki az, addig én elűntetem ezt a részeg papot!

Márton Antal kitántorgott a kapuhoz, ez alatt Takaró nagy ügyel-bajjal behurcolta házába az elázott papot.

Kis *aligház* volt a Takaróé, egy szoba, ággyal – pontosabban heverővel –, asztallal, két-három székkal, a falon az ágy fölött felszögezett falvédő, egy polcon néhány könyv, újság, egy emlékplakett, amit ő kapott még a télesztől jó munkájáért, ez volt egyetlen dicséret az életében.

A bejárat mellett régi, de működő Lehel hűtőgép, s annak a tetején – mert másutt nem talált helyet neki – egy legalább harminc éves Junoszty színes televízió. Sok csatornát nem nézett, nem is tudott volna a szobaantennával, de neki ez is éppen elég volt.

Lefektette a tisztelendő urat a heverőre, gondosan ráterítette a szürke plédet. Az atya abban a pillanatban

hangosan hortyogni kezdett, nyála édesdeden csordult ki oldalra, ahogy félrehajtotta a fejét. Takaró otthagytta a tisztelendő urat, és kiment.

Márton rémülten engedte be a vendégeket. Az új polgármestert és a nagy fülű Dinit.

Takaró Árpád azt hitte, rosszul lát a sok bor következtében.

Hogy Vági Vajk itt, az ő portáján? Ez nem lehet.

De Vági már ott állt Dinivel.

– Na, mi az újság? – ereszkedett le hozzájuk. – Látom, jól mennek itt a dolgok, ha ilyen vígan vannak... – Meglátta a rengeteg bort mindenütt. – Ez igen, Árpád, egy kocsmára való vörös van itt... Megkínálna engem is?

– Meg engem – szólt bele sietve Dini, de mert a polgármester szúrósan nézett rá, elhallgatott.

– Jó, őt is – bólintott Vági Vajk. – Takaró Árpád! Honnan ez a sok bor? Lopta valahol?

Takaró Árpád lesütötte a szemét. Hirtelen kijózanodott, és megijedt, hogy Vági Vajk megneszeli a bor valódi eredetét, és akkor ki tudja, mi baj nem történhetik. Picit reszkető kézzel töltött két bögrébe, és nyújtotta a váratlan vendégeknek. De abban a pillanatban a házból éles horkantás hallatszott, amire Vági-Wasser Vajk-Vladimir odakapta a fejét.

– Van még itt valaki, Árpád?

– Igen – szólt közbe a kútfúró. – A tisztelendő úr odabent alszik...

– Itt? – nézett rá gyanakodva Vági. – Miért itt alszik?

– Mert berúgott, mint a számár – felelte Márton Antal, bár ő se volt valaki szálegegyenes állapotban. Himbálózott, mint vitorlás a szélben.

A polgármester kíváncsian odasietett a bejáráshoz,

és bekukucskált. Hamar el is kapta a tekintetét, mert amilyen helyzetben Hubert atyát megpillantotta, az bizony igencsak zavarba ejtette.

Hubert tisztendő úr valami kéjeset álmodhatott, mert hanyatt fekve férfiassága úgy meredezett az égnek, hogy még a heves Kartács Attila is megirigyelte volna. A tisztelendő nadrágja le volt tolvá térd alá, s ha nem a legújabbban elharapódzott slicctelen kínai alsó lett volna rajta, hanem a régifajta gombos nadrág, hát bizony csupaszon meredezett volna fel az a most tekintélyes darab, de így legalább valami kalapféléje volt, ami eltakarta.

Vajk polgármester tapintatosan köhögött, mire a pap hatalmas horkantással megfordult, majd kinyitotta a szemét. Észrevette, mi történhetett vele álmában (édes, nem plébánosnak való álom volt az, televíziós műsorok hatására lehunyt szeme mögé varázsolódott földi angyalkákkal), zavartan föltápáskodott, és még mindig nem teljesen józan hangon motyogta:

– Bocsánat... hm... emberek vagyunk.

– Végül is igen – mondta a polgármester. – Megesik az ilyesmi.

Dini, a nagyfülű pedig arra gondolt:

– Hát még ha velem esett volna meg.

Mert – mondják – az orr mérete meg a fül mérete arányosságot szokott mutatni a vessző nagyságával. És Dininek akkora füle volt, hogy bekerülhetett volna a Guinness rekordok könyvébe, ha az számon tartott volna ilyen rekordokat.

– Dini fiam! – nézett Vági Vajk a fiúra. – Sehol egy szót se arról, amit láttál! Megértetted?

– Ja – bólogatott Dini. – Mit álmodott, pap bácsi?

– Nem tudom, fiam. Sok volt a bor... Röstellem, de berúgtam.

– Mindig berúg, atya bácsi – bólogatott Dini. – Most minek szégyenkezik? Beséggelt, hát beséggelt... Én is szoktam. A múltkor kaptam egy üveg szilvát a Zsivkovits bácsitól, és nem bírtam abbahagyni... Kiürült. Aztán én is.. Ahogy mentem, eldőltem. Vagy nem kellett volna annyit inni, vagy menni nem kellett volna...

Vági polgármester lesújtó pillantást vetett a fiúra.

– Na, elég belőled, Dini. Nem azért jöttünk, hogy a részegségről beszéljünk!

– Tudom – bólogatott Dini. – Hanem a romapártról, aminek az Árpi bátyám lesz az elnöke..

Takaró Árpád kitágult szemmel nézett rájuk. Egy pillanat alatt kijózanodott.

– Hogy minek leszek én a mije?

– Bolond ez a gyerek, Árpád... Szó sincs semmiféle pártról. Csak a cigány önkormányzatot akarom megszervezni, és arra gondoltam, hogy maga éppen jó lenne elnöknek. Mert maga rendes cigány, meg igazi is... És a Dini lenne a tagság.

– Tagság? – Márton azt hitte, ezek is részegek. – Milyen tagság?

A polgármester ránézett:

– Maga, kútásó úr... maga nem cigány, ugye?

– Nem. Én...

– Na, akkor meg ne szóljon bele! Értve vagyok? – Vági volt katona, még Wasser korában, méghezzá őrzővezető. És a kútfűró is volt katona, igaz, csak kopasz. Úgyhogy most majdnem vigyázzba állt.

– Igenis! – mondta, és összecsapta a bokáját.

Vági belejött a katonáskodásba.

– Leül! – vezényelt, mire mind lehuppantak az atya mellé a heverőre. – Mi folyik itt?

– Bor – kotyogott bele Dini, s ezúttal eltalálta.

– Igen, polgármester úr – motyogta zavarodottan Márton. Aztán legyintett egy nagyot. Mindegy, már a pap is tudja, az új polgármester is sejti, nincs többé titok. – Tudniillik fúrtam egy kutat, és... hát igen... bor tört fel belőle.

– Micsodaaaa? Milyen bor?

– Vörös – felelte Takaró.

– Na, ezt nem hiszem – morogta Vági Vajk. – Hol loptátok a sok bort, mi?

Takaró morgott egyet a nem létező bajusza alatt. Tudta, hogy Wasser nem éppen cigánypárti, s azt hiszi, minden roma olyan tolvaj, mint ő.

– Jöjjön velem, Vági úr, és nézze meg maga is!

Már sötét volt, és hátul a kút körül nem volt világítás, az egyetlen vezeték, amire lámpát lehetett volna rakni, kellett a szivattyúnak. De volt Takarónak egy régi spirituszos égője, meggyújtotta, s annak pislákoló világánál vonultak hátra. Elöl Árpád, mögötte a polgármester meg Dini. Márton Antal zárta a sort. Az atya is megpróbált utánuk menni, de mert a shortja még mindig a térdénél volt, elvesztette az egyensúlyát, orra bukott, és fájdalmas nyögésekkel ott maradt a földön. De most senki nem törődött vele.

Márton beindította a szivattyút, és a locsolócső feje alá tartott egy kannát. A motor zizegve beindult, és hamarosan ömlött a színes folyadék. Még így, majdnem teljesen sötétben is látni lehetett, hogy nem víz. A kanna hamarosan megtelt, a kutas kikapcsolta a bűvart.

– Kóstolja meg, polgármester úr! – És töltött a zománcbögrébe.

– Én is kapok? – sietett oda Dini.

Kapott. Dini mohón kortyolt, Vági gyanakodva szagolgatta az italt.

– Ez jó, Vajk bácsi... ez nagyon finom! – kiáltott fel a nagyfülű. És ez a kút az Áрпи bátyámé?

– Igen, az enyém... Az én kertemben fürta a Marci.

Vági Vajknak gondolata támadt.

– No, ezt majd megvizsgáljuk. Telekkönyvileg... De most beszéljünk másról. Mi azért jöttünk ide, Takaró Árpád... Jó bor ez, elvtársak. Akarom mondani, barátaim...

– Én leszek az alelnök – kotyogott közbe Dini, előre dugva a fejét.

– Milyen alelnök? – csodálkozott Takaró Árpád.

Vági Vajk kidüllesztette a mellét.

– Azt akarom... községünk felvirágzása érdekében, hogy alakuljon meg a cigány önkormányzat. És ott, kedves Árpád, maga lehet az elnök... A Dini meg alelnök.

Takaró rémulten nézett rá. Ez máris berúgott volna?

– De a Dini nem is roma!

– Az másodrangú kérdés. Most roma lesz, oszt jónapot. Meg a csapos Feri is vállalja, hogy cigány. És még majd kijelölünk pár embert cigánynak...

– Kijelölnek?

– Ja... Hát! Mutassák csak azt a kútvizet, Takaró!

Árpád elérte a felszólítást, telitöltötte a bögrét. Vági Vajk gyorsan lehajtotta.

– Mint a község polgármestere, utasítom, hogy egészségügyi bevizsgálás céljából két palackot töltse-

nek teli, és küldjék be... nem, ne küldjék, majd én magam viszem.

Takaró Árpád megtöltött két darab kétliteres kóláspalackot, gondosan lezárta a kupakkokkal. Vági Vajk átlökte az üvegeket nagyfülű kísérlője kezébe.

- Fogd, Dini! Indulunk...
- Az enyém? - kérdezte Dini lelkesen.
- Nem... Te hozod! Visszük bevizsgálni.

6. A kákán is (egy) csomót keres

Kartács Attila titkár kiment a folyosóra, mert nem akarta, hogy beszélgetését mások is hallják. Annak ellenére, hogy a polgármesteri hivatal titkársági szobájában most éppen nem dolgozott rajta kívül senki, mégis csak két ajtón szűrődhetek keresztül a zajok. Az ablaknak háttal állt a széke, a bejárattal szemben, Balra a titkár dolgozott, jobbra nyílt a polgármester – jelen esetben Vági alias Wasser szobája.

Kint is körülnézett, nem hallhatja-e a beszélgetését illetéktelen, aztán lenyomta a billentyűt. Néhány csengetés után Krajczár vette fel a telefont.

- Halló, Ali bácsi?
- Igen...
- Attila megint körülnézett. Suttogva mondta:
  - Legfölülre tettem a pályázatot. Meg se fogja nézni, úgy írja alá... Igen, ez tuti. De aztán még a testületnek is jóvá kell hagynia.
  - Ki az előterjesztő? – kérdezte Krajczár Aladár.
  - Hát én...
  - Na, akkor nincs gond...
  - Nem tudom. Az ellenzék bármikor beleköthet.
- Lopós Lentei, meg hát a Kukucska Bandi hívei most nagyon figyelnek... A kákán is csomót keresnek.
  - Na, nekem is ez a célom – hallotta Kartács Attila Krajczár dörmögését.
  - Micsoda?
  - Csomót keresni... Egy csomót keresni. – Jól megnyomta a második szót, és harsogva nevetett.
- Attila rémülten mondta:
  - Majd beszámolok. Viszhall...
- Gyorsan zsebre vágta a mobilt, és visszasietett az irodába. Éppen idejében, mert nyílt az ajtó. A polgármester lépett be, igencsak mogorván. Keserves fejfájással ébredt. Éjszaka alaposan bevizsgálta mind a két üveg vöröset, s bár ettől úgy elaludt, mintha ringatnák (kicsit hullámozott is alatta az ágy, mintha katamarán vinné az álmok világába), reggelre már érezte, hogy sok volt a vizsgálat.
  - Jó reggelt! – köszönt szárazon, és besietett a saját irodájába. – Attila!
- A titkár kíváncsian ment be a főnök hívására.
  - Mi ez a sok szar itt? – mutatott a paksamétára Vági.
  - A pályázat végeredménye. Fölül a győztes.

- Milyen pályázat?
- Hát tudja, főnök, az a húszhektáros szőlő... A Takaró-ház mögött. Még a Lentei polgármester úr íratta ki. Haszonbérlet hetven évre. – Attila ügyesen blöffölt.
- Megbeszélték az átadás-átvételnél.

Vági semmire nem emlékezett, de azért bólogatott:

- Persze, persze. És ki nyerte?
- Krajczár... Krajczár Aladár.

Vági fölkapta a fejét:

- Az Ali? Akinek az a két nagy dudájú fogadott lánya van? Az a pártba is bejáratos, meg a megyénél is vannak kapcsolatai.

– Az – bólintott Attila, megnyalva a szája szélét. – Az Erzsók meg a Kamilla.

– Melyiket dugnád meg inkább? – vigyorodott el a polgármester. – A Kamillát vagy az Erzsit?

A Kamillát... – mélázott Attila –, mert az Erzsók már megvolt. De fölnézve ábrándjaiból csak annyit mondott:

- Főnök... alá kéne írni...
- Ja, igen, persze. Gizi hol van?

Gizi, a titkárnő titokban elugrott a fodrász Margit-hoz, festetni. De Attila persze kimentette:

– Telefonált, hogy egy kicsit később jön, felviszi a férjét Pestre a repülőtérre. – Már megint hová utazik a Jóska?

- Pekingbe.

„A Jóska”, Gizi férje, egy nagy pesti cégnél volt sales manager, igen sokszor ment külföldre tárgyalni. Ilyenkor Gizi, a természetes, vörös kontyos hölgy mindig alaposan kisminkelte magát, fodrászhoz, kozmetikushoz ment, és munka után beutazott a fővárosba. A rossz nyelvek szerint pasizni ment, s a valóság sem járt messze ettől. Volt egy – hangsúlyozottan egyetlen –

pasi Pesten, akivel évenként háromszor-négyszer, szinte csak barátságból, kipótolta az otthon bizony kevésbé kielégítő numerákat. A Jóska – ismét csak egyesek véleménye szerint – tudott is erről a ritka barátságos kapcsolatról, de nem zavarta, mert ő meg külföldi útjai zömére magával hurcolta mosolygós fenekű Brigit, a titkárnőjét.

Kartács Attila azzal is tisztában volt, hogy akkor ma Gizire egyáltalán nem számíthatnak. Vági még új leghény volt a polgármesteri székben, és a titkár tudta, nem fogja egész nap Gizit keresni. Ha még egyszer rákérdez, nyugodtan mondhatja, hogy most ment ki valahová, majd, hogy ebédelni ment, s ha minden kötél szakad, még azt is, hogy ő küldte át a szomszéd faluba egy fontos iratért.

Így ment ez a csöszmödi önkormányzatnál régóta, talán mindig is: egymásnak falaztak igen találékonyan a polgármester közvetlen munkatársai.

– Segíthetek? – kérdezte élénken.

– Igen. Szerezz nekem egy erős kávé. Szétdurran a fejem.

– Azonnal, csak előbb... – mutatott Attila a papírhalmra. – Még fénymásolnom kell, hogy a bizottság...

– Persze... – Wasser aláírta a legfelső pályázatot, és megdörzsölte a homlokát. – Siess már...

Kartács Attila kisietett a folyosóra. A gazdasági csoport ajtaja éppen nyitva volt, és a friss kávé illata áramlott ki. Attila beszólt:

– Van még egy kávé? A főnöknek.

– A legjobb pillanatban – mondta Olga. – Most főtt le. Gizi nincs?

– Pesti napja van – vigyorgott Attila, és kacsintott. Mindenki értette.

– Te ismered azt a pasast?
– Egyszer láttam őket együtt vacsorázni Óbudán. Kopasz, szemüveges és elég magas... Valami számítógépes programozó, azt hallottam...

Nem folytathatta, mert a polgármester kikiabált:

– Attila!

– Hozom már! – felelte a titkár, és elindult a tálcával.

Vági megitta a kávé, kibámult az ablakon, majd azt mondta:

– Kéne egy tablettá is.

Kartács a fiókjába nyúlt, és kivett egy Algopyrint.

– Nálam mindig van. – Vízet is hozott.

Vajk úr lenyelte a tablettát.

Leült az íróasztalához, hosszan meredten nézett maga elé, majd belenyúlt az egyik fiókba:

– Nézd, Attila, ezt tegnap találtam. – Egy fotót vett elő. – Lentei, az előző polgármester ölelgetett rajta egy nőt. – Ki ez az asszony?

Kartács Attila alaposan megnézte a képet.

– Tetszik?

– Ja... elég szemrevaló.

– Nem ismeri meg, Vajk bátyám? A kozmetikus Ica.

– Az anyját! És félreérthetetlen a helyzet. Nem?

– Nem úgy tűnik – csóválta a fejét Attila. – Inkább csak olyan barátságos lapogatás... Hogy került ez magához?

– Hátra volt csúszva a fiók mögé. Lentei minden elvitt az íróasztalból, de ezt nem vette észre. Először én sem, csak véletlenül, vagy három héttel ezelőtt...

Attila udvariasan vigyorgott, de nem akarta, hogy az ő ügyéről elterelődjék a szó.

– Igen, főnök, tegye el, jól jöhet még... De mindjárt

kezdődik a testületi ülés. És van még valami, amiben hamar döntení kéne. Vízátogatás... Unió ügy, semmi önrész... Ahogy a közlönýböl maga is tudja...

Vági-Wasser hármát pislogott. Nem tudott ő semmit persze, de nem akarta elárulni.

– Ja, a vízátogatás...

– Kútúrához. Csak egyetlen pályázat futott be. Három kútra, a Krajczár Aladártól.

– Már megint a Krajczár! Élelmes ember... – Vági igyekezett úgy tenni, mintha csak távolról ismerné titkos kampányfőnökét, Aladárt.

– Ja... Ő figyel. És szava van a megyénél meg a minisztériumokban.

– Tudom – morogta a polgármester. – De én nem tartok tőle.

– Miért is kéne? Akkor rendben van a három kútja?

– Mindjárt három kell neki?

– Igen. Egy ásott kút meg hozzá kettőt úratni akar...

– Jó – sóhajtott Vági. – Aláírom. Mi van még?

Kartács Attila csak álldogált az asztal előtt.

– Hogy az unió pénz most még nincs meg, csak jövőre érkezik, addig nekünk kell állni...

– Bassza meg – morogta a polgármester, de már ott volt a kézjegye a papíron. – Mindegy, leverem én még rajta... Főlkelt, összeszedte a papírokat, és visszagurította székét az íróasztalhoz.

– Mehetünk...

A testületböl nem sokan jelentek meg az úlésen. Ott volt Rudiné, a vendéglős asszony, a nemzeti rétes alkotója, Tarfai, aki a gazdaboltot vezette, a szenteskedő Sárándiné, aki a rossz nyelvek szerint (van ebböl elég Csöszmödön) hatalmas termetével véletlenül halálra

nyomta csenevész urát nyolc évvel ezelőtt, Bordás iskolagazgató, meg persze Lentei, aki az ellenzékét képviselte, s egyáltalán nem akart bosszút állni az új polgármesteren, de bosszantani, azt igen. Mert hiába bukott meg, hiába uszított minden elképzelhetetlenül sötét eszközzel ellene Vági, azért szerzett annyi szavazatot, hogy legalább a testületben helye maradjon.

– Kezddhetjük? – kérdezte Vági Vajk, még mielőtt leült. – Többen hiányoznak. Márpedig nagyon fontos bejelentéseket kell tennem.

– El tudom képzelni – morogta Lentei, mire Bordás, az iskola igazgatója felnevetett.

Bordással is súlyos ellentétei voltak Váginak. Még kőműves mester korában megbízást kapott, hogy az iskola hátsó udvarát megtoldva építsen egy fedett tornacsarnokot. Rengeteg pénzébe került a községnek meg az iskolának Vági munkája, de annyira selejtesnek bizonyult, hogy egyszer – szerencsére nem oktatási időben – megrogyant a tetőszerkezet, és majdnem maga alá temette a vadonatúj tornaszereket, az ugrózsámoly például ripityára tört a téglák súlya alatt. Per lett akkor a dologból, de Vági jól mászott ki belőle, a rossz anyag és a vacakul elvégzett ácsmunka lett a hibás, meg a nagyállási ács, akit újraépítésre kötelezett a bíróság. Ez a vita Bordást egyértelműen az ellenoldalra vitte, Lentei támogatója lett, de csak óvatos ellenzéke a polgármesternek, akitől az iskola támogatása nagymértékben függött. Meg az is Lentei pártjára vitte az igazgatót, hogy – mint minden kormány – az előző garnitúra is nagy átszervezésbe fogott, s a csöszmödi általánost hozzá akarta csapni a nagyállásihoz. Ahol Bordás maximum igazgatóhelyettes lehetett volna. Lentei azonban a sarkára állt, elindította a Védjük meg

iskolánkat, védjük meg a csöszmödi jövőt! mozgalmat, amelynek sikerült jobb belátásra bírni az oktatási minisztériumot.

Rudiné fölemelte a kezét, mint aki szólni kíván.

– Egy pillanat! – mondta és valamit matatott a széke mellett. Kis kosárka volt ott, abból vett ki egy nagy tál friss, illatozó pogácsát.

– Ha hosszú lesz a megbeszélés – mosolygott, és szétnyitotta a terítőt, amibe a pogácsát csomagolta.

Sárándiné, aki állítólag halálba nyomta az urát az ágyban, azonnal felkapott egy pogit, és a szájába tolta.

– Hm... – mondta aztán. – Nagyon finom...

Tarfai, a gazdaboltos, aki pont szemközt ült vele, a szemét kezdte törölgetni.

– Talán kerülnie kéne az f-hangokat – dünnyögte.

A kőműves vállalkozó polgármester összehúzta a szemöldökét.

– Akkor javaslom, hogy vegyünk előre a pályázatok kérdését... Kartács úr ismertetné mindkét pályázat eredményét azzal a kéréssel, hogy a bizottság hagyja jóvá...

– Hagyjuk most a pályázatokat! – legyintett Tarfai.

– Ha tetszik, elfogadjuk, és kész... Van ennél érdekesebb téma is... Az egész község azt beszéli, hogy bor tört fel a cigányunk házánál... Én a füles Dinitől hallottam... Tudom, hogy nincs ki mind a négy kereke, de nagyon hihető volt, amit mesélt.

– Hihető? – nevetett fel Rudiné. – Hogy bor tör fel egy kútból? Nekem a Lentei úr szomszédja, a hírmondós Etelka néni mesélte. Meg is esküdött rá, de szerintem ez lehetetlen...

A polgármester legyintett.

– Nem akartam én ezt még elővenni, de ha már... Szóval igaz a dolog. Csoda történt, a papunk is tanú-

sítja, meg én is. Ott voltam, megkóstoltam. Az italok itala, és pont ennek a szerencsétlen kis Takarónak a kertjében...

– Az nem lehet, hogy ekkora kincs egy szerencsétlen, nyamvadt kis cigányé legyen... Ez közkincs, ki kell sajátítani! – mondta a gazdaboltos.

– Jut eszembe – morogta Vági. – Mit tudunk Krámer dokiról? Itt komoly jogi problémák merülnek fel...

– Tízre jön – jelentette Attila, a titkár. – Nemsokára itt lesz...

– Jó. Addig elmondom, hogy áll a helyzet a borkúttal... Pontosabban nem mondom el, mert magam sem értem. Márton Antal fúrta a kútat Takarónak, nem olyan nagyon régen. Ők maguk sem hittek a szemüknek, amikor a fúrt kútból víz helyett bor tört fel. Mint Takaró Árpád elmesélte, először azt hitte, valami borpince van alattuk, abba tévedtek bele. De tizennyolc méteren!?

– Hihetetlen – motyogta Rudiné, és magában már elhatározta, hogy elküldi a Rudit: vegyen sok bort a cigánytól.

– Először én is gyanakodtam, hogy valami suskus van a dologban – mondta Vági, és persze nem árulta el, hogy egy kicsit többet is gyanakodott két liternyi-nél. – Meggyőződtem róla, amiként meggyőződött előttem Hubert atya is. Ő talán már jelentette is a püspökségnek, mert kétségkívül csoda történt. Csoda Csöszmődön.

– Jaj nekem – dünnyögte Lentei. – Még elárasztják a zárandokok a községünket.

– És az miért baj? – húzta fel bozontos szemöldökét Vági. – Az csak jót tenne a falunak!

– Persze. Van két vendéglőnk meg egy rossz kocsi-

mánk... egy élelmiszerboltunk, ennyiből aztán marha jól el tudnánk látni sok ezer embert... Inkább el kéne titkolni az egészséget, ha esetleg igaz lenne.

– Azok az idők elmúltak, Lentei úr. Mi nem titkolunk el semmit a közösség előtt. Ezt jobb, ha egyszer s mindenkorra megjegyzed magadnak... Mondok neked egy tanmesét. Egy paraszt kihívja az állatorvost a beteg lovához. Azt mondja a doki a vizsgálat után: adtam a lónak gyógyszert. Ha három nap múlva sem javul az állapota, akkor le kell lőni. A disznó meghallja és fut a lóhoz: – Kelj fel, te ló, mert lelőnek! – De, hiába, nem kel fel se aznap, se másnap. A disznó könyörög neki: – Ha nem kelsz fel, le fognak lőni! – Végül a beteg ló nagy nehezen feltápáskodik. A paraszt meglátja, és felkiált: – Ezt megünnepeljük, ma disznót vágunk!

– És? – értetlenkedett Lentei.

– Fogadd meg te is a tanulságot: törődj a saját dolgoddal, és fogd be a szád!

Többen röhögtek, Lentei nagyot nyelt, és elhallgatott.

– Főnök – suttogetta Kartács Attila –, előbb a pályázatokat kéne...

– Ja, igen... Ja, ja... szóval egyetlen pályázó volt a földre is meg a vízre is. Krajczár Aladár.

A víz szóra Lentei felkapta a fejét, erről természetesen ő még nem hallott. De Krajczár a szomszédja volt, nem akart nagyon köztöködni. Vági viszont úgy érezte, valami magyarázattal mégis csak tartozik.

– Uniós forrásról van szó, de csak később lehívható... Úgyhogy végül is egy fillérünkbe sem kerül.

– Legyen – legyintett a volt polgármester –, vegyük tudomásul az eredményt, és térjünk vissza a borhoz.

Ebben a pillanatban érkezett meg Krámer doktor, a testület jogi képviselője. Hóna alatt hatalmas kék műanyag mappával, kicsit verejtékezve, homlokát papírzsebkendővel itatgatva húzta maga alá a székét.

– Elnézést kérek mindenkitől. Fontos tárgyalásom volt Pesten. – Megtörölgette a szemüvegét, és visszarakta az orrára. Jobb szemével erősen bandzsított, és a bal szemtengelye sem állt tökéletesen. Ettől ravasznak látszott a fizimiskája. Némileg persze az is volt.

– Éppen a legjobbkor – mormolta Vági. – Nyilván ügyvéd úr is tudja már, mi történt a Takaró Árpád birtokán...

– Már meg is kóstoltam este – bólogatott az ügyvéd, és tekintetét a polgármesterre vetette, amitől Sárándiné lesütötte a szemét, mert úgy érezte, őt fixirozza a jogász.

– Szerintem – emelte fel a hangját a polgármester – hiába, hogy az ő portáján van a borkút, az mégis közösségi tulajdon... Nem így van?

– Ahogy vesszük – bólogatott a jogász.

Lentei türelmetlenül beleszólt:

– Akármilyen kecsegtető lenne a községnek, azért mégis csak az ő kútja. Mi lenne, ha mondjuk, az én konyhából akarnátok vizet venni a főtér öntözéséhez? Nevetséges. Semmilyen szabálytalanságot nem támogatok!

– Nem lenne szabálytalanság – dűnnyögte Krámer Dezső, és Lenteihez fordult; tekintetétől most Bordás érezhette feszélyezve magát. – A földben lévő kincsek az állam, jelen esetben a csöszmödi önkormányzat tulajdonát képezik.

A némi szociális érzékkel megáldott vagy megvert Bordás igazgató is beleszólt:

– Mindenképpen ki akartok szűrni azzal a szegény Takaró Árpival?

– Nem, egyáltalán nem – tiltakozott határozottan a polgármester. – Ő lett a cigány önkormányzat elnöke, tiszteletdíjas... Boldog lehet, hogy kivakarjuk a szarból. Hát mi kell még?

Lentei összepakolta a papírjait, két kézzel az asztalra csapott:

– Na, énnekem ebből elegendő volt. Minden jót!

Vági bozontos szemöldöke megemelkedett:

– Itthagyd a tanácskozást? Biztos vár az Ica, mi?

Lentei először döbbenten nézett rá, felelni akart, de szinte levegőt se kapott. Megvetően bámult vissza Vágira, majd elviharzott.

A többiek szótlanul néztek utána.

7. Az idő elment, Attila kétszer is

Takaró Árpád szemérmes ember volt, de Márton, a szomszéd falu kútúrója sokkal élelmesebb. Egy idő után azt mondta Takarónak:

– Te Árpá, ez így nem mehet tovább. Csak osztogatjuk itt a sok jó bort, meg kiszolgáljuk a vendéglőinket. Jó, ez is pénz, azt tudom, meg azt is, hogy rendesen megosztod velem, mert becsületes ember vagy... De több van ebben a kútban, el se tudod képzelni, mennyivel több. Vagyonokat lehetne keresni, egészen kis befektetéssel is.

Takaró, akit addigra a cigány önkormányzat elnö-

kének szavazta(tta)k meg, kínosan vigyázott a tisztességére.

– Én nem vagyok ellenére, de csak ha becsületes dologról van szó.

– Persze, hogy becsületes – nyugtatta meg Márton Antal. – Föl kéne itt elől húzni egy kis épületet, olyan fészkerfélét. Meg kiírni, hogy *Borkimérés, folyó bor kedvező áron*. Vagy ilyesmit...

– De ahhoz engedély köll...

– Figyelj, te bemégy a hivatalba, és kéred az engedélyt, én meg elmegyek segítségért, és egy hét alatt felhúszom az épületet. Elhívom a füles Dinit, az majd segít. Úgyis ő a helyettesed, pedig nem is cigány.

– Nekem azt mondta a polgármester úr, hogy most már cigány a Dini. Meg a Feri is, a csapos a 137-esből. Meg a Kommunális Jani is.

– Az meg ki?

– Hát a szemeteskert őre... Ő vigyáz a lomtelepre. Meg a Jancsi felesége, aki Nagyálláson piacozik a kiválogatott lomokkal. Meg még... várjatok csak, hirtelen nem tudom, de tizennégyen vállalták.

– Cigányok?

– Cigány igazából csak én vagyok. De azt mondta a Vági úr, hogy fontos a községnek, hát elvállalták.

Takaró végül is elszánta magát, és beballagott az önkormányzati hivatalba. Nem szerette az ilyen helyeket, mindig zavarban volt, ha ügyet kellett intéznie. Szerencséjére éppen Kartács Attilába botlott, aki a folyosón mobilozott.

– Visszahívlak – mondta a telefonba, amikor észlelte, hogy a cigány önkormányzat vezetője lecövekel mellette. – Takaró úr?

– Szeretnék engedélyt kapni, borkimérésre...

- Szóval legalizálná az árusítást?
- Én nem legalizálnám – motyogta Takaró –, csak szabályossá akarom tenni.

A titkár felröhögött.

- Az más... És hol?
- Építünk a Mártonnal valami fészkerfélét, és ottan...
- Nézze, *elnök úr* – nyomatékosította gúnyosan a megszólítást Kartács –, én adhatok két hónapra ideiglenes engedélyt, amit két alkalommal meg lehet hosszabbítani. De csak *utcán át*...

Takaró Árpád értetlenül pislogott:

- Nem a túloldalon. A házam mellett, a kerítésnél...

Kartács mosolygott.

- Rendben van, Takaró úr, holnap visszajöhet az engedélyért. És nyugodtan elkezdhetik az építkezést akár ebben a percben. De van egy feltételem... Amikor a papírokért jön, behoz ide vagy húsz litert a borából. Érti?

- Értem. Ellenőrzési célból.

- Nem érti... rázta a fejét az ifjú titkár. – Meginni – mondta, és fölnevetett.

Mindenesetre Takaró Árpád boldogan újságolta Mártonnak, hogy nekiláthatnak az építkezésnek. Márton azonnal intézkedett, és elindította a cserekereskedelmet. Téglát, sódert, meszet, homokot vett – és mindent borért, tehát szinte ingyen, leszámítva a villanyszámlát. Takaró meg nem győzte üzemben tartani a kutat. Folyamatosan dolgozott a szivattyú.

És folyamatosan dolgozott Márton Antal is. Aki besegített neki, a cigány önkormányzat elnökhelyettese volt. A Dini. Lelkesen keverte a borért kölcsönzött keverőgéppel a betont, hordta a sódert, mert tudta: este borral fizetnek neki.

Pazar teljesítmény volt, kilenc nappal később már be is volt pucolva a házikó.

De nem volt még berendezés. Márton Antal ezt is végiggondolta.

– Most bemész a polgármesteri hivatalba – utasította Takarót –, és felajánlod ezt az épületet. Ez lesz a cigány önkormányzat irodája. Vagy ígérték nektek termet?

– Nem – rázta a fejét Árpád. – Azt mondta a Vajk úr, kérjünk az iskolától. De ott meg az igazgató közölte, hogy csak ha megfizetjük. Én erre nem adok a saját tiszteletdíjamból, nem olyan sok az. A Dini se örülne, ha elvinnék tőle azt a havi tizenöt rongyot.

– És az önkormányzatnak nincs költségvetése?

– Tőlem kérded? Miért nem a Vágától?

– Én a cigányokról beszélek, bazmeg!

– Ja? Annak nincs... Aszonta a Vági úr, hogy talán januártól. De tíz százalékot be kell belőle tenni az ő választási kasszájába. Meg ha uniós pénzt kapunk, abból húszat...

– Kurva anyját – morogta Marci Tóni, és megvakarta a fejét. – Biztosan így megy ez nálunk is. Meg tán egész Zalán megyében. Meg tán... – legyintett, nem akarta kimondani. – Hogy basszák meg! Na, majd én bemegyek... Te csak fejszél sok bort.

– Dini! – kiáltott oda az éppen szalonnázó nagyfülű rútságnak. – Készülj, megyünk faszolni...

Dini összecsomagolta a szalonnát, betette szakadt-kopott reklámszatyrába a kenyeret meg a fél hagymát, és hangosan röhögött.

– Nőhöz akar vinni, Marci bá?

– Te szerencsétlen hülye, faszolni az annyit jelent, hogy vételezni megyünk. Beszerezni. Ezt-azt!

Amíg Márton Antal rakodott, Dini elmerengve nézett maga elé. Nem volt neki még dolga nővel, s ha néha a tükörbe nézett reggelente, elkámpicsorodva érezte, hogy feltehetően nem is lesz. Pedig ábrándozott róla, hajjaj, főként – felváltva – Gizusra, az önkormányzat titkárnőjére vagy a kozmetikus Icára gondolva markolászta olykor kihasználatlan szerszámát a mellékhelyiségben, de megelégedett volna ő már akár a Kommunális Janinéval is, pedig az olyan volt, mint a seprűnyél.

Márton a kisteherjét megpakolta telitöltött demi-zsonokkal, műanyag palackokkal.

– Indulunk – mondta félig Dininek, félig Takarónak.
– Először a polgármesteri hivatalhoz. Az alelnök úrnak is lesz ott dolga.

– Érte megyünk? – kérdezte Dini.

Márton már csak lemondóan legyintett.

– Te vagy az alelnök, te szerencsétlen.

Dini kihúzta magát.

– Tudom én azt! – Beült Márton mellé, és még kiintett Takarónak: – Viszlát, elnök úr!

Márton nem volt valami jó vezető, tulajdonképpen utálta az autózást, de a kútásás-fúrás szerszámaihoz meg az állványzathoz szükséges volt a kisteherautó. Lassan, óvatosan vezetett még józanon is, de a lába nem volt a pedálokhoz szokva: egy-egy fékezésnél, nagyobb sebesség esetén, Dini talán meg is előzte volna a szélvédőt, orra néha így is nekikoccant.

Szerencsére az út nem volt több öt percnél (gyalog is legfeljebb négy lett volna). Kipattantak a kocsiból, át a hivatal kis előkertjén, egyenesen a titkárságra. Kartács Attila, az önkormányzati titkár nem volt egyedül: egy dús mellű, de karcsú szépséget ölelgetett.

Kamilla gyorsan kibújt az ellenállhatatlan fiatalember karjaiból, amikor észrevette az overallos Mártont és füles segítőjét.

– Szót se! – kiáltotta ijedten Attila, és gyorsan betuszkolta Krajczár Kamillát a polgármester szobájába. Vági természetesen nem volt bent.

Márton azonnal megértette, miről szót se. Hunyóritott.

– Hát persze – mondta. – Férfiak vagyunk. Hacsak...

– Mit hacsak? – csattant fel Kartács. – Hacsak...

Márton vigyorgott.

– Hacsak Dini, ugye...

– Én nem szólok – mondta Dini –, hacsak...

– Hagyják már ezt a hacsakolást. Megcirógattam tréfából, ennyi...

– Aha – bólogatott a kútfúró. – De akkor elmondanám, miért jöttünk ide. Ez a legjobb alkalom...

A sármos titkár visszaült íróasztalához, és helyet mutatott váratlan vendégeinek.

– Hallgatom.

– Beléptem a cigány önkormányzatba. – Márton Antal várakozóan nézett Kartácsra.

– Maga? Maga először is nem cigány. Másodszor pedig nem is falubéli.

– Apai nagyanyámat Cigány Borbálának hívták, ha ez mond valamit... Másodszor pedig Takaró vett föl, akinek a társa vagyok a borászatában. Tehát ha úgy vesszük, itt működik a cégem. Harmadszor: vagyok annyira cigány, mint Dini, akit a polgármester úr nevezett ki cigánynak.

Attilának eszébe jutott, hogy mai ügyeletes szerelmére rácsukta az ajtót.

– Csak egy pillanat! – pattant fel, és odasietett a polgármesteri irodához.

– Figyelj, kicsi – cirógatta meg Kamillát. – A főnök Pestre ment, és itthagyta a házának a kulcsát, hogy menjek majd át a díjbeszedős leolvasóval. Menj oda, nemsokára megyek utánad. – Még megcsókolta a lányt, átölelte a vállát, maga előtt kiterelte a folyosóra. – Nemsokára elintézem az ügyedet, csak egy kis türelmet kérek! – szólt még jó hangosan, hogy a bent várakozók is meghallják.

Még intett egyet lazán, és visszafordult.

– Szóval: a lényegre.

– Pénz kell – mondta Dini a lényegre, de Márton leintette.

– Majd én elmondom.

– Csak röviden – mondta a titkár, mert érezte magán, hogy nem hiába várják a főnök házában.

– A lényeg. Úgy határoztunk, hogy az új épületet a cigány önkormányzat rendelkezésére bocsátjuk. Irodának és klubnak.

– Dicséretes – bólogatott Attila.

– Csak be kéne rendezni. Asztalok, székek, szekrény...

– És?

– Nincs rá pénzünk.

Kartács Attilának mentő ötlete támadt.

– Pénzt azt nem adhatok, de van hátul, a raktárban elég sok bútor, abból válogathatnak. Majd a kolléganők segítenek. – Kisietett a folyosóra. – Kinga!

A műszaki osztály munkatársa kinézett.

– Nagyon csini vagy ma – cirógatta meg Attila a nő arcát. – Segíteni kéne a cigány önkormányzatnak. Vigyenek bútort a raktárból, van ott elég, amiket újakra

cseréltünk. Ugye elintézed, kedves? Nekem most sietnem kell, mert a főnök megbízott valamivel.

A Kinga nevű (amúgy valóban csinos hölgy) hálásan bólintott.

– Hozom a kulcsot, jöjjenek velem.

Kartács alig várta, hogy eltűnjenek hátul. Akkor beszólt a pénzügyre:

– Figyeljenek egy kicsit, bezártam az iroda ajtaját. El kell mennem fontos ügyben.

A fontos ügy már bugyira vetkőzve várta. Attila bezárta a bejárati ajtót, és lelkes ügyintézésbe kezdett.

Vági Vajk ágya hamarosan megtelt szerelemmel, régóta nem részesült az elvált férfi epedája ilyesmi-ben. A rutinos fiú igen technikásnak bizonyult a lepedőn, és Kamilla se ma kezdte.

Még elheverték egymás mellett egy kicsit, Kamilla fejét Attila vállára hajtotta, a titkár átkarolta baljával, de közben ránézett karórájára:

– Úristen, de elment az idő!

– Meg te is – suttogta Kamilla. – Kétszer.

– Letusolok, és rohanok vissza. Te meg majd behozod a kulcsot. Oké?

– Yes – mondta a lány. Ez volt a teljes angol szókincse, meg az oké, mindkettőt előszeretettel alkalmazta is.

A titkár bement a fürdőszobába, és arra gondolt, hogy munkaidőben talán még jobban esik a zugszex, mint máskor, mert így egyszerre duplán lehet vétkezni.

Magára nyitotta a zuhanyt – nagyon csinos, modern szögletes kádja volt a főnökének –, és élvezettel állt a tus alá. Amikor végzett, lekapott egy törülközőt a tartóról, magára tekerte, és vissza akart menni a ruhái-

ért meg egy búcsúcsókért, de ahogy lenyomta a kilincset, érezte, hogy az nem enged.

Megpróbálta ismét, most már nagyobb erővel, neki-feküdve a kilincsnek.

Semmi. Harmadszor is próbálkozott hiába, és akkor belédöbbsent a felismerés: a zár tönkrement, a nyelv leesett és elakadt valahol. A törülközőt ledobva próbálta végiggondolni, mit tehetne. A kilincs kívülről volt az ajtóba illesztve, maga az ajtó befelé nyílt...

– Kamcsika, szívem – szólt ki negédesen –, menj ki a konyhába, keress valami csavarhúzó vagy kést... Le kell szedni a kilincset, mert elromlott a zár.

– Hogyhogy? – hallotta a lány hangját. – Eddig nem volt semmi baja.

– Most meg van – hörögte tehetetlenül. – Menj már!

– Ne így, Attila, ez nem méltó most...

– Jó, csak menj már! Vissza kell érnem minél hamarabb...

Kintről matatás, halk csörömpölés hallatszott, majd Kamilla suttogó hangja:

– Itt vagyok... Próbálok. Nem megy...

Mozgott a kilincs, majd koppant a parkettán. Sikerült.

Attila megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Kezdeti borzongani is, hűvös volt a fürdőszobában, így meztelenül.

– Próbáld a kést... vagy amivel kisedted a kilincset... próbáld beilleszteni a zárba. Jó, és most forgasd el.

Kamilla kintről hiába próbálkozott. Kartács Attila türelmetlenül toporgott.

– Könyörgöm, csinálj már valamit!

– Nem tudok... – nyöszörögte kétségbeesetten Kamilla.

– Muszáj... vissza kell mennem, nem érted?

Hogyne értette volna a lány. De akárhogy próbálkozott a nyitással, nem sikerült.

– Beletört a nyelve...

– Most mi lesz? Keress valami más szerszámot, de ne feszítsd az ajtót, mert nyoma marad és lebukunk...

A szobában mobil csörgött. Illetve nem csörgött, zé-nélt. *Taylor Swift Love Story*-ja. Kamilla fölvette.

– Szia... Nem! Szombaton? Mehetek, az jó hely... Mondd csak, mi lett a múltkor annak a vitának a vége? Az Áronnal... Hogy? Szakítottál? Ne mondd... Mesélj! Valami új pasi? Igen... Nagyon jó...

Attila csaknem őrzöngött.

– Tedd már le azt a rohad telefont! Hallod? Kamilla! Hagyd már abba, te hülye kurva. Te ribanc!

Kívül Kamilla felfigyelt az ordításra.

– Várjál, beszélék!

– Te idióta, én meg itt állok egy szál pöcsben!

Kamilla felröhögött.

– Szia – csicseregte a mobilba –, mennem kell, mert a barátom türelmetlen.

És letette.

– Anyád! – őrzöngött a bajba került puncihajcsár. – Csak jöjjen ki innen, a valagadat szétrúgom...

– Hogy beszélsz velem, te strici?

– Hívd ide Samut! – próbált a hangjával lejjebb ereszkedni Kartács Attila. – Megvan a száma?

– Meg. – Kamilla is csöndesebb lett. – Hívom.

Samunak senki se tudta az igazi nevét. Ő volt Csöszmöd ötezerestere. Akinek autójavításra, vízvezeték- vagy villanyszerelésre, vagy éppen lakatosmunkára volt

szüksége, nyugodtan fordulhatott Samuhoz. Samu mindent megjavított, hűtőgéptől a vécétartályig.

Attila már majdnem sírt.

– Akkor hívd már! Ki fognak rúgni. Uramisten, mekkora balhé lesz ebből! A főnök ideadta a kulcsot, hogy a díjbeszedő bejusson, aztán délután kapcsoljam fel a légkondit és hűsítsek be neki estére... Ha ezt megtudja...

– Te akartál...

– Ki gondolta, hogy ez lesz... Hívod már?

– Nyugi, hívom. Halló, Samu? Itt Krajczár Kamilla. Gyere azonnal a Vági házához, és segíts. Baj van. Ne kérdezz, gyere, de szerszámokkal.

– Jön? – kérdezte aggódva Attila.

– Ha én hívom!

Attila leült a kád szélére, és tenyerébe fektette a fejét. Szorult helyzete kétségbe ejtette. Kész lebukás – gondolta.

– Kamilla! – suttogta. – Most mi lesz?

– Majd csak lesz valami. – Mintha gúnyos lett volna a lány hangja. A titkár fölkel a kád széléről, az ajtóhoz lépett, megpróbált a kulcslyukon át kilesni. Csak a heverő szélét látta, mellette a dohányzóasztalt és az ablak függönyén áttörő fényt. *Hú, mekkora balhé lesz ebből* – gondolta.

Csöngettek.

Megjött Samu – sóhajtott fel, némileg megkönnyebbülve.

Kamilla kisietett ajtót nyitni. Attila várt, várt... Feltűnően sokáig nem jött be senki.

– Figyelj, Samu – mondta kint az ezermesternek Kamilla. – A volt barátom beszorult a fürdőszobába. Ki kell nyitni.

– Volt barátod, és vele voltál? – nézett Samu Ka-

milla majdnem tök meztelen, de gusztá testére. – Mikor szakítottatok?

– Most, tíz perce – mondta fanyar biggyesztéssel Kamilla. – A lényeg: segíts nekem fölbosszantani a krapcot. Mielőtt kiszabadulna, lefekszel velem...

Samu, aki ötezmesternek mondta magát, felkurjantott:

– Hú, de mennyire, köszönöm édes! – és már meg is markolta a gusztusos és alig fedett körtemellet, de Kamilla a kezére csapott. – Nana, el a kezekkel Kamilától! Csak imitáljuk, hadd dühöngjön odabent, mert nagyon szemét volt. Tudod, mi az, hogy imitálni?

– Petting? – vigyorgott Samu. – Az se rossz...

– Hülye. Csak tegyünk úgy, mintha csinálnánk... azt... Hogy az Attila megpukkadjon.

– Milyen Attila?

– Kartács.

– A titkár?

– Hát – bólintott Kamilla. – Megteszed?

– És a zár?

– Majd ha mondom. Addig gyere...

A szobában Kamilla hanyatt dobta magát a heverőn.

– Gyere...gyere... gyere már! – És intett Samunak, hogy tegyen úgy, mintha...

Samu engedelmeskedett. Kamilla rendezése szerint farral a fürdőszobának *imitált*.

Attila odabent megpróbált kilesni a kulcslyukon. Nem sokat látott. Egy meztelen hátat ide-oda mozogni, meg két női lábat széttárva a levegőben. És nyögést-sóhajtozást.

– Ezek... ez a hülye kurva bosszúból lefekszik a szerelővel – futott át elborult agyán.

Kétségbeesetten kezdett dörömbölni az ajtón.

– Mocskok! Hagyjátok abba! Micsoda fertő... Engedjétek ki.

– Várj egy kicsit! – lihegte Kamilla, és felsikoltott. – Jó...! – Majd megváltozott hangon: – Jó voltál, Samu. Most már mehetsz. Szabadítsd ki.

Samu vigyorgott, ilyenkor kifejezetten ijesztő látványá vált.

– Hát még ha tényleg... – mondta volna, De Kamilla résen volt, és ujját az ötezeremester szájára tette.

– Menj dolgozni. Igyekezz!

Kartács Attila bent a fürdőszobában türelmetlenül topogott. Mit bánta ő már, mi zajlott odakint a füle hallatára (meg némileg a szeme láttára is). Csak ki innen, csak el innen, mielőtt kitör az igazi botrány. Tehetetlen meztelenségében már mindent átkutatott reménykedve, hogy valami csavarhúzónak alkalmas eszközöt lelhet: Vági Vajk fürdőszobaszekrényét, meg még a törülközőtartót is. Hasztalan keresgélés volt. Végül sóhajtva visszament az ajtóhoz, és esedezve mondta:

– Samu... van remény?

– Türelem.

– Samu... Nem haragszom. Csak arra a kurvára ott...

– Beadtam egy kérvényt két hete. Segély kellene. Tud róla a titkár úr?

– Megnézem. Megkapod, Samu, csak segíts.

Samu a szerszámokkal bütykörészett, Attila bent már reszketett, a derekára tekert törülköző nemigen melegítette.

– Köszönöm, titkár úr. Akkor mindjárt... Most megemelem a nyelvet... Így. Visszatolom. Már nyílik is. Üdvözlöm, Kartács úr!

– Jó napot – lépett ki zord arccal Attila. Gyorsan

magára kapta a ruháit. – Te meg rakj rendet – mordult Kamillára.

Gyorsan eredeti állapotába hozták a házat, Samu is kicserélte a zárat egy másikra.

– Húszezer – nyújtotta a markát a titkár felé. – Ha nem kér számlát. Hat a kiszállási díj, hat a javítás, és nyolc az alkatrész.

– Ennyiért már egy jobb kuplerájban is dughattam volna – morogta a titkár a vigyorgó Kamilla felé, de kényszeredetten fizetett.

8. Dől a lé meg a bor

Az ajándékba kapott bútorokkal olyan tisztességesen berendezték a frissen épített borkimérést, hogy hamarosan konkurenciájává vált a 137-esnek (ahol Feri volt a csapos). Aztán egy héttel később már le is győzték.

Már csak el kellett nevezni valahogy. Márton Anti azt találta, ki, hogy – tekintettel Takaró Árpád származására – nevezzék el Roma borozónak, de erre Árpád azt felelte, hogy ő nem roma, hanem cigány, nem kell cifrázni ezeket a dolgokat, demokrácia van, nem szégyen a

származás. Akkor Mártóni – sokan így nevezték – módosította javaslatát: írják hosszú ó-val, és akkor az mindenkinek jó. Ebbe már Takaró is belement, így az lett a portálra pingálva, hogy *Róma borozó*, belül pedig, a bejárat fölé az ötletdús kútfúró azt a táblát festette (barterben, természetesen), hogy *ArriveDeci Roma*. Takaró Árpád tiltakozott ugyan, hogy belülről miért rövid az ó, és hol az *r* az első szóból, de Mártóni megmagyarázta:

– Először is az *arrivederci* olasz szó, azt nem lehet magyar ékezetes betűvel írni, másodszor ez szójáték, mert a bort *decire* mérjük, harmadszor meg te se veheted magadra, baszkikám, mert nem neked mondjuk, hogy viszontlátásra, hanem a vendégeknek. Világos?

– Mint a fegyverletétel – fitogtatta történelmi ismereteit Árpád, s ezzel ráhagyta Mártonra az ügyintézést.

A cigány önkormányzat, amelyet Vági Vajk annyira támogatott, hetenként tartott ülést az *ArriveDeci Romában*, erre a csapos Feri is rendszeresen eljött, az alelnök segített a vörös bort felszolgálni (az önkormányzat repikeretére elszámolva), közben ő maga is ivott néhány pohárral.

Lehet azt mondani: a vörös lé eredményeként *dőlt a lé*, s bizony hamarosan komoly lekötött betétszámlája lett Takaró Árpádnak, meg Mártonnak is (aki kikövetelt magának harminc százalékot mint felfedező), és még Dini is szép pénzt kapott kiségitőként, meg szolid, de azért nem megvetendő javadalmazást alelnökként is.

Egy napon a szomszédban megjelent Krajczár Aladár, a két könnyen kapható Krajczár lány, Erzsók és Kamilla nevelőapja. Kezében a mindent eldöntő okiratot szorongatta, mely szerint ő lett a Takaró-porta mögötti húszhektáros terület jogos tulajdonosa.

– Tudja, Árpád – mondta Takarónak –, itt az enge-

délyem a kútfúrásokra is. Magára gondoltam – fordult Mártonhoz. – Fúrni kellene. És remélem, itt is borforrásokra akadunk majd.

Mártonnak felcsillant a szeme.

– Bár már felhagytam a mesterséggel, elég jól jövedelmez a bor, de elvállalom. Persze előleget kérek...

– Előleget elvből se adok, meg nincsiből sem. De amint az önkormányzat kifizeti nekem, becsszóra azonnal...

Márton legyintett. Krajczár és a becsület. Ugyan már!

– Majd keresek valami komolyabb céget – mondta erre Krajczár –, mert én nem adok előleget. Az unió is csak utólag fizet.

– Uniós? – csodálkozott a kútmester.

– Vízgazdálkodási projekt – bólogatott Krajczár. – Megnyertem. Tisztességes úton. Pályáztam.

– El tudom képzelni – morogta Márton. Majd hangosan: – És utólag mikor? Mert ha én csinálom, nekem nem sürgős a pénzt.

Krajczár felhúzta a vállát.

– Tudom én azt? Fél év, egy év...

– Vállalom – mondta Marci. – Úgyis itt vagyok a borozóban éjjel-nappal.

– Nem, nem – rázta a fejét Krajczár. – Nem úgy megy az... Fizessen kauciót a munkára, akkor megkaphatja.

– Még hogy én fizessek azért, hogy magának dolgozhassak? Hogy képzeled?

– Úgy, hogy a munka határidős. Ha nem lesz készen, elvesz a pénze. De ha kész van, kifizetem. Ha megkaptam az uniós pénzt... Na, rendben van?

Márton szerint egyáltalán nem volt rendben, de feszítette a kíváncsiság.

- Beszéljük meg.
- Egy ásott és két fúrt kútra van engedélyem.
- Tegyük a mélységtől függővé.
- Inkább a hozamtól – dűnnyögte Krajczár. *Borho-*
zamra gondolt.

Márton beszólt a borkimérésbe.

- Dini! Jössz dolgozni? Segíteni kéne a kútásásnál.

A nagyfülű kidugta a fejét az ajtón.

- Kutat ásni? Én? De hiszen én *alelnök* vagyok!

- Anyád! – mondta a kútásó, és Krajczár kezébe csapott. – Hát rendben, Aladár... Akkor hétfőn nekilátok.

Krajczár nem sokkal később már a polgármesteri hivatalban üldögélt, Kartács Attila íróasztalánál.

- Kiskomám, te drága pinabubus... Hallom, mi történt veletek. Meddig akarsz te itt titkároskodni?

Attila megütközve nézett rá.

- Miért? Le akarnak cserélni? – Kicsit rémülten arra gondolt, hogy Samu talán beárulta Vági Vajknál, vagy Kamilla nem tüntetett el minden árulkodó nyomot.

De Vági – szerencséjére – nem vett észre semmit.

- Valami rosszat csináltam? – kérdezte rémült arccal.

Krajczár fölnevetett:

- Amit te csinálsz, igazán nem rossz. Csak egy kicsit veszélyes... És a Samu is az! Vigyázni kell vele, mert az röptében megdugná a legyet is, tudod-e?

- Tapasztaltam – morogta kétértelműen a titkár.

- Olyan, mint te.

Attila kicsit zavarban volt, furcsállotta, hogy egy apa ilyen könnyedén vegye tudomásul két lánya meglehetősen intenzív szexuális életét. Igen, szokatlan módon Krajczárt nem zavarták Erzsók és Kamilla igencsak feltűnő pasizásai. Második felesége – a lányok édesanyja

– úgy tűnt el sok évvel ezelőtt, hogy rá maradt a két lány nevelése, és ezt (mármint ennek anyagi részét) tisztességgel teljesítette is. Már amennyire ő tudott tisztességes lenni. Az asszony állítólag Ausztráliában él, oda szökött a barátjával (aki mellel Krajczárnak is jó barátja meg több sötét ügyben üzleti partnere is volt), de még egy levelet se váltottak az elmúlt két év-tizedben. Krajczárt nem is nagyon érdekelte volt felesége sorsa. Őt csak egy érdekelte: megélni, és lehetőleg jól megélni.

– Nem azért kérdeztem... Csak van egy komoly elképzelésem, ami a községnek is nagy fejlődést hozhat. És arra gondoltam, ott neked is nagyon jó helyed lenne. Végül is neked két nyelvvizsgád is van, amire majd nagy szükség lenne. Angol és... mi is a másik?

– Francia, de van egy középfokú spanyolom is.

– Nagyszerű... Te vagy az én emberem.

– Mégis, miről van szó?

– Majd megtudod idejében. Most viszont segítened kell, hogy a papírokat, engedélyeket minél hamarabb...

– Persze, Ali bá, reggelre mindent elintézek... De nem sügna valamit?

– Na jó, valamit megsúgok. – Krajczár apró disznószeme szinte nevetett. – Végül is a vejem vagy balkézről, és úgy tudom, mindkét lányom után. Szóval... Valami készül...

És vigyorogva elsietett.

9. És fröccsöt teremtett az Úr

Hubert atya azt hitte, álmodik, amikor Krajczár Aladár belépett a parókia kapuján. Krajczár nem volt az a vakbuzgó templomjáró, így tényleg meglepetés volt a jelenléte ezen a helyen.

– Hubert komám! – kiáltotta. Megengedhette magának ezt a bratyizást, hiszen nyolc évig együtt kopatták az iskola padjait, sőt, a középiskolában is együtt kezdtek, míg csak Aladárt ki nem rúgták a humán gimnáziumból, mert csavaros trükkkel eladta egy módos, de sötét agyú maszeknak (így hívták akkor a magán-

szektorban tevékenykedőket) az iskola tulajdonát képező közeli sportpályát. Az atya viszont dicséretesen végezte el a gimnáziumot, majd egy szerelmi csalódást követően a teológiára iratkozott be, s – bár sokszor megbánta – többé-kevésbé becsületesen teljesítette a papi pálya néha keserves feladatait.

Az atya kicsit fanyalogva vette tudomásul hajdani pajtása megjelenését.

– Mondd csak, Aladár! Gondolom, valami baj van, hogy ide evett a fene...

– Na de Hubert, egy paptól azért ez elég ronda... De nincs baj. Sőt! Kész vannak a kútjaim, föl kéne szentelned őket.

– Kutakat fölszentelni? Na, ne...

– Márpedig a csoda folytatódik. Az ásott kútból szénsavas savanyúvíz tört fel. Akárcsak a balatonfüredi, csak annál jóval erősebb.

– Na, menj a fenébe! – mondta a pap. – Hülyének nézel?

– Csak hitetlennek – röhögött Aladár. – Atyaisten, egy atya nem hisz az isteni csodákban?

– Pont veled tenne csodát a Mindenható? Ugyan már, Aladár!

Krajczár Aladár az ég felé emelte tekintetét.

– Egek! Nem hiszi el... Hát kapj föl egy gatyát, jó papom, és gyere velem, győződj meg róla.

A tiszti kicsit habozott, de végül a kíváncsisága győztesnek bizonyult.

– Rendben – bólintott Hubert atya, és gyorsan magára kapott egy shortot. Kellemes júniusi meleg volt, gyöngéden, cirogatóan süttött a nap.

– Nagy dolgok vannak itt készülőben, Hubert! –

mondta útközben Aladár. – Milliárdosok leszünk. És a falu is gazdag lesz, meglátod.

– Hála a mennybéli atyának – nézett föl Hubert, és keresztet vetett.

– Kétségkívül – bólogatott Krajczár. – De nekem is lesz benne némi részem... Ömlik a szóдавíz, bazmeg!

Hubert szigorúan nézett rá. Józanon sose kedvelte a durva beszédet. És most teljesen józan volt.

– Két szentelésre gondolok, Hubi!

Az atya elhúzta a szájszélét. Senki nem merte őt így becézni a volt osztálytársán kívül. Hubi... Hubertusz – csak Aladár volt képes ilyeneket mondani neki.

– Hubert vagyok még neked is – mondta önérzeten. – Mi az, hogy két szentelés?

– Először te szenteled meg a csodakútjaimat, aztán majd a püspököd. Mert ez tényleg csoda, nem?

Hát, ha két csoda is történt – gondolta Sovák –, akkor valóban fog a püspök szentelni, mert bor meg szóda szinte egyszerre, hát ez már felér akár három-négy könnyező Madonnával is.

Közben befordultak a Csöszmödi Polgár szerkesztőjének háza előtt. Dubácz Alfréd, a szerkesztő éppen a rózsáit permetezte, és megállt kezében a kézi permetező. Hová megy együtt ez a két ember? – gondolta. – Furcsa. Itt valami készül... – Letette a masinát, és utánuk settenkedett.

Dubácz Alfréd, akinek hatalmas bajuszát hosszú évek óta csodálták a csöszmödi polgárok, és Bajusznak is hívták, úgy vélte, a következő lapszámban talán szenzációval szolgálhat hatszáz-valahány olvasójának. Óvatosan, hogy ne vegyék észre akkor sem, ha hátrafordulnak, lopakodva figyelte a két ember heves gesz-

tikulációját, és nagyon szeretett volna valamit is hallani abból, amiről beszélgettek.

Azok pedig nem sejtve, hogy valaki esetleg követi őket, már ott voltak a frissen fűrt-ásott kutaknál. Aladár kötelen leeresztett egy vödört, lassan, óvatosan megbillentette, majd húzni kezdte.

Amikor a vödör a felszínre ért, kicsit megbillent, és csodálatos gyöngyöző folyadék lötytyent ki belőle. Krajczár a szájához emelte, és nagyot húzott belőle.

– Hihetetlen íz. Kóstold meg, Hubi!

A pap kíváncsian nyúlt a vödörért. Ivás előtt megtörölte a száját, az égre nézett, mintha megkérdezné urát, szabad-e, aztán kortyolni, majd nagy lendülettel inni kezdett. Alig akarta abbahagyni.

– Ez... ez talán még a Takaró borával is vetekszik – mondta fejbólogatva, miközben hol Takaró Árpád portája felé tekintgetett, hol pedig a vödör mélyére. – És a kettő együtt! Fröccsöt teremtett az Úr!

A túloldaltól éppen Dini baktatott hátra, a kerítés felé. Krajczár is észrevette:

– Jó napot, alelnök úr! – kiáltotta gunyorosan. – Mi újság az önkormányzatnál?

Dini félreértette a kérdést.

– Ali bátyám többet jár oda, mint én. Dicsértessék – mondta gyorsan, mert meglátta a papot.

– Mindörökké – bólintott Hubert, és újra ivott.

Dini kitágult szemmel figyelte, hogyan csurog a folyadék a vödörből az atyába, és a szája két oldalán lefelé.

– Jó? – kérdezte. – Ez is bor, mint a miénk?

Mert ő már a magáénak, de legalább is a cigány önkormányzat tulajdonának érezte a bort adó csodakutat.

– Pazar – csettintett az atya. – De nem bor. Szén-savas víz. Borvíz. Akkor hát megszentelem. Bár ez így nem túl szabályos, de majd a mennybéli elnézi nekem. – Keresztet vetett. – *Úristen, a te neved mindent meg tud szentelni. Add bőséges áldásodat erre a csodatermő kútra és add, hogy mindazok, akik parancsainak megfelelően Neked hálát adva ezt a kutat használni fogják, szent neved segítségül hívása által testüknek egészséget, szomjuknak enyhülést, lelküknek pedig oltalmat és kegyelmet nyerjenek. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Kérek még...*

Krajczár átsietett Takaróhoz, és kisvártatva visszatért egy kancsó borral. Most már nem a vödört adta oda az atyának, hiszen jól ismerte, hanem egy üres konzervdobozba töltött neki. Hubert förccsöt készített, persze rögtön lehajtotta, és kérően nyújtotta a kiürült dobozt. A hetedik adag után pedig már dalra is fakadt:

*Ha meghalok csak az a kérésem,
hogy egy primás síromig kísérjen,
házamtól a síromig mindig csak azt húzza,
Ezt az öreg papot a pina vitte sírba!*

– Na, elég lesz már, Hubertusz – morogta Krajczár. – Hazaviszlek, lefektetlek... Kapsz te majd a Franciskától...

Franciska nevének említésére a pap mintha kijózanodott volna.

– Csak azt ne, drága testvérem, azt ne! – rimánkodott. – El se tudod képzelni, milyen patáliát tud csapni az a szipirtyó. – Krajczár vállára dőlt. – Hazaviszel, barátom, és megvárod, míg ő elmegy. Rendben van?

– Rendben van, öreg – motyogta Krajczár, és dere-

kánál átölelte a papot. – De maradj csöndben, Hubi, nem kell fellármázni egész Csöszmődöt.

Az atya ugyan szófogadóan elhallgatott, de korábbi kurjongatása kicsalogatta a Takaró-portáról Árpádot is.

– Mi folyik itt, Dini?

– Hát fröccs! – kurjantott az alelnök, és nem viccelt. Komolyan gondolta.

– Azt tudom – morogta Takaró, és gyanakodva figyelte Krajczárt. Nemigen bízott benne.

Krajczár Aladár ravasz tekintetét a cigány borkút-tulajdonosra vetette.

– Látja, szomszéd, nekem meg szódám van. Ásványvíz! Mit szól hozzá?

Takaró bizonytalanul ránézett, aztán lesütötte a szemét.

– Hát...

– Szénsavas savanyúvíz-forrás ... magyarázta. – Akár a füredi! Na?

– Tudom, mondta a Márton. Hát... sok szerencsét hozzá, Krajczár úr.

– Köszönöm, Árpád! Remélem, meglesz.

– Na gyere, Dini – fordult meg Takaró, és visszaindult a kimérésbe.

Nem véletlenül volt olyan gyanakvó és bizalmatlan, mert Krajczár, miután hazatámogatta a papot, egyenesen a polgármesterhez sietett. Vajk éppen telefonált, intett Krajczárnak, hogy várjon egy kicsit. Krajczár addig leült Kartács Attilával szemben, és gúnyosan nézte, ahogy régen mondták: fixírozta, amittől a titkár kissé zavarba jött.

– Ali bácsi... A polgármester úr szerencséire nem vette észre. Ugye, ez a kettőnk titka marad?

– A hármunké – súgta Krajczár –, mert nem velem voltál a házában.

Kartács enyhén elpirult. A suttogó beszélgetés e ponton félbe is szakadt, mert Vági kiszólt:

– Jöhetsz, Ali...

Krajczár bement, szó nélkül leült, mint aki otthon van. Tehette, ő találta ki és szervezte suttyomban Vági választási kampányát. Egy kicsit úgy érezte, ő itt az igazi főnök. De ugyanezt érezte annak idején Lentei alatt is, mert Lenteit is ő szervezte többször újra meg újra a polgármesteri székbe. Igen ám, de Lentei függetlenként indult, az akkor többszörösen nyertes párt támogatásával. Csakhogy azóta nagyot fordult a világ, az a párt megbukott, így hát Lentei is el lett vetve, mint a Caesar kockája. És szinte természetes volt, hogy az ügyes és ravasz Krajczár Aladár fordított egyet a nem létező világnézetén meg faluja sorsán is.

– Mondd...

– Polgármester úr, szerintem te mindent tudsz...

Vági öntelten vigyorgott.

– Miről?

– A csodákról.

– Te ezt előre tudtad, mi? – Vági-Wasser egy nehezzéssel játszadozott. – Kiszámítottad, hogy a jó vízér csak az általad pályázott területed alatt folyhat át...

– Ásványvíz-ér – javította ki Krajczár. – Vedd úgy, hogy szerencsém volt...

– Úgy veszem – hunyorított Vági. – De mi segített még a szerencsében?

– Inga... Van egy barátom, aki ezoterikus.

A polgármester felhúzta a szemöldökét.

– Szegény, biztosan sokat szenved vele.

Krajczár felröhögött.

– Az azt jelenti, hogy különleges tudományokkal foglalkozik. Ingával meg varázsvesszővel dolgozik. Beméri a föld alatti dolgokat. Ereket, fémeket, aranylelő helyeket. Na, neki köszönhetem a szénsavas vizet is. Meg az agyamnak – tette hozzá szerénytelenül.

– Igen. – Vági nem sokat értett az egészből.

– Óriási dolgot lehetne ebből csinálni, hallod-e, Wasser!

Vági elhúzta a száját, borzasztóan idegesítette Krajczár dumája.

– Mire gondolsz?

– Újabb uniós pénzre, Vladikám – és még a szája szélét is megnyalta.

– Nem vagyok Vladi! Vajk vagyok, érted?

– Jól van, na, ne légy zabos. Egy pártalapszervezetben voltunk a nyolcvanas években, nem?

Vági Vajk elvörösödött.

– Jó, hagyjuk ezt. A lényegre...

– Oké! Tudod, sok az ásványvizem. Ennyit eladni se lehet, és a kutakból csak úgy dől az utánpótlás. Akár csak a cigánynál a bor...

– Tudom.

– Világszenzáció. Ki kell használni. Én az én területemet, mindent beviszek apportként egy közös gazdasági társaságba, érted? És csinálunk egy borforrású wellness központot. A Takaró területén meg az enyémen... Na, milyen?

Vági felkapta a fejét. Ha ezt megcsinálja, húsz évre bebetonozza magát a polgármesterségbe. Nincs az a Lentei, aki vissza tudná venni a hatalmat. És a hatalom édes. A hatalom jó. Mámorító, mint a bor. Egészséges dolog. Kurva egészséges!

– Érdekes elképzelés. Hogy gondolod?

– Közös tulajdonú gazdasági társaság, mondom. Az én apportom az alap, ti adjátok hozzá az uniós pénzeket. Üdülőkultúra, baszd meg... Dől a lé! Érted? Nyitott meg fedett medencék, vinowellness, azaz Weinnes, boros masszázs, fröccs-jacuzzi. Kilátás a dombokra, apartmanhotel, idegenforgalom. Csöszmődfürdő: a világ közepe. Sőt, Dionüszosz napok, Bacchanália, borfesztivál, borbál.

Vági elfelejtette becsukni a száját.

– Weinness? Az eleje német, a vége angol. Jó ez így?

– Persze. Főleg német és angol vendégekre lehet majd számítani.

Váginak tetszett a gondolat, de még körül akarta járni a témát. Különben is: fiatal korában ismert egy Borbálát, és a borbálról ő jutott eszébe, a faros Boriska.

– Érdekes... És mit szólnak ehhez Lenteiék? Elvégre a testületben...

– A testület bekaphatja. Lentei is bekaphatja. Talán ez nem Csöszmőd érdeke? Te pályázol az uniós támogatásra. Ez a mai kormány nem fog nemet mondani. Ezek szeretik a vizet. A bort meg pláne. Mindegyik bortermesztő, nem?

– Meg pálinka – morogta Vági. – De van itt még egy bibi... A Takaró...

– Egyszerű. Kisajátítás közérdekből. A kisajátítási eljárásokról szóló törvény értelmében a megyei közigazgatási hivatalhoz fordulhatunk. Ingatlant lehet kisajátítani közérdekes célra. Például a törvény nyolcadik pontja szerint vízgazdálkodási célra.

– De ez borgazdálkodás lenne – okvetetlenkedett Vági.

– Lehet még terület- és településrendezés címén is – folytatta Krajczár. – Kap majd annyi pénzt, amiből

másutt lehet háza, boltja vagy kocsmája. Így is annyit keresett már a kútjával, amennyiről soha nem álmodott.

– És ha nem akarja? Ha tiltakozik?

– Közérdek ellen nem tiltakozhat, legfeljebb csak elkenődhet.

– Igaz – bólintott Vági. – És mint kisebbségi önkormányzati vezető is köteles magát alávetni a közérdeknek.

– Hát vesse is! – mondta Krajczár Aladár, és gondolatban összedörzsölte a két tenyerét.

10. Bajusz és a másik hírmondó

Megjelent a Csöszmödi *Polgár* új száma. Mint minden alkalommal, most is a polgármester képe volt az első lapon, a másodikon és a harmadikon is. Az első oldalon éppen virággal köszöntötte a falu második legidősebb lakóját, a 101 éves Csernye nénit, a következő oldalon látogatást tett az általános iskolában, a harmadikon pedig a falunapon sült kolbászt falt. (Ez bosszantotta is Vágit, mert nem volt előnyös, ahogy a kolbászle éppen lefolyik kétoldalt a hófehér ingére – el is határozta, hogy legközelebb megcibálja érte Dubáczt Alfréd hatalmas bajuszát). De az első oldalon még egy

fotó volt, mégpedig éppen a nagybajszú Dubácz igazolványképe egy keretes vezércikk mellett.

A vezércikk pedig így szólt:

Nagyszabású elképzelései vannak a mi polgármesterünknek, Vági Vajk úrnak.

Állami és uniós támogatásból kívánja létrehozni Európa legérdekesebb és minden bizonnyal hamarosan legnépszerűbb gyógyfürdő wellnessközpontját, amely alighanem a Dionüszosz Weinness nevet fogja kapni. A bor gyógyító erejéről megkérdeztük Csöszmöd házi-orvosát, doktor Kolimis Péter med. univ-ot.

– A mai természetgyógyászok egy része a borban csak az alkoholt látja, és hajlamos elfelejteni, hogy a bor jelentős élettani hatással bír. Bátran állítom, hogy a gyógyászati céllal és szakszerűen fogyasztott bor, hatását tekintve „gyógyszer”. Ennek felismerése Keleten már az ókorban megtörtént. Készítettek répabort, retekort, spárgabort, zellerort és petrezselyembort is a betegeknek. A római Plinius „Historia Naturalis” című művében több mint hatvanféle gyógyborról írt. A bor gyógyszer a legyengült személyeknek, testi és lelki erősítő. Ajánlották menstruációs görcsökre, étvágytalanságra, gyomor gyöngeségre, stb.

A vinoterápia községünk páratlan természeti kincsének, és érdekeinkért áldozatosan küzdő polgármesterünknek köszönhetően hamarosan alkalmazható lesz ízületi bántalmak megelőzésére éppúgy, mint a szellemi frissesség megőrzésére, a kondíció javítására.

Kolimis doktor szerint a borban számos élettanilag pozitív hatású vegyületcsoport található. A polifenol típusú vegyületek a szív- és érrendszeri megbetegedések hatásos ellenszerei. A nitrogéntartalmú vegyület-

családba tartozó biogén aminok közül például a szerotonin a feszültség- és stresszoldó, valamint depresszió-ellenes hatásáról közismert. Mindezek a vegyületek a borban megtalálhatók.

Már a babiloni Nippur-táblán is (Kr. e. 2200) borral kevert kenőcsöt ajánlottak különböző bőrbajok ellen. Egyiptomi papirusztekercsek is számos betegségekre javasolták. Galenus ókori tudós megfigyelte, hogy a borral kezelt sebek nem fertőződnek. Mátyás király XV. század végi latin nyelvű illusztrált receptkönyvében is számos borral készült gyógyszer sorolnak fel. Ebben szintén olvasható néhány olyan gyógyító kúra, melyben gyógyfűvekkel keverten kell meginni a bort. Nátha ellen is kiváló...

Amikor Kartács Attila bevitte főnökének az újságot, kaján vigyor ült a szája szegletén. Vági ugyanis nem akarta még a nyilvánosság tudomására hozni, mire készülnek, de úgy látszik, ez a Dubácz kilesett, kihallgatott valamit, és nem tárgyalta meg vele, mit akar írni. Vági bosszúsan olvasta a vezérandókat.

– A kurva anyját ennek a Bajusznak – csapta az asztalra a Csöszmödi Polgárt.

És mivel az újság az önkormányzat anyagi támogatásával jelent meg nem túl rendszeresen, feljogosítva érezte magát a számonkérésre.

– Attikám – szólt Kartácsnak –, hívja be nekem ezt a Balfrédot. Lebaszom, mint a pengős malacot, amiért belekotnyeleskedik a dolgainkba.

Vági befejezte, és ezt azzal kívánta jelezni, hogy fölkapta a reggeli lapot, és tüntetően olvasni kezdte. Rámertt az első oldalon egy képes hírre.

– A kurva életbe... A kurva anyját! – kiáltott fel. – A szentség!

Kartács természetesen csak azt érezte, hogy Vági rettenetesen dühös. Visszavonult íróasztalához, onnan hívta a szerkesztőt, aki főállásban a kultúrház igazgató-helyettese és a helyi könyvtár vezetője volt.

– Halló, Bajusz, baj van! Nagyon pipa rád a Wasser. Seggbe fog rúgni a vezércikkért. Azt üzeni, gyere be hozzá...

– Húha... Azt hittem... basszus... megyek máris.

Még beszólt a könyvtárba, az ablak mellett sudokut fejtő kolléganőjének.

– Irmuci, átmegyek az önkormiba... Igyekszem vissza.

Irmuci örült, hogy egyedül marad és nyugodtan írogathatja a számokat a kilencszer kilences négyzethálóba. Attól, hogy olvasó érkezik, nem kellett tartania. Olvasó már alig-alig vetődött be a könyvtárba, új könyv meg szinte nem is érkezett, olyan semmi volt a beszerzési keret, éppen néhány leértékelt celebkönyvre futotta csak évente.

A Csempedi emlékház előtt Etelka néni, a csöszmődi hírmondó állította meg, éppen a CBA-ból tartott hazafelé kosarával.

– Olvastam, Dubáczkám, hogy föllendül a falunk.

– Örülök, Etus néni.

– Még talán várossá is fogják nyilvánítani.

– Meglehet – toporgott Bajusz, de kénytelen-kelletlen megállt, hogy meg ne bántsa az öregasszonyt.

– És mi lesz a cigány borozójával?

Jó kérdés, pislogott Bajusz, ha úgy adódik, meg is kérdem Vágitól.

– Hát nem tudom... Majd kiderül. Csókolom, Etus néni.

Sietett volna tovább, de a görbe lábú asszonyok legfecsegősebbje nem engedte.

– És mit tud Krajczár az Erzsókról? Igaz, hogy jegyben jár a jegyzővel?

Jegyben a jegyzővel – vigyorodott el Dubác, aki szerette a nyelvi játékokat.

– Ez jó... De ő csak titkár. Jegyzőnk nincs is hónapok óta. És eljegyzés még nem volt. – Ezt megjegyzem. És integetve tovább sietett.

– Mi ebben a jó? – kiáltott utána Etelka néni, de Bajusz már nem hallotta.

– Ezek a mai fiatalok mindig sietnek – csóválta meg a fejét az öregasszony. – Nem lesz ennek jó vége!

Dubác besietett a hivatal kapuján, szinte végigfutotta a folyosót a titkárságig. Bekopogott.

– Tessék! – szólt ki Gizike.

Bajusz belépett, kezét csókolt a titkárnőnek, aki mindig is tetszett neki, aztán Attilával parolázott.

– Nem tudod, mi a baj?

– A cikked – mondta Kartács, a titkár. – Elkotyogtál valamit, ami ma még titok.

– Ugyan már! – mondta bosszúsan Dubác. – Az egész falu beszéli.

Attila kinyitotta a polgármesteri iroda ajtaját. Vági meglepően barátságosan fogadta.

– Gyere, ülj le! – mutatott helyet Vági.

Bajusz bizalmatlanul ült le a polgármester íróasztala elé. Egyszerűen nem értette a barátságos hangot. Leszúrásra volt felkészülve, arra, hogy védekeznie kell. Útközben azon tanakodott, milyen magyarázatot próbáljon adni a számonkérésre.

– Jól vagy? – kérdezte Vági.

– Hát... köszönöm... – és leste a polgármester arcát.

– Te Bajusz... Olvastad a reggeli lapokat?
– Nem még... Mi történt?
– Dubácz Ákost kinevezték idegenforgalmi miniszternek.

– Ákost? Hihetetlen.

– Ismered?

– A nagybátyám. Apám öccse...

– Komolyan mondod, Bajusz?

Dubácz bólogatott:

– Hát persze. Kicsit elszakadtunk egymástól, mióta politizál. De a lányával, az unokahúgommal rendszeresen találkozunk.

– Hol élnek? – kérdezte izgatottságát alig leplezve a polgármester.

– Budán, természetesen.

– Mondd, Bajuszkám, nem tudnád elintézni, hogy a bácsikád meglátogasson minket?

– Nem hivatalos látogatást meg tudok szervezni, ha fontos...

– Nagyon fontos. A falu érdeke. Meg a te érdeked. Meg mindenkié.

Dubácz vigyorgott hatalmas bajusza alatt. Értette, persze, hogy értette, miről van szó.

– A bor miatt?

– Igen, a bor miatt.

– De az nem a községé! A cigányunké meg az Aladáré.

– Jól mondod – bólogatott Vági. – Éppen ehhez kéne a közreműködésed.

– Szívesen – bólogatott Dubácz. – Úgyis terveztem, hogy meghívom egy kerti partira.

Vági majdnem tapsolt. Ennél jobbat el se tudott volna képzelni.

– A múlt héten Aladárt is meghívtam. Akkor most egy füst alatt...

Ez a polgármestert nem lelkesítette. Ő igencsak rászorult Krajczár ravaszságaira, de tartott attól, hogy a két bögyös lány nevelőapja valahogy beleköp a levesébe. De ezen nem tudott változtatni, hát beletörődött.

– Remélem, engem is meghívsz – pislogott Dubácza.

– Erre gondoltam – hunyorított Bajusz. – Össze-hozzuk.

– Rendben. Én viszem az italt.

– Főlősleges. Van elegendő.

– Jó, akkor mondd meg, mennyi húst vigyek...

– Magadat hozd, főnök – nevetett föl Dubácza. – Lesz ott minden, ami kell.

Barátságos kézfogással búcsúztak.

Kartács Attila kíváncsian pislogott a bajuszosra.

– Nagy balhé volt, mi?

– Meglehetősen – vigyorgott Dubácza. – De látod: azért életben maradtam.

11. Janiné a sötétben

Összeült a cigány önkormányzat az *ArriveDeci* Romában. Illetve nem is összeült, hiszen nem volt annyi szék. Összeállt meg összeült – talán így pontosabb. Dini például az ajtó mellett állt, onnan nézte a Kommunális Janiné, Rozália szétnyílt blúzáát, és nyalogatta a szája szélét.

Kommunális Jani felesége nem volt valami szép asszony, de a huszonöt évesen is szűz Diniben (aki szintén nem volt egy szépség, sőt) buja vágyakat ser-

kentett a kissé kibukkanó fehér mell. Tehát nemcsak Dini állt, hanem neki is.

– Emberek – mondta Takaró Árpád –, a polgármester úr megkapta, amire vágyott. Mármint az állami támogatást miattunk. És ígérete ellenére a jókora summából nem juttatott nekünk. Azt kérdezem, mit tegyünk? Én az én boromból tudom támogatni a közösséget, de...

– Mi az, hogy a te borodból? – ordított bele Márton, a kútásó. – Az az enyém is.

Dini az ajtó mellől szintén belekotyogott.

– Meg nekem is van benne részem, én segitettem a fúrásnál meg az építésnél, nem?

Takaró Árpád csöndesen ingatta a fejét:

– Jó. Akkor a mi borunkból... Nem ez a lényeg.

– De igen – makacskodott Márton, a Marci becenevű Antal. – Ez nagyon fontos.

– Igen, nagyon fontos, de nem ezért hívtam össze az önkormányzatot, hanem, hogy döntsünk arról, mit tegyünk... A Vági úr hamis ígéreteivel alakultunk meg. És most...

Feri, a csapos közbeszólt (tudjuk, a csapos mindig közbeszól, de Feri nem kért előtte bocsánatot):

– Én azért léptem be, mert pénzt ígértek. Lófaszt se kaptam. Menjünk tüntetni a polgármesteri hivatal elé. Tiltakozzunk!

– És akkor mi van? – kérdezte Kommunális Janiné.

– Írjunk egy petíciót – makacskodott a csapos.

Néhányan, akik ismerték a szót, bólogattak.

– És akkor mi van? – kérdezte újra Kommunális Janiné. Ő nem ismerte a kifejezést. – Cionisták leszünk? Én nem vagyok zsidó!

– De cigány se! – kiáltotta Feri. – Én se...

– Igen – nézte meg őket alaposabban Dini. – Együknek sincs akkora fülük...

Takaró szomorúan nézett rá:

– És? Honnan veszed ezt, Dini?

– Nekem a Vajk bácsi mondta...

Innen kezdve felbolydult az önkormányzati ülés, a képviselők azon kezdtek vitatkozni, miről lehet biztosan felismerni, cigány-e valaki vagy sem.

Sokáig elvitatkoztak ezen, és talán még öltre is mentek volna, ha nem nyílik ki az ajtó, és nem lép be rajta a hosszú hajú fiatal titkár. Szinte pillanat alatt dermedt csend lett a helyiségben, mindenki csodálkozva nézett Attilára. Szokatlan, meglepő jelenség volt ő itt ezen a helyen.

– Történt valami? – kérdezte kissé ijedten Takaró Árpád, de a többiek is kicsit rémülten vették tudomásul Attila váratlan megjelenését.

– Árpád – mondta Attila –, magával szeretnék beszélni. Négyszemközt, ha lehetséges.

– Semmi akadálya – felelte Takaró Árpád –, jöjjön, átmegyünk a házba.

A többiek tanácstalanul néztek utánuk. Csönd volt, olyan hosszú csend, hogy – ahogy mondják – még a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani, ha a mennyezetről lógó légypapírok már nem gyűjtötték volna régen be a zümmögőket.

Amikor Takaró Árpád átkalauzolta Attilát a házába, sokáig néztek utána, aztán Dini kihasználva az alkalmat, hogy kicsit kevesebben vannak a teremben, ellépett az ajtótól, és közelebb húzódott Kommunális Janinéhoz, hogy jobban szemügyre vehesse a kibukkanókat.

A nő csodálkozva nézett rá, de aztán egy kicsit rámosolygott, megvillogtatta megmaradt hét-nyolc fo-

gát, amitől Dini némileg vérszemet kapott. Leült Janiné mellé, és óvatosan átkarolta a derekát. Közben persze Kommunális Janit leste lopva, nehogy az észrevegye. Hátha nagyon féltékeny, és levágja a fülét. Mert azt tudta, hogy Jani komoly bicskát hord magánál. Sokszor látta a hulladékgyűjtő-telep őrbódéja előtt üldögelni. Mindig szalonnázott, hatalmas bicskára tűzve a katonákat (a fölkockázott szalonnát a földarabolt kenyérel), úgy késhegyen dugva a szájába egy-egy falatot.

De Kommunális Jani nagyon el volt foglalva: vörösboros pohara fenekére nézett – képletesen is meg a valóságban is.

A titkár csak toporgott Takaró előtt, s elég zavartan kezdett mondandójához:

– Hát... hogy is mondjam, Árpád... Ugye, most magának.. a kút miatt... a bor miatt, ugye eléggé jól megy a sora?

– Nem panaszkodhatom – felelte Takaró Árpád. – Megvan a megélhetésem. Jut is belőle, marad is belőle... Hát szóval...

– Árpád! – A titkár nagyot sóhajtott. – Árpikám! Nekem sürgősen szükségem volna... egy fél millió forintra.

– Félmillióra? Hát az nem kis pénz, *még nekem* se kevés – mondta a cigány önkormányzat elnöke. – Megtudhatom, hogy mire kéne?

– Van egy kis adósságom. Nagyon sürgős... És én cserébe nagyon fontos információval szolgálhatok magának, kedves Árpád.

Takaró megrázta a fejét. Nem hitte volna, hogy létezik olyan információ, ami megér félmilliót. De egyrészt hálás volt Attilának, hogy segített a kimérés be-bútorozásában, másrészt, hála a csodakútnak, nagyon

jól állt anyagilag, most nem okozott gondot neki pár százezer forint. Na, és a kíváncsiság!

– Adok. De visszaadja?

Attila vigyorgott magában. A legjobb dolog egy pesszimistától kölcsönkérni – gondolta –, úgysem számít rá, hogy visszakapja.

– Bízhat bennem – mondta a titkár.

Takaró bizalmatlanul nézte.

– Itt várjon – bökte ki kis késéssel, és hátrament a szoba sarkába. Ott matatott valamit a sötétben, majd visszajött, és egy borítékot nyomott Kartács kezébe: – Ez ötven darab tíezres. Megszámolja?

– Én megbízom magában – kapta el a kis csomagot hihetetlen gyorsasággal a titkár. Takaró Árpád majdnem kimondta, hogy ő viszont nem nagyon, de még idejében meggondolta magát.

– Hát akkor most mondok valami fontosat. Ki akarják sajátítani a maga kertjét.

– Az én kertemet? – hüledezett Árpád.

– A bor miatt...

– Eddig senkinek nem volt baja a borommal. És fizetem az iparüldözési adót. Nem keveset.

– Én tudom – bólogatott Kartács Attila. – De nincs mit tenni, Ők azt mondják, a község érdeke. És közérdekű célra ki lehet sajátítani... Persze valami kártérítés jár majd magának.

– Az én földem... Az én borom... – Takaró Árpád szeme most villogott. – És a Krajczáré? Hallom, nála meg buborékos víz tört föl...

– Az más. Ő maga fölajánlotta a földjét, és megalkítottak egy gétét.

– Mit?

– Gazdasági társaságot. Ő az elnöke...

Takaró gondolkodott. Összeráncolta a homlokát.

– Miért jó neki, hogy odaadja a csodakútjait?

– Mert így ő lesz ott mindennek az ura, és többségi tulajdona megmarad az önkormányzattal szemben. Ötvenegy–negyvenkilenc a javára. Kosárlabda eredmény.

– És ha mondjuk én is belépnék? – Takaró nemigen értette a titkár szövegét.

– Na, azt nem engedik. Zártkörű társaság. Olcsóbb elvenni, mint komoly részesedést adni.

Árpádnak e pillanatban lett elege a beszélgetésből.

– Az ég szakadjon rájuk! Mikor kapom vissza? – bökött a borítékra.

– Hamar... És még egyszer köszönöm.

Amikor Kartács elszietett, Takaró töltött magának egy pohár „frissen fejtett” bort, megitta, és lassan visszacammogott a kimérésbe, amely egyúttal a cigány önkormányzat irodája és klubhelyisége is volt.

– Na, emberek – kezdte már az ajtóban –, én úgy döntöttem, hogy tüntetni fogunk. És ha nem kapjuk meg az önkormányzati támogatást, hát följelentem a polgármestert. Ki nem akar részt venni?

A bent lévők elhallgattak. A kútúró Márton, aki eddig megpróbálta Takaró helyett összetartani a népséget, legyintett. Kommunális Jani már előredőlvé bóbiskolt, kezében pillanatonként megremegeett a pohár, és a bor hullámozni kezdett. Észre se vette, hogy Janiné, született Rozália a nagyfűlű Dini vállára hajtja a fejét.

– Kimegyünk? – kérdezte a cigány önkormányzat alelnökétől.

Dini ugyan nem értette, hová kéne kimenni és miért, de furcsa vágyak kavargtak benne. Ilyesmit még nem érzett soha. Izgatott volt, nem tudta, a gyomra háborog-e vagy a szíve ver hevesebben; hatalmas fülei

lilára pirultak, s közben oda-odapislogott Kommunális Janira, fölébred-e az részeg kábulatából. De Jani csak billegette a fejét előre majd föl, nem nézett se jobbra, se balra.

– Ki? Én? Ki – mondta nem túl értelmesen, de ezt veleszületett képességein kívül tudjuk be hatalmas zavarának is.

Janiné a sötétben megfogta a kezét, s mintha egy gyermeket vezetne, úgy húzta maga után, egyenesen a szeméttelep felé. Ott kinyitotta a lakatot, és a bódéba rángatta a fiút.

Jó, hogy sötét volt, mert így nem borzadtak el egymástól. Volt odabent egy heverő-féleség, tele mindenféle gyanús pokrócokkal. Janiné született Rozália magára rángatta a cigány önkormányzat jelenlegi alelnökét, s lehúzta a nadrágja cipzárját. Nem kellett sokáig kotorásznia odabent, hamar megtalálta, amit keresett. Jelen-tős méretű darabnak érezte, egészen nagyra kellett nyitnia a száját, hogy beleférjen.

Dini még csak állt, mint neki... Furán pislogott, valami zavart jóérzés töltötte el, amiben még soha nem volt része. Rozália nagyon ki akarta élvezni a számára is ritka pillanatok gyönyörét, s mert sötét volt, nem látta Dini tekintetében a rémülettel elegy jóérzést.

– Húzd le a nadrágom – mondta, amikor szabaddá tette a száját –, és gyere.

Dini engedelmesen kotorászott, és Janiné segítségével sikerült is közelebb kerülnie a helyhez, ahol a feladatot el kellett végezni. Janiné segített a bal kezével, s két lábát átkulcsolva a fiú dereka alatt, erősen fic-kándozni kezdett.

– Gyere, gyere! Az uram ezt már nem tudja, mert

elvette a képességét a rengeteg ital. Jaj, de rég éreztem ilyet! Jajistenem...

Éppen akkor sikoltott fel, amikor Dini is megkönynyebbült, és kimerülten a mellére, majd melléje zuhant.

Rozália szerette volna megcirógatni és megcsókolni több éves vágya beteljesítőjét, de Dini a borzasztó szájszagát érezve kelletlenül elfordult. Hálás volt a szemétőr feleségének a korábban nem ismert élvezetért, de – nem tehetett róla – undorodott egy kicsit. Budin töltött estéken magát markolászva másképp képzelte el ezeket a vágyott pillanatokot, de ha nincs ló, ugyebár, megteszi a nőstény számár is.

Így hát Dini kicsit odább húzódva hanyatt feküdt, és inkább azt engedte, hogy Janiné megfogja a kezét. A bódé ajtaja tárva-nyitva, s fáradt fülesünk azt nézegette, hogy a szemétkupacok teteje néhol világít.

– Te, Rozál...

– Igen... – suttogta vallomásra számítva a szemétnőné.

– Mi világít ott? Meg ott is?

Ahhoz, hogy ő is kinézzen, át kellett hajolnia Dinin, amitől a fiú fintorgott, s amikor Janiné beszélni kezdett, megpróbálta elfordítani, majd befogni az orrát.

– Szépen csillognak – mondta szerelmesen az aszszony –, mint a kis csillagok, ugye? Cserepek azok, Dinikém, mindenféle üveg- meg más szilánkok villognak, ahogy odasüt rájuk a hold...

Aztán váratlanul felkönyökölt:

– Te, Dini, te nem vagy cigány.

– Azt mondta a Vági bácsi, hogy a cigányoknak nagy fülük van...

– Jaj, te gyerek! A Takaró füle mekkora?

- Nem tudom... Nem néztem. Nem lehet nagy.
  - Na, látod!
  - Én meg az uram csak azért léptünk be, mert Vági Vajk fizetett, hogy mindent tudjon, ami ott történik... De ha most feloszlotok, akkor én meg Jani a másik oldalra állunk. Gyere te is, hiszen nem vagy cigány!
  - Hová?
  - Ha ők tüntetnek, mi is tüntetni fogunk. Ellenük. És idehívjuk a Nagyállási Ökölsereget. Majd attól elmegy a kedvük...
  - Azok katonák? Mi az az Ökörserleg?
  - Csak ugyanúgy járnak, egyenruhában. Süvegük van, és azon három rózsza. Piros, fehér meg zöld.
  - Szépek lehetnek – ábrándozott Dini. – És én is lehetek olyan serleges?
  - Azt nem hiszem, mert nem vesznek föl senkit, aki nem nagyállási.
- Dini pislogva nézte a szemétdombok csillogó pontjait, hatalmasakat ásított, és a kimerültségről elnyúlva lassanként elaludt.

12. A nemzeti rétes titka

Kartács titkár úr örült, hogy Dubácz őt is meghívta a kerti partira. Egyáltalán: szinte mindenki ott lehetett, aki valamit is számított a faluban, talán az iskolaigazgató (mert felénk a pedagógus nem számít semmit se), meg persze a volt polgármester, Lentei kivételével, mert Lentei nem is ellenfélnek, inkább ellenségnek számított a győztes Vági szemében.

Dubácznak nagyon jó kis tanyája volt, fent Csöszmőd legmagasabb pontján, az Úrdombon, amely arról

kapta a nevét, hogy hajdan a legnagyobb urak, például Cseszmedy báró, aki egykor a fél falu tulajdonosa volt, ott lakott egy gyönyörű kúriában. Nos, Dubácz tanyájának közös kerítése volt a kúria parkjával, melynek mostani tulajdonosa egy nyugalmazott miniszter (korábban menő ügyvéd), aki a milliárdos értéket a rendszerváltás elején olcsón felvásárolt kárpótlási jegyekből úgyszólván fillérekért privatizálta. Nem is kúria volt az tulajdonképpen, inkább kis kastély, tágas, nagy vendéglátásra is alkalmas ebédlővel, társalgóval, három fürdőszobával, kilenc lakószobával. Korábban a Fogkefe- és Finomsörtegyár hétvégi üdülője volt, a hatalmas parkban nyári konyhával, úszómedencével, tenisz- és röplabdapályával. Kerítés helyett magyalbokrok vették körül kettős kötésben, mely mire Retkessy, a nyugalmazott miniszter és még mindig praktizáló ügyvéd elprivatizálta, sűrű kerítésként vette körül a területet. Retkessy azonban nem akarta, hogy zavarják pihenésében: megállapodott (barterban) a nagyállási építőanyag-kereskedővel, és klinkertégla kerítést húzatott fel, majdnem ingyen. Viszonzásul sok sötét ügyében képviselte Szufiák tüzépest. Becsületére – már amenynyire volt neki – legyen mondva: igen eredményesen. Alapelve az volt, hogy az átlagos ügyvéd a törvényt ismeri, a jó ügyvéd pedig a bírót. Kapcsolatai igen kiterjedtek voltak, a kormánypártiakkal természetesen jó kapcsolatot tartott – kiváltképpen mióta nyugalmazott miniszter volt csak –, de ha kellett, az ellenzéknek is vállalt ügyeket. Ennyiben objektív volt, számára nem létezett balkorrupt meg jobbkorrupt, csak úgy legyen belőle, és neki hozzon hasznot.

Bár egy pártcsaládban voltak, Vági Vajkra haragudott, amiért az iszákos Krámert bízta meg Lentei meg-

vádolásával, de ugyanakkor örült is, mert Lentei Kukcska Bandi is jól megfizette neki a védelmét.

Általában nemigen barátkozott a falubéliekkel, azok csak azt látták, hogy sokszor előkelő fekete Audik, BMW-k állnak meg a kúria kertkapuja előtt, azaz Retkessy miniszter úrnál megint rangos előkelőségek tanácskoznak.

Dubáczcal, a szomszédal viszont udvarias, jó kapcsolatban voltak. Nem barátkoztak, de olykor-olykor egy pohár whisky vagy sárazsadányi aszú mellett megbeszélték az úrdombi állapotokat; ilyenkor Dubácz valami kis cikkecskét kanyarított a Csöszmödi Polgár aktuális számába, majd az exminiszter felhívta a polgármestert: *„Kedves Vági, olvastam, hogy ezen túl csak heti egy alkalommal akarják a hulladékokat elszállítani, ugye ez valami tévedés lehet?”* Ilyenkor aztán Vági-Wasser azonnal visszavonta korábban kiadott utasítását, mert nem mert ujjat húzni Úrdomb új urával.

Természetesen a szomszéd urat is meghívta Dubácz a kerti sütögetésre, amelyet feleségével és anyósával készített elő. Az előkészítésben persze részt vett a nagyállási hentes is, meg a (fran)CBA helyi vezetője: válogatott finom falatokkal és különleges hússal segítve a szerkesztő úr készülő estéjét. Bajusz a kor embere volt, és volt elég sütnivalója ahhoz, hogy rengeteg sütni való kolbászáért, tarjáért, grillsajtért ne készpénzt, hanem felületet (mármint hirdetési) és jó kis riportokat ígérjen a lapjában. A CBA-tól persze whiskyt, konyakot – a hölgyeknek konty alá valót – kapott ráadásul, ezzel támogatta a nagy hálózat helyi részlege a helyi magyar médiát. Bort pedig – természetesen ugyancsak barátságból – a cigány önkormányzat veze-

tőjétől hozatott, mondván: annak úgyis annyi van, mint a pelyva.

Amikor a nap kezdett leereszkedni a nyugati égbolton, elkezdtek szállingózni a vendégek is. Igen hamar érkezett Rudiné, terepjárója csomagtartójából hatalmas tálcákat emelve ki.

– Hmm... biztosan a nemzeti rétes! – tapsolt a szerkesztő-könyvtáros, és segített a mindenütt gömbölyű asszonynak lerakodni a teraszon lévő hatalmas asztalra. – Ennek sikere lesz, mint mindig. – Aztán, ahogy a miniszterelnöktől is látta a híradókban, úgy csókolt kezét, hogy felrántotta Rudiné kacsónak épenséggel nem nevezhető erős jobbját a szájáig, és hatalmasat cuppantott rá.

Szerencsére hatalmas, üres telek húzódott Bajusz telkével szemben, mert egymás után érkeztek a kocsik, és azokkal szépen be lehetett oda parkolni. Kartács Attila gyalog jött, ő is kezét csókolt (finomabban és érzékibben) a vendéglősnének, megrázta Bajusz kezét, majd rögtön felhajtotta az abroszt az egyik tálcáról, és bekapott egy szeletet a piros-fehér-zöld töltelékkel hivalkodó rétesről.

– Hmmm... – dünnyögte. – Talán még jobb is, mint máskor! Pazar! – Rudiné zavartan elpirult a dicsérettől.

Vági Vajk is megérkezett, majd utána sorra a szép Gizi asszony (az ura, Jóska persze megint külföldön volt éppen), aztán Krajczár Aladár a két lányával. Dubácz üdvözölte őket, majd elnézést kérve a tűzrakó helyhez sietett. A korábban már meggyújtott faszén már parázslott, csak egy kis fűjtatásra volt még szükség.

Krajczár kíváncsian körülnézett, és elvigyorodott, mert látta, hogy a titkár máris ott legyeskedik a két lánya körül. De ez nemigen zavarta, nem volt az a kifeje-

zett apatípus. A tűzrakóhoz ment, kezét akart csókolni Dubácné Amálkának, de ránézett az asszony kormos fekete kezére, és inkább kis távolságot tartva két oldalról megpuszilta a tűztől pirosuló arcát.

– Hogy van, kedves Amálka?

– Köszönöm – bólintott Dubácné, és visszafordult a húsokhoz. Nem nagyon kedvelte Krajczárt, sőt, mondhatnánk egyáltalán nem. Mert – röstellte bevallani – ő is rendelt tőle annak idején napenergiával működő ruhaszáritót.

Aladár visszament a teraszra, ahol Vági Vajk kóstolgatta a nemzeti rétest.

– Polgármester uram, de jó, hogy látlak! Remélem, hogy itt leszel...

– Aha... – mondta bizonytalanul Vági, és lenyelte a süteményt. – Én nem gondoltam, hogy te is... Szóval hogy téged is meghívnak.

– Miért nem? Sok jót tettem én már a szerkesztő úrnak. Például a digitális nyomtató, amit a párt már nem használt, mert nagyobb kapacitású nyomdaüzemre lett szüksége.

– Melyik párt? – nézett föl kíváncsian (vagy gyanakodva) a polgármester. – A nyomtató már Lenteinél is itt volt.

– Lentei! – legyintett Aladár. – Ugyan már... A te pártod. A Civil Demokrata...

– Igen? Melyik szervezete?

– A központ. Megvannak a kapcsolataim, tudod te...

– Azt tudom – mondta Vági, és otthagyta Krajczárt, aki még utánabámult, aztán bánatosan töltött magának egy konyakot.

Vági nem véletlenül sietett el a teraszról. Észrevette, hogy a szomszédból elindult gyalogosan lefelé Ret-

kessy. A kapuhoz állt, hogy elsőként fogadhassa a vendéget.

– Nagyon örülök, hogy láthatom, miniszter úr! – kiáltotta, amikor Retkessy még vagy húsz méterre volt a kaputól.

A volt miniszter tiltakozóan maga elé emelte jobbját:

– Hagyja ezt, kérem, polgármester úr. Én már egyszerűen csak Retkessy vagyok. Rendben?

– És a miniszterelnök úr tanácsadója – mondta erre hízelkedően Vági.

– Na, igen. Ennyi közöm maradt a politikához. – Retkessy megsimogatta őszülő Kossuth-szakállát. – De én itt egyszerűen csak egy lakosa vagyok Csöszmöd községének. Csöszmödi polgár, kedves Vajk!

Vági a megszólítás közvetlenségétől szinte elolvadt.

– Köszönöm, Retkessy úr!

Közben elérték a kaput, Vági előre engedte Úrdomb urát.

– Nem, nem... semmi Retkessy úr – tiltakozott.

– Egyszerűen Ervin vagyok, rendben?

Vági megtisztelve érezte magát, kicsit zavartan mondta:

– Köszönöm, tisztelettel, Ervin bátyám...

Beléptek. Retkessy körülnézett, és odasietett szomszédjához:

– Kézcsókom, szomszédasszony – biccentett Dubácné felé. – Üdvözlöm, Dubác, és köszönöm a meghívást. A kedves barátom még nincs itt?

– Üzent, hogy késik. A miniszterelnök hívatta Ákos bátyámat. Valami sürgős ügy, úgy tudom. De mihelyst tud, itt lesz.

– Örülök, hogy láthatom. Elég régen találkoztunk. Még nem is gratuláltam a kinevezéséhez. – Szokása

szerint szép szakállát simogatta. – Jó, foglalkozzék most a sütögetéssel. A többség bizonyára már nagyon éhes.

Odébb sétált, és pont Krajczár Aladár mellé került.

– Ó, excellenciás uram! – kiáltott fel Krajczár. Nem lehetett tudni, komolyan gondolja-e a régies megszólítást, vagy éppen ellenkezőleg: gúnyolódik. – Ritkán lehet önt látni. Nyilván behúzódik kis vára jól szigetelt falai közé.

– Nem, nem – tiltakozott udvariasan Retkessy. – A helyzet az, hogy még ma is sokat dolgozom, és eléggé visszavonultan élek. Hogy van? A lányai?

– Itt vannak, valahol hátul, talán a jegenyefenyőknél.

Hatalmas jegenyefenyők álltak a hatalmas kert kúria felőli oldalán. Ott is volt néhány kerti asztal, nem túl kényelmes műanyag székekkel. A volt miniszter töltött magának egy whiskyt a teraszon, és a pohárral a kezében sétált a fenyőkhöz. A titkár a két Krajczár lányt átkarolva üldögélt egy asztalnál, kényelmesen hátradőlve. Erzsók itatta, Attila csak a száját nyitotta ki, hogy becsússzanak az aperitif-kortyok, eszébe se jutott volna a két lány derekát elengedni. Sőt, két keze két fenék körül (na meg alatt) matatott a leereszkedő sötétben. Kamilla is, Erzsók is békésen tűrte, pedig nem volt kétséges, hogy igazán demokratikus, kettős ölelgetésről van szó.

Retkessy észrevette ugyan a helyzetet, de úgy tett, mintha nem látna semmit.

– Megengedik, hogy ide üljek, az ifjúság körébe? Hadd fiatalodjak egy kicsit.

– Persze, tessék – mondta Attila, de el nem engedte volna a két csajt. – Parancsoljon!

A nyugalmazott miniszter maga alá húzott egy kerti széket. Kényelmesen elhelyezkedett, és éppen vala-

mi bókot készült a két csinos lánynak mondani, amikor Vági Vajk állt meg mellettük. Kartács Attila most persze elengedte a két lány – mégis csak a főnöke érkezett az asztalukhoz.

– Kedves Ervin, hadd zavarjam meg a társalgást egy pillanatra! A titkár úrral kellene szót váltanom.

A titkár úr kelletlenül felállt, és egy sóhajjal odalépett főnökéhez.

– Parancsolj, polgármester úr!

– Ne itt – nézett körül Vági. – Menjünk arrébb.

A kert túlsó végébe sétáltak. Ott Vági szembefordult a titkárával.

– Mit tudsz a Csöszmödi Koszorúsról?

A Csöszmödi Koszorús – így nevezték emberemlékezet óta – egy színarany bevonatú szobor volt, álló női alak népviseletben, fején koszorúval. Legalább százötven éve állt a falu központjában, két évtizede pedig a mindenkori polgármester – azaz Lentei majd Vági – vigyázott rá, már amikor vigyázott. A szobor a polgármester kulcsra zárt szekrényében állt, s ha illusztris vendég érkezett, akkor a látogatás idejére elővették, és kirakták a hatalmas neokoloniál íróasztalra. Állítólag milliókat ért, ezért a nagyállási bankfiók széfjében őrizték, de – még Lentei idején – betörtek a bankba és kirabolták. A betörők magukkal vitték a Csöszmödi Koszorúst is, s amikor üldözőbe vették őket az éjszakában, a szobrocskát (nem sejtve, hogy vadonatarany bevonata van) elhajították. Később a milliókat is, amelyeket egy bőröndben vittek magukkal. Akkor döntött úgy Lentei, a képviselőtestület hozzájárulásával, hogy nem lehet megbízni a nagyállási bankban, inkább maguk vigyáznak majd az értékes kincsre.

Ezzel ugyan sokan nem értettek egyet Csöszmö-

dön, mondván: egy szekrénykulcs mitől lenne biztonságosabb, mint a bank széfje, de amikor már évekig senki nem nyúlt a polgármestereken kívül a Csöszmödi Koszorúshoz, tudomásul vették, hogy mégis csak jó helyen van az a falu önkormányzatánál.

Kartács Attila kicsit lehajtotta a fejét, s mintha leckét mondana:

– Eredete a homályba vész, valószínűleg a Cseszmedy család tulajdonában volt valamikor. Az államosításkor a Tanács a nagyállási Bankban helyezte el, majd a tanácselnök közbenjárására visszakerült a falu tulajdonába. Biztonsági okokból Nagyálláson őrizték a bankban, de nem bizonyult eléggé ...

– Na, állj le! – Vági szeme villámokat szórt. – Hol van most?

– Gondolom, a helyén..

– Ott nincs, titkár úr. És rajtad kívül senki nem férhet hozzá. Másnak nincs bejárása a szobámba.

– És Gizi?

– Érte tűzbe tenném a kezem.

– Betennél te Gizinél mást is – gondolta Attila –, de hangosan nagyot csattant: – Mivel gyanúsítasz? Kikérem...

– Hová tüntetted? – Vági összefogta a mellénél az önkormányzati titkár ingét.

Kartács Attila óvatosan lefejtette magáról főnöke kezét. Udvariasan kérdezte:

– Mondd, főnök, ittál?

Vági felhorkant.

– Csak azért nem csinállok botrányt, mert nem akarok a miniszter úr előtt...

– A miniszter úr üzent, hogy késik.

– Tudom – legyintett Vági Vajk. – Éppen ezért most velem jössz a hivatalba, és..

– Jó, menjünk – vont vállat Attila. – Szerintem valami történt... Veled, nem a Koszorússal.

– A Koszorús – sziszegte dühödten Vági Vajk – nincs... a... helyén.

Attila somolygott magában. Nagyon pofára fog zuhanni a főnöke – erre gondolt.

Átsiettek a Hunyási utcán, a templom mellett kikanyarodtak a községházához, és egyenesen be a polgármesteri irodába.

– Tessék! – mondta Vági, és széles gesztussal mutatott a szekrény felé. – Mutasd meg, hol van!

Attilának tiszta volt a lelkiismerete. Ő ugyan átmeneti anyagi szorultságában kilopta a szobrot és zacibátette a nagyállási uzsorás Kenczernél, de azért vágta meg fél millióra a borkutas cigányt, hogy visszavigye a Koszorúst, mielőtt kitörne a balhé.

Kivette hát Vági kezéből a kulcsot, kinyitotta a szekrényt, benyúlt, s lám, a Csöszmödi Koszorúst laza mozdulattal tudta az íróasztalra csapni.

– Ez mi? – kérdezte diadalittasan.

Vági hápogott.

– Ez... ez... hát nem értem. Esküszöm, hogy délután...

– Mennyit ittál, főnököm? – nézett rá gúnyosan a titkár. – Valami baj lehet...

– Kurvaélet... – morogta Vági-Wasser. – Ne haragudj... Nem értem... Valami pillanatnyi...

– Elmezavar – mondta pimaszul Kartács, és tudta, hogy most Vági nem sértődik meg, hanem bólogatni fog.

– Akkor siessünk vissza – tanácsolta zavartan a polgármester. – Hátha ott van már az idősebb Dubác

is. Gratuláljunk a kinevezéséhez. És még egyszer bocsánat... Nem értem a dolgot, nem értem...

Attila legyintett.

Elhaladtak a templom mellett. Hubert atya éppen akkor lépett ki a kapun.

– Dicsértessék! – köszönt Vági.

– Mindörökké – felelte a pap. – Hova sietnek ennyire?

Kénytelenek voltak megállni.

– Dubáczéknál kerti parti van...

– És engem senki nem hívott meg – csóválta a fejét az atya. – Na, nem baj. Van nekem itthon is borom. Jó mulatást!

– Köszönjük!

Akkor értek az úrdombi rezidenciához, amikor éppen megérkezett Dubácz miniszter úr. Megölelte uno-kaöccsét, aztán meglapogatta Retkessy hátát.

– Istenem, de rég találkoztunk, Ervinkém! – Majd tréfálkozva hozzátette: – Hogy bírtad ki nélkülem?

Ez nem volt valami nagy poén, de hát egy miniszter mondta. A vendégek hangosan nevettek.

A legkevésbé Retkessy. Ő csak a szája szélét húzta el egy kicsit.

Bajusz jó házigazdaként bemutatta a jelenlevőket. Mindenkiről mondott valami kedveset, valami jellemzőt. Gizinek a szexi mozgását emelte ki, Kartácsnak a könnyedségét, a két Krajczár lánynak a csinos pofiját dicsérte, apjukról csak annyit mondott: eszes ember.

Amikor Rudinéra került a sor, már ott álltak a teraszon.

– A mi drága Rudinénk – mutatott rá –, aki a nemzeti rétest megalkotta...

– Nemzeti rétes! – csillant fel az idősebb Dubácz

szeme. – Arról már meséltél. Szívesen megkóstolnám egyszer. – Amikor a miniszter elmosolyodott, kicsattanó, almára emlékeztető arcán rezegni kezdett a bajusz. Igazi, magyaros bajsza volt, tömör, dús, de messze nem olyan hatalmas, mint az unokaöccsének.

– Semmi akadálya – mosolygott a vendéglős asszony, és felemelte az abroszt a tálcáról. – Parancsoljon, miniszter úr!

Az idősebb Dubác (egyáltalán nem volt öreg, éppen csak betöltötte az ötvenet) fölemelt egy kistányért, és gyönyörködve nézte a tálcán pipiskedő réteseket.

– Piros, fehér, zöld... Ez tényleg nemzeti színű. Gratulálok. Hogy csinálta, asszonyom?

– Hadd maradjon az én titkom – pironkodott Rudiné. – Parancsoljon!

A miniszter mindjárt két szeletet vett a tányérjára. Az egyiket rögtön a szájához emelte.

– Hm... és milyen finom. Egyenesen pazar! Ez a nemzeti csoda! – Az idegenforgalmi miniszter még akart venni néhány darabot, de Bajusz neje éppen kiabált a szabadtűztől:

– Lehet jönni!

No, tódultak hát mind, akár a disznók a vályúhoz. Isteni dolgok sütek a hatalmas, legalább tizenkét személyre épített sütögető krómozott rácsán. A szokásos kolbászfalatkák mellett csípős pácban (szójaszós, sherry, mustár, bors, chili) megvadított szép csirkemellek, elsősorban a hölgyeknek, bárányborda banánnal – ez Dubáczné specialitása volt: ügyesen lyukakat vág a bordákba, és azokba erősítette fogpiszkálóval a banánkarikákat –, de legnépszerűbb a diszkoszban sült tarja volt (a diszkoszedényeket egy nagyállási ezermester-

nél csináltatta a szerkesztő, egy képes riport viszonzásaként).

Van abban valami elképesztő évezredes éhség, ahogyan legelőkelőbb honfitársaink is tolongani tudnak egy állófogadás terített asztalai előtt, mintha már a másodiknak sem jutna egyetlen falat sem. Könyökök a szomszéd bordákban, villák-kések a tányérokon, nyomakodó-tülekedő emberek, akik közül az erősebbek vagy a kisebbek, akik át tudnak bújni mások karja alatt, hamar jutnak falatokhoz. De mert ők azok, akik túl gyorsan gyűrik magukba, mintha félnének, hogy valaki elveszi tőlük, korán és kevéssel jóllaknak. Sajtófogadásokon pedig olykor feltűnik egy harmadrangú újságíró (de elsőrendű családapa) bőrröndnyi aktatáskával, és óvatos körbepislogás után táskájába söpri a kevésbé zsíros falatokat (pogácsa, rágcsa), majd kikapja a fedeles ételdobozt, és egy kis meleg ételt is zsákmányol az ott-honi aprónépek.

Ilyen vidékeken persze hogy tolonganak a tűz körül, pláne ha egy hús-vér miniszter is ott áll, tányérral a kezében. Jó, persze neki a háziasszony maga kínálja az átsült falatokat; Dubácz miniszter óvatosan kér mindenből a tányérra (hiszen könnyelműen megevett már néhány nemzeti rétest), meg annyit már tud az illemből, hogy neki, a közéleti szereplőnek, nem szabad mohónak lenni. (Legfeljebb a vagyonka gyűjtögetésében, hiszen a főnöke sem ismer abban önkontrollt.)

Azaz: a miniszter viselkedett.

Lassan evett, nem csámcsogott, vigyázott, hogy le ne egye az ingét. Közben – miután ahogy *comme il faut* lenyelte a falatot, bókkolt a háziasszonynak a finom húsokért, meg a többieknek csinoságukért.

Többen már borozni kezdtek. Sült a hús, *enyhítette*

étvágyukat. Ahogy a tűz körül fogatkoztak a vendégek (a jóllakottak) úgy növekedett az emberboly a teraszon, az italok körül.

A csinoska, gömbölyded Rudiné nem győzte kínálgatni az ő nemzeti rétesét. Közben Krajczár Aladár odasündörgött az idősebb Dubáczhoz.

– Mit szólnsz, drága barátom, milyen finom a mi kedvencünk rétese?

Az idegenforgalmi miniszter gyanakodva pislogott Krajczárra:

– Igen, kedves... barátom... De bocsáss meg, hirtelenjében nem jut eszembe a neved...

– Nahát! Nem mondhatod komolyan! Én az Ali vagyok, a Krajczár Aladár.

– Ja, persze, persze – motyogta Dubácz Ervin. – Bocsáss meg...

De magában azt gondolta, sose látta még ezt az uborka orrú, dülledt szemű pasast.

– Hogy ízlik a borom?

– A tiéd? – nézett rá bizalmatlanul a miniszter.

– Nem. A szomszéd telekről való, de nálam van hozzá a szénsavas víz. Bár olyan finom ez a nedű, hogy kár vizezni.

– Igen, igen! – csillant fel a miniszter szeme. – Hallottam erről... Biztosan jó kis boltot fogsz csinálni belőle.

– Lehetne – vigyorgott Krajczár –, de én sokkal inkább szeretném, ha a falum és a hazám csinálna jó kis boltot...

Dubácz (a bácsika) gyanakodva nézett rá:

– Igen?... Érdekes... Hogyan?

Krajczár a miniszter füléhez hajolt:

– Sétáljunk egy kicsit a kertben, jó?

Az idősebb Dubácz bólintott, és elindultak a hátsó

kerítés felé. Ott álltak meg, ahol már Retkessy birtoka kezdődött. Krajczár észrevette, hogy a titkár ott cirógatja – egyszerre – az ő két lányát. Megpróbált távolbbmenni, de a miniszter megállt:

– Ez igen! Két lány egy fiúra! Ki ez a két jó formájú nő?

Krajczár krákogott.

– Az én lányaim – morogta zavartan. – Na, majd kapnak otthon.

– Ugyan már! Fiatalság, bolondság, nem? Szóval? – Látható kíváncsisággal nézett Aladár. – Hadd halljam a jó kis boltot...

– Két telek van, ugyebár. Az egyikben bor tört fel a mélyből – kezdett bele Aladár, hátra-hátra pillantva lányaira és a titkára. – Az enyémen pedig szénsavas víz... Jobb, mint a füredi.

– Igen, ezt már tudom.

– A másik egy... nem egészen fehér emberé. Úgy hívják: Takaró.

– Nem fehér? Hogy érted ezt?

– Hááát... – habozott Krajczár. – Szóval, ő a cigány önkormányzat vezetője. De ő az egyedüli cigány a faluban – tette hozzá, mintegy mentegetőzve.

– És mégis van önkormányzat? Hogy lehet az?

– Összejött – mondta Krajczár. – De ez most másodlagos... Nem egy nagy terület az ő kertje sem, meg az enyém sem. De a kettő együtt! Azzal már lehetne kezdeni valamit. Micsoda lehetőség, idegenforgalmi csoda: egy wellness szálló, ahol fürödni lehet a borban. A jacuzzi igazi vöröspezsgő-fürdő, és hozzá mindenféle boros kezelések, képzelj el, drága egy miniszterem! Ha te támogatnád majd a pályázatot, amit beadunk...

Dubácznak felcsillant a szeme.

– Érdekes gondolat... De hogy szereznétek meg a borkutat?

– Már kitaláltuk a megoldást. Közérdek. Kisajátítás.

– Aha – bólogatott az idegenforgalmi miniszter.

– Tetszik... Ha minden sínen lesz, és kiírtok egy pályázatot... Van nekem egy sógorom. A feleségem öccse. Építész. Tervezett már wellness-szállót... Nem is egyet. Meg három kastélyszállót, persze azokat is wellness-szel.

– Igen, pályázat feltétlenül lesz. Hogy hívják a sógorodat?

– Telek Tibor...

– Na, ezt nem felejttem el – röhögött fel Krajczár.

– Telek. Amire szállót építenek. Remek!

– Igen – derült a miniszter is. – Telekre lehet építeni.

Visszaértek a teraszhoz, ahol Vági Vajk koccintott éppen a házigazdával. Ahogy meglátta őket, már töltött is nekik:

– Gondolom, a borkútról beszéltek az urak?

Krajczár bólintott.

– És? Van benne fantázia?

– Mi az hogy? Nagyon is! – mondta Dubácz (a bácsika), és eszébe se jutott, hogy egy hajdani miniszterelnököt utánoz. – És ha túl vannak az urak a terület egyesítésén – ilyen finoman mondta –, szerintem nagy eséllyel pályázhatnak uniós támogatásért... *Nagyon nagy eséllyel* – tette hozzá nyomatékkal.

Retkessy, aki a fess Gizinek, a polgármesteri hivatal szépeinek udvarolgatott a kerti lámpák homályában, most közelebb jött:

– Nagyon helyes! Ki kell használni ezt a csodát, amivel az Úristen megáldotta a falut. Én is szívesen

részt veszek a... mondjuk a felügyelő bizottság munkájában.

Krajczár Aladár nem krajcároskodott:

– Boldog örömmel számítok a közreműködésére. – Észrevette, hogy nem jól szólt. – Számítunk, úgy értem, a község.

A kapu felől ekkor váratlan kiabálás hallatszott.

– Polgármester úr! Vági úr!

– Mi az? Mi történt? – Vági letette a poharat, és a kertkapu felé sietett.

Bordás, az iskolaigazgató integetett:

– Jöjjön, kérem! Tüntetés van Takaró háza előtt!

– Tüntetés? Takaró ellen? Kik tüntetnek? Viccel?

– Ez négy kérdés volt – bosszankodott az igazgató.

– Még egy ötödik, aztán induljon már ...

– Miért tüntetnek?

– Megvolt az öt – morogta Bordás. – Inkább segítsen lecsillapítani őket.

A sarkon Lenteit látták, ő is a cigány háza felé sietett. Kíváncsian? Vagy készült valamire?

Dubácz, a helyi újság szerkesztője és a mai buli házigazdája utánuk sietett, sőt, hamarosan meg is előzte őket: elfutott mellettük. Hiába, az igazi szerkesztő mindig friss és jól értesült.

A látvány, ami fogadta őket, valóban szokatlan volt. Alig tucatnál több ember ordítozott, Takaró fejét követelve. Kommunális Jani és a felesége, egy kirúgott alkoholista pincér a Pesti úti objektumból, néhány semmirekellő Hunyásról, na és Dini, a falu fülese. Az ő kezében kézzel írt tábla is volt:

TAKARÓ TAKAROGGY

felirattal, és ordítva cigányozott. Amikor Vági odaért, rögtön Dinire förmedt:

– Mit cigányozol itt, te? Te vagy a cigány önkormányzat alelnöke...

– Már nem, Vajk bácsi. Lemondtam, mert maga becsapott engem. Nem vagyok cigány és nem is nagy fülűek a cigányok. Tagadja?

– Nem tagadom – legyintett Vági. – Nem cigány vagy te, Dini, hanem hülye. Na, mindenki szépen ballagon haza!

– Nem megyünk! Nem megyünk! – ordította a tömeg, és Kommunális Janiné még hozzátette: – Nem hagyjuk magunkat tenorizálni!

Vági elővette a mobilját, és felhívta a nagyállási rendőrőrsöt. Sürgős segítséget kért.

Alig tette le a telefont, már látta, hogy a sarkon feltűnik öt-hat nagyállási süveges a nemzeti rózsákkal. Az ökölsereg harcosai.

– Mit követett el a cigány? Majd ellátjuk a baját! – mondta egy kétméteres süveges Ököl, és kézfejét végighúzta az orrán, aztán gondosan beletörölte a nadrágjába. – Hogy ezek nem nyugszanak!

– Nem csinált az semmit – motyogta Vági. – itt valami tévedés van.

Kommunális Jani belekiabált:

– Semmi tévedés! Ellopta a pénzünket! Az egész cigány önkormányzat pénzét... Nem adott belőle...

– Te is cigány vagy? – lépett hozzá fenyegetően a süvegesek vezére, a főököl.

– Én nem – mondta ijedten a szemetek őre. – Én csak... De a Dini cigány – mutatott a nagyfülűre. – Ő a cigány önkormányzat alelnöke.

– Csak voltam! – kiabált Dini – Ellenük tüntetek, nem látják?

Abban a pillanatban megérkezett szirénázva a rendőrautó. Ketten pattantak ki belőle.

– Mi folyik itt?

– Vörös bor – morogta Vági. – Attól csavarodtak be. Leitták magukat.

– Emberek! – kiáltotta az egyik rendőr. – Oszoljanak! Menjenek szépen haza... – Társa, a sofőr vigyorgva támaszkodott a Ladának.

Az emberek nem mozdultak.

– Ott vagyunk, ahol akarunk! – dobbantott a süvegesek behemót vezére. – Nem csináltunk semmit, ami tilos.

A rendőr feljebb tolta a sapkáját, és megvakarta a fejét. Tanácstalan volt, hiszen a süvegesek még csak nem is kiáltoztak.

Aztán hirtelen eszébe jutott valami.

– Kérem az igazolványokat!

Sorra igazolták magukat. Közben Bajusz vendégei is odaértek, kíváncsian, mi zavarta meg a mulatságot. Bajusz lihegve sietett eléjük, s már eszébe jutott, mi lesz a címe a tüntetésről szóló írásának: *Botrányos tüntetés Csöszmődön*.

A rendőrök az újonnan érkezőket is igazoltatták, az idősebb Dubácز képviselői igazolványát mutatta fel, mire a rendőr zavartan tisztelgett és elnézést kért.

Viszont Dini nem vitt magával igazolványt.

– Nincs nálam... De én az alelnök vagyok... A cigány önkormányzat alelnöke.

– És a cigányok ellen tüntet? – A rendőrijármű vezetője hangosan felröhögött. – Na, maga most velünk jön! Előállítjuk.

- Vajk bácsi! – kiáltott fel kétségbeesetten a füles.
- Igazoljon már... Hogy én nem vagyok...

De Vági Vajkot nagyon bosszantotta, hogy megzavarták az estét. A fejét rázta, hogy nem ismeri a fiút, vihetik. Dini csak nézett kétségbeesetten, előbb Vágira, aztán Kommunális Janinéra meg a rendőrökre, és inggombnyi könnyek csordultak ki a szeméből.

A rendőrök a kocsiba gyömöszölték a fiút.

- Na, ez se fog többet politizálni -- gondolta Vági-Wasser, miközben elindultak vissza a Dubác-villához.

13. A miniszter elosztja a dohányt

Lefeküdtél a Vági titkárával – nézett Kamillára Krajczár. – Lefeküdtél vele.

Kamilla bosszankodva felcsattant:

– Miért? Csak Erzsóknak szabad?

– Felnőtt lányok vagytok – legyintett az apjuk –, de ostobák. Minden viszonzás nélkül... Hát erre nevelték benneteket?

– Nem, apa, sose neveltél minket semmire!

– Na látod! A nővéred hol van?

Kamilla vállat vont.

– Kérdezd meg Dubáczt...

– Dubáczt? – csodálkozott Krajczár. – Mi köze neki Dubácshoz?

– Az öregebbikhez... A miniszterhez.

– Nem mondd! – Aladár nem tudta leplezni örömet. – Csak nem...?

– Csak igen. Kicsit összejöttek ott a sütögetésnél...

Krajczár Aladár majdnem összedörzsölte a két kezét.

– A legjobbkor... és te? Maradtál a falu bikája mellett vagy esetleg összejöttél az öreg Retkessyvel? Ha már együtt volt Bajusznál a fél parlament...

Kamilla megborzongott.

– Mit képzelsz rólam, apa? Nem vagyok bárcás kurva. Krajczár a fejét vakargatta.

– Hát bárcás az nem...

– Attila pedig ejtve van. És most nem járok senkivel. Az apja már nem is figyelt rá. Agyában új lehetőségek kavargtak.

– A kocsid?

– A garázsban...

– Felviszel Pestre?

– Most?

– Igen, most...

Kamilla kicsit gyanakodva nézett az apjára. Bár megszokhatta már, hogy folyton sandaságokon töri a fejét, nem értette ezt a váratlan Pestre kívánczóságot, csak azt érezte, hogy valamiképpen összefügghet a nővére és a miniszter kapcsolatával. Ugyanakkor haragudott a nővérére, pontosabban bosszantotta, hogy Dubáczt vele ment hátra a sötétben, mert ő is kinézte magának az éjszaka az elegánsan öszülő halántékú képviselőt, amikor Kartács Attila a kolléganőjével, Gizivel kezdett he-

tyegni. Hallotta, hogy a titkár megkérdezi a titkárnőtől: „*Milyen érzés a parti legjobb nőjének lenni?*”, és emlékezett, hogy fél éve egy bulin pont ezzel a mondattal indította az ő kapcsolatukat is Attila. Nem túl eredeti a pasi – gondolta, és eszébe jutott a fürdőszoba-jelenet a polgármester lakásán.

Elege lett a linkóci titkár úrból.

– Jól van, apu, elviszlek. Úgyis van egy kis dolgom a belvárosban.

– Nekem a turisztikai minisztériumban – mondta Krajczár, mire a lánya elhúzta a szája szélét:

– Gondoltam.

Krajczár gyönyörködve nézte a lánya fenekét, amikor az elindult a garázshoz.

– Formás – gondolta –, amilyen az anyja is volt. – És egy kicsit nimfomán – tette hozzá magában –, amilyen az anyja is volt. Meg a nővére, az is pont ilyen. Amilyen az anyja volt. Csak ő teltebb, valami keveset belőlem is örökölt.

Gyorsan felkapta a zakóját, és sietett a lánya után. Kamilla már kiállt a garázból a fehér Vectrával, a kapu előtt túráztatta a motort. Krajczár beülni készült, amikor a szomszédasszony megszólította:

– Jó napot, Ali!

– Magának is, Etuska!

– Mondja, igaz, hogy egy valódi miniszter járt az Alfrédnél?

– Igaz, Etelka néni...

– És tényleg a Dubácز bácsikája?

– Az is igaz. Minden jót!

– Maguk állandóan rohannak. Mind!

– Francba! – pattant be a kocsiba Krajczár. – Gyerünk, mert ez a vénasszony az idegeimre megy.

Kamilla kocsija megállt az Idegenforgalmi és Turisztikai Minisztérium előtt. Krajczár kiszállt.

– Haza is viszel? – fordult hátra, és fogta a kocsiját.

– Majd csörögi, én bemegyek a Váciba...

– Van pénzed?

– Sosincs elég – vigyorgott Kamilla. – A kártyámon meg szinte semmi.

Krajczár kihalászott egy húszezrest.

– Kösz, apa! Klassz fiú vagy! – Csókot dobott, és beindította a motort.

Krajczár még megnézte a kocsí formás farát, és belépett a minisztérium kapuján. Hatalmas darab – és természetesen kopasz – biztonsági őr állta el az útját.

– Hová? Hová?

– A miniszter úrhoz...

– Kicsoda ön?

– Krajczár Aladár – mondta büszke öntudattal Krajczár. – És a miniszter úr vár engem.

A biztonsági felkapta a telefonját.

– Főnök! A miniszter úrhoz akar menni egy úr. Aszongya: Handzsár.

– Krajczár – vágott közbe türelmetlenül Krajczár Aladár, de a háromajtós leintette:

– Maradjon már, ne zavarjon!... Na, itt van, mondja maga – és átnyújtotta a telefont.

– Krajczár Aladár vagyok...Ká mint Kálmán, er mint rezső, a mint aladár, jé mint... Igen, a miniszterhez.

A behemót visszavette a beszélőt.

– Fölmehet. Első emelet, jobbra.

Krajczár beszállt a páternoszterbe, s ahogy haladt fölfelé, a biztonsági őr már nem is látszott olyan hatalmasnak. Aztán eltűnt. Krajczár óvatosan kilépett a fül-

kéből, és jobbra fordult. Az ajtón réztábla hirdette: MINISZTER. Bekopogott, és benyitott.

Hatalmas terem volt a titkárság. Hárman dolgoztak (pontosabban ültek) az íróasztaloknál.

– Krajczár Aladár vagyok – mutatkozott be a csöszmődi, de már nyílt is az ajtó, és megjelent a miniszter, az idősebbik Dubác.

– Szervusz, már vártalak. Gyere be! – és betette maga mögött az ajtót. – Hogy állnak az ügyek? – helyet mutatott a sarokban álló dohányzóasztal előtt (persze a dohányzóasztal elnevezés csak hagyomány, mert ma már tilos a dohányzás a hivatalokban).

– Lassan haladnak... Vági csak minap küldte ki a ki-sajátítási határozatot.

– Ki az Vági?

– A polgármester. A Vajk. Vagyis Wasser Vladimir...

– Sötét, erőszakos alak, ugye?

– Az...

A miniszter elmerengett.

– Kicsit sajnálom azt a tulajdonost, pedig nem ismerem. Legalább rendes kárpótlást kap?

– Úgy tudom, házat kap majd, ugyanakkora telekkel.

– Nyomjakot neki valami kis suskát is... Meg adjatok majd munkát, ha lehet.

– Majd szólok a Wassernek...

– Kérsz egy kávé?

– Köszönöm, nem.

– Víz?

– Nem kérek.

– A szesz meg tilos, bár a főnök szereti a pálinkát. Önmegtartóztatás van, tudod? Rendeletileg... – Szünetet tartott. – Tegnap beszéltem Telek Tibivel. Nagyon

várja a megbízást. Most éppen nem csinál semmit... És ő nagyon aktív ember, utálja a nagy szüneteket. Ráadásul ki is pihente magát, két hetet töltött nemrég Grand Anse Village-on...

– Az meg hol van?

– Azt mondja, az maga a paradicsom. Seychelle...

– Aha. Adóparadicsom.

– Az is – bólogatott a miniszter. – A kivitelezőtök hívta meg, napoztak, vadásztak és közben tárgyaltak... Kellemes lehetett.

Aladárnak elakadt a szava. Ezek nála is dörzsöltebbek.

– Kivitelezőnk?

– Bizalmasan mondom, egyelőre csak neked: minden el van gereblyézve. A pénzt megkapjátok, csak jöjjön már hivatalosan is az a pályázat. Sürgesd meg Wassert.

– Az én telkimmel mi lesz, ha Telek elkezd dolgozni?

– Azt nem sajátítjuk ki, hanem tulajdonrészt vásárolunk. Ötvenegy százalékot. Részvénytársaság leszünk, így te benne maradsz a bizniszben, és persze te lehetsz az ügyvezető... Nem is. Elnök-vezérigazgató.

– Beszélhetünk róla... Hogy hívják a kivitelezőt?

– Egyelőre ezt is csak te tudhatod. Karácsony Szilveszter.

Krajczár szája tátva maradt.

– Ez a neve? Komolyan?

– Hivatalosan ez. De mindenki Kétünnepnek becézi... Majd megismeritek.

14. A polgármester államosít

Amint Kamilla kocsija befordult a sarkon, Lentei jelent meg a kertkapuban. Etelka néni boldogan fedezte fel.

- Jó napot, tanácselnök úr...
  - Nem vagyok tanácselnök, Etus néni. - Majd gyorsan hozzátette, hogy megelőzze a tacsbólábú öregasszonyt. - És polgármester se vagyok...
  - De harapós kedvében van, képviselő úr!
- Lentei bosszúsán legyintett, és elsietett a község-

háza felé. Végigrohant a folyosón, be a titkárságra (mely, mint tudjuk, Kartács Attila szobája is volt).

Attila csodálkozva nézett volt főnökére.

– Te, itt?

– Igen, itt – mordult fel Lentei. – Bent van az a falbontó?

Képtelen volt kimondani utódja nevét. De a kőműves mesterséget se akarta megbántani, hát azt se mondta ki.

– Igen, de...

– Semmi de, kicsi falusi Casanova! – tolta félre Lentei a titkárt, és berontott volt irodájába.

Vági Vajk elhűlve nézett rá. Észrevette, hogy Lentei szeme szikrázik.

– Mit akarsz? – kérdezte rémülten.

– A testület hozzájárulása nélkül kisajátítod Takaró telkét?

Vági zavartan hátrált az íróasztal mögé.

– A község érdeke... Kell a terület.

– A testület nem szavazta meg! – Lentei akkorát csapott az asztalra, hogy az íróasztalon díszelgő Csöszmődi Koszorús beleremegett. Félő volt, hogy lepotytnyan. Vági oda is kapott a kezével, és gyorsan megtámasztotta.

– De megszavazta. Amikor te elrohantál...

Lentei megmerevedett. Igen, legutóbb tényleg ott hagyta felháborodásában az ülést.

– És kiküldtéték már a határozatot, Wasser?

– Postán van...

– Rohadj meg, Wasser!

Lentei feldúltan viharzott ki az irodából. Attila csodálkozva bámult utána.

A volt polgármester egyenesen az iskolába rohant, Bordás igazgatóhoz. Zaklatottan mesélte, mi történt.

– Hívjuk össze a testületet rendkívüli ülésre? – kérdezte Bordás.

– Félek, hogy azzal elkéstünk. Mást mondok. Nagyálláson van egy magánnyomozó iroda. Meg kéne bízni őket, nézzenek utána, mi folyik a háttérben. A vörös boron kívül, persze.

Bordás eltűnődött.

– És ki fizeti a nyomozást? Egy vagyont elkérnének.

– Igaz – sóhajtott Lentei. – Akkor megkérem Dubáczot, legalább egy cikket kanyarítson az újságba.

– Meg se próbáld! – mondta Bordás. – Ezek a miniszterrel, Bajusz nagybátyjával tárgyaltak. Szerintem elboronáltak már mindent. A csöszmődi hírmondó többet tudna segíteni.

– Na de már mégse fordulhatok Etelka nénihez! – csattant fel a volt polgármester.

– Miért ne? Egy óra múlva az egész falu tudja, hogy állnak a dolgok...

– Háááát... Ebben van valami. Na, szevasz!

– Szevasz!

Tényleg – gondolta Lentei –, az öreglány olyan, mint a legjobb bulvárlap. Minden nap megjelenik, és minden pletykát közöl. Ráadásul ingyen, és még fizetett hirdetést se vesz fel.

Ezen a gondolatán elmosolyodott, és most már sokkal derűsebben sietett hazafelé. Nagyon remélte, hogy az öregasszony kint lesz a kertkapunál, hiszen mindig ott volt a kertben vagy az utcán, hogy figyelje a csöszmődi történeteket.

Ahogy gondolta: Etelka mama éppen a kinti virágait ápolgatta. És mintha a hátán is lenne szeme, a volt

polgármester léptei hallatán meg se fordult, úgy kérdezte meg:

- Ilyen korán hazafelé, elnök elvtárs?
- Nem vagyok se elnök, se elvtárs, Etuska. Lentei vagyok. Lentei András. Magának Bandi...
- Azt már nem – emelkedett fel a görbületből az öregasszony. – Akkor inkább András szomszéd, jó?
- Nekem megfelel – vont vállat Lentei. – Hallotta, Etus mama?

A csöszmödi hírmondó asszonynak felcsillant a szeme.

- Mit? Mi történt?
- Hát csak annyi, hogy az utódom kitúrja a házából Takarót... Kisajátítják a telkét, elveszik a borát.
- Nahát! Szegény Árpád! Mondja, mit vétett?
- Ő semmit. Kérdezze meg az utódomat!
- Na, azt én nem kérdezem, mert nem szeretem... Régen ő húzta fel a kerítésemet, és két hét múlva bedőlt. Kontár. Milyen tanácselnök az ilyen?

- Polgármester, Etus néni.
- Annál inkább. Na, Isten áldja!

Az öregasszony alig várta, hogy szomszédja eltűnjön a házban. Kendőt terített a vállára, és elindult a CBA felé.

Útközben találkozott néhány ismerőssel. Mindegyiket megállította.

- Mit szól? A polgármester állomásítja – így mondta – a Takaró tanyáját.

Volt, aki értette, volt, aki nem. Mikor a tantusz leesett, volt, aki háborgott, volt, aki a vállát rándította, de olyan is, aki azt mondta, úgy kell a cigányoknak.

Ez a falu se volt másmilyen, mint az ország.

15. Dionüszosz Weinness Szálloda és Fürdő Társaság

Vágyi Vajk kinézett irodája ablakán, és különös jeletet látott.

A fodorászatnál ott állt, kezében táblával Dini és Kommunális Janiné. Tüntettek. Dini táblájára az volt írva, hogy MUNKÁT!, Janiné pedig azt a feliratot mutatta, hogy KENJÉRET.

De még furább volt a CBA közelében magányosan álló Takaró táblája: VISZA JA HÁZ A MATT!

Marhák – gondolta a polgármester –, azt hiszik, az ilyen magányos tüntetők zavarnak minket?

Azért annyira zavarta, hogy behúzta a függönyt, és felkapcsolta a villanyt.

– Gizike! – szólt ki a titkárnőnek. – Csak kávé és ásványvizet adunk. Takarékoskodni kell. A titkár hol van?

– Mindjárt itt lesz, ő szaladt le kávéért.

Már kezdtek szállingózni a testület tagjai.

Elsőként Sárándiné érkezett, majd nem sokkal utána Krámer doktor is. Kicsit izzadt, és alkoholtól átítatott bőre sajátos bűzt ontott, Kartács szerint ez volt az aurája. Mint mindig, Sárándiné igyekezett távolabb ülni. Ezért aztán a gömbölyded Rudiné ült az ügyvéd mellé, ő a vendéglőben már ugyancsak hozzászokott a különféle szagkoktélokhoz, mondhatni: immunissá vált.

Természetesen hozott magával egy tepszi nemzeti rétest is.

Vági – úgyis, mint házigazda – rögtön kóstolni kezdte.

– Isteni! – kiáltott fel. – Mint mindig.

Rudiné büszkén mosolygott.

A gazdaboltos Tarfai és Bordás együtt érkeztek. Mögöttük lihegve zuhant be Kartács Attila. Már mind a helyükön várták a kezdést, amikor Lentei is besétált, látszólag nyugodtan, közömbösen.

Halkan köszönt, és leült.

– Meddig fog tartani? – nézett rögtön az órájára.

– Nekem pont egy órákor el kell mennem. Egy perccel se maradhatok tovább.

– Csak egy témánk van – mondta Vági. – A fürdő... Attila, olvasd fel, légy szíves!

A titkár hatalmas köteg papírt lapozott fel.

– Csöszmöd Község Önkormányzata, itt és itt (Önkormányzat vagy Bérbeadó) – és a Dionüszosz Weinness Szálloda és Fürdő Beruházó és Üzemeltető Zártkör-

rű Részvénytársaság itt és itt... – A titkár felnézett. – Ugye, nem kell a helyet meg a cégjegyzék adatait felsorolnom?

– Nem, menjünk tovább!

– Tehát megállapodnak abban, hogy a 3567. helyrajzi számú, az önkormányzat kisajátítása alatt álló ingatlan valamint a Krajczár Gyula részéről apportként behozott 3626 háeresz a Weinness SzFBÜ tulajdonát fogja képezni.

– Mi az a Szezbű? – kérdezte értetlenül Sárádiné.

– A zéérté nevének a rövidítése – felelte türelmetlenül Vági. – Szálloda- és Fürdő Beruházó.

– És mi az a zéérté?

Kartács sóhajtott.

– Zártkörű részvénytársaság – mondta, lassan, tagoltan.

– Aha, értem – bólogatott Sárádiné, de látszott rajta, hogy nem ért semmit.

– Tehát megállapodnak abban, hogy a tervezett 220-240 szobás, ötszallagos, mintegy 400 férőhelyes mélygarázst is magában foglaló szálloda-, fürdő- és konferenciakomplexumot alakítanak ki és azt üzemeltetik.

A képviselők bólogattak, csak Lentei ült zordonan.

– Azért álljunk itt meg egy pillanatra. Először is ez a két helyrajzi szám. Az egyik, tudjuk, az Aladáré. Vagy volt. A másik, és ezt is tudjuk, azé a szerencsétlen Takaróé. És azt is tudjuk, hogy ez is csak volt. A község fel van háborodva, mindenki erről beszél.

– Községi érdek! – csattant fel Vági. – És az egész beruházás nemzeti érdek is. Ha érdekel, megmutatom a turisztikai miniszter személyes levelét.

– Nem Dubácznak hívják véletlenül? – gúnyolódott Bordás igazgató.

– Direkt hívják úgy – morogta Lentei. – Az ellenzék, bevallom, vereséget szenvedett ebben az ügyben. Nagyön gyorsan végigcsináltatok a disznóságokat.

– Egyenek a rétesemből! – pattant fel a szép Rudiné, mert érezte, hogy ezzel kell lehiggasztani a testületet. Sikerral járt, mindenki a rétes felé nyúlt.

Amikor Vági lenyelt egy darabot, folytatta.

– Megbízunk egy könyvvizsgáló céget, ellenőrizze folyamatosan a tervezés, a kivitelezés és az átadás minden frázisát.

– Frázisát? – Lentei felröhögött. – Talán fázist akarál mondani, Vladimir?

Vági zavarba jött. A tévedésétől is, a Vladimirozástól is.

– Nyelvbotlás volt.

– Botoljon a nyelved a Takaró-porta felé is – dohogott Lentei. – Ami történt, megtörtént, nem lehet segíteni rajta. Kérdezem azonban: mennyi és milyen kisorsítási kártérítést kap az a szerencsétlen ember?

– Sose aggódj, tisztességesen megfizetjük. A ház helyett kap majd egy ugyanakkorát a Zsáksoron, csak még nem tudott beköltözni.

Zsáksornak egy szűk kis sikátort neveztek, amelyiken átvágva gyorsan el lehetett jutni a szomszédos zsákfaluba, Hunyásra.

– És kap még félmillió forintot is valamikor – folytatta Vági. – Abból igazán berendezkedhet. Meg van is még pénze a borozóból.

– Aha – így Lentei. – És magáért a borkútért?

– Ami a földben van, az állami vagyon. De nem

büntetjük meg azért, mert idáig használta és pénzt is csinált belőle.

Lenteinek újra elszállt a jókedve.

– Még szép... Aztán: mi lett az ArriveDeci Romával?

– Eldózeroltuk.

– Galádság volt – szólt bele az iskolaigazgató. – De arra még nem kaptunk választ, miért a testület összehívása nélkül történt mindez.

Kartács Attila felnézett a jegyzőkönyvből, és Vághihoz fordult.

– Mondhatom?

A polgármester bólintott.

– Soron kívül kellett intézkednünk, mert rendkívüli pályázaton jelentős összeget nyertünk. Azonnal létrehozni egy gazdasági társaságot a beruházásra és az üzemeltetésre.

Vági Vajk átvette a szót.

– És mivel a mi kedves barátunk, Krajczár Aladár felajánlotta a saját területét, a társaságot, tehát a zéértét vele együtt tudtuk megalakítani.

– Amiben a Krajczár van – dünnyögte Tarfai –, az nem krajcáros ügy, de sose tiszta...

– Én sose megyek bele piszkos ügyekbe! – csatant fel a polgármester, amire Lentei cöcögni kezdett.

A hajdani kőműves, akit a csöszmödi hírmondó aszszony kontárnak mondott, szúrósan nézett rá, amikor az ajtóban megjelent Krajczár Aladár.

– Üdvözlök mindenkit – nézett körül vigyorogva.

– Testületi ülés van, kérem! – szólt rá Tarfai.

– Arra jött Ali bátyám – mondta Kartács Attila. – Ő mint kisebbségi tulajdonos a zéérté megbízott elnökevezérigazgatója. Jelenleg – tette hozzá bizonytalanul.

– Na hiszen! – álmélkodott Rudiné, aki jól ismerte Aladárt. – El se hiszem!

– Az idegenforgalmi miniszter – mondta lassan Vági – melegen támogatta a döntést. És ez jó a községnek.

– Meg Krajczárnak – emelte fel a fejét Lentei, és a megbízott elnök-vezérigazgató szemébe nézett.

– Egy kis figyelmet kérek az ellenzéktől is. Tájékoztatom önöket, hogy a tervező-kivitelező cég meghívására delegációt küldünk egy fürdőépítő konferenciára. Krajczár úr és Kartács úr utazik, valamint Krajczár Erzsébet kisaszony...

– Na, ez már sok! – csapott az asztalra dühödten Lentei.

– Mi a baj? Attila tud angolul, ő lesz a tolmács...
Lentei felállt.

– Hát ebből elegendem van! Itt semmibe veszik a demokráciát! – Összeszedte az iratait, és köszönés nélkül kirohant. Magában esküdözött, hogy ezen túl tojni fog a községpolitikára, és csak kis marketing-vállalkozásával törődik, de tudta, úgyse lenne képes betartani ezt a fogadalmat.

Kint még mindig ott állt Takaró a táblával. Kommunális Jani felesége meg Dini már elvonultak.

– Árpád! – lépett hozzá a polgármester. – Hol lakik most, amíg át nem adják azt a házat?

– Tiszteletem, András úr. Jó idő van, és kaptam átmenetileg egy kis vályogházat.

– Nem akarja beperelni a hivatalt?

Takaró a fejét rázta.

– Úgyis náluk az igazság, azt csinálnak, amit akarnak.

– Azért ez nem egészen így van, Árpád... Nézze, tudok egy tisztességes ügyvédet.

– Van olyan? – csóválta a fejét Takaró. – Akkor az nem is ügyvéd.. ..

– Ugyan, Árpád! Maga éppen annyira előítéletes, mint sokan magával szemben, nem gondolja?

Takaró becsületes ember volt, belátta, hogy túlzás volt, amit mondott.

– Meggondolom még, polgármester úr!

– Jó... Nem vagyok polgármester, de szívesen segítek. Csak jöjjön bátran, átviszem Nagyállásra az ügyvédemhez. Rendben?

Takaró vonakodva bólintott.

MÁSODIK RÉSZ

1. Tengerre néző leleplezés

Telek Tibor, az építész, sajátos arcú férfi volt: orra olyan keskeny, mint egy madárcsőr, és úgy görbült is a szája felé. Ezt a furcsa orrot még inkább keskenyítette az a szemüveg, mely mindig lecsúszott a hegyes orra csücskére. Ráadásul – vagy éppen mindörökre összeszorult orra miatt – Telek olyan nazálisan beszélt, mint aki örökké náthás. Pedig csak egymáshoz tapadt orrlyukai nem engedték meg a tiszta hangokat.

Mindezzel együtt Telek nagyvonalú úr volt. A szálloda, ahol szobákat foglalt a csöszmődieknek, közvetlenül a tengerpartra épült, gyönyörű parkkal, a parkban napozóágyak, asztalkák, hatalmas, sokfelé szétterülő,

hol köríves, hol szögletes medence mindenféle bugyborékolókkal, vállzuhannyal, a medencében büfé, az előtte lévő székekről lábakat vízbe lógatva lehetett fogyasztani, *all inclusive*. Volt a gyerekeknek külön kis pancsoló medence a parkban, közelében játszótér hintákkal, csúszdával, homokozóval. Bár homokozni jobban lehetett a kerítésen kívül, a tengerparton, ahol eltüntették a sziklákat-köveket, és az egész területet feltöltötték finom homokkal, amit egyenesen az olasz Adria partjairól hozattak.

Mindhárman külön szobát kaptak, tengerre nézőt, erkélyest. Az erkélyek összeértek, így – ha volt kedvük este egy kis közös víznézésre, csevegésre – a középütt lakó Kartács Attila töltögethette az esti italokat.

– Azt persze sejtitek, barátaim – mondta az első (és elképesztő) vacsora után Telek, hogy semmiféle konferenciát nem kell végigszenvednetek. Ezzel csak a meghívást akartam legalizálni... – Itt szünetet tartott. – És a *nemkonferenciára* holnap a reggeli géppel várunk még egy vendéget, Budapestről.

– Kicsodát? – kérdezte kíváncsian Attila.

– Meglepetés. Titok – vigyorgott a nazális. – Dél-előttre kiderül. Hogy ízlik a vacsora?

– Nem tudok betelni vele – sóhajtott Attila. – Már maga a látványa is lenyűgöző.

Telek elégedetten mosolygott.

– Nem akarok ma dolgozni. És gondolom, önök sem.

– Hát én bizony úgy vagyok a munkakedvvel – vigyorgott a csöszmödi polgármesteri titkár –, mint a csaj a nagy buli után. Vagy megjön vagy nem.

– És most nem jött meg? – dobta oldalt hátra a haját Erzsók.

Kartács vigyorgott:

– Hát neked? Megjött?
– Neeem – nyújtotta rá bosszúsan a nyelvét a Krajczár lány.

Attila a füléhez hajolt, és odasúgta:

– Akkor jó... akkor bemehetek hozzád.

Erzsók visszasúgott:

– Te csak menj a húgomhoz.

– Nincs itt – vigyorgott Attila.

Az idősebbik Krajczár lány fölkelt, ringó léptekkel vonult a desszertes pulthoz.

Legalább negyvenféle édességet szolgáltak fel ebben a tunéziai szállodában, Mahdiától pár kilométerre, a szállodasoron. Ez a nyolc nap volt Telek elegáns gesztusa. Ezt az ötcsillagos szállodát ugyanis az ő teamje tervezte, joggal lehetett rá büszke. És joggal gondolhatta úgy, ha már Csöszmöd zárt pályázatot hirdet (azaz a Telek & Hitelek Építőipari Beruházó, Kivitelező és Pénzügyi Kft. lesz az egyetlen induló), bemutathatja, hogy nem akárkire pazarolja a falu (illetve hát az állam és az unió) a pénzét.

Krajczár Erzsébet közben púpozott tányér édességgel került vissza az asztalhoz.

– Holnap mi lesz a program?

Telek kíváncsian nézett Erzsók dekoltázsába. Szívesen próbálkozott volna ő is, de tudta, nincs esélye most, így hát egy sóhajtással elfordította a fejét a káprázatos dombvidékről.

– Megvárjuk a vendégünket, azután végigvezetlek benneteket a szállodán. Délután pedig, ha van kedvetek, elmehetünk Monastirba. Rendelek mikrobuszt. Rendben?

Krajczár Aladár rosszkedvűen itta a sört.

– Miért pont oda?

– Szép város – csodálkozott Telek. – Volna más ötleted?

– Nem, nincsen – rázta a fejét tagadólag Krajcár. – Persze, Karthago messze van.

– Nagyon messze... Innen oda eljutni szinte lehetetlen.

Krajczár hatalmasat ásított. Befejezte a sörözést, fölállt:

– Mulassatok jól továbbra is. Én álmos vagyok, ki-
merített a repülőút.

Még hátraintett, s elvánszorgott a kijárat irányába. Amikor fölment a szobájába, azonnal a mobiltelefonhoz nyúlt. Dubáczt hívta, a szerkesztőt.

– Bajusz, kérlek, nézz utána, kit vár holnapra Telek!

– Nem kell utánanéznem. A bácsikámat.

– Oké, Bajusz, köszönöm! Nem hiába bíztam ben-
ned... Jó éjt!

– Minden rendben? – kérdezte Dubáczt Csöszmöd-
ről. – Milyen a szállás?

De már nem kapott választ, mert Krajczár kikap-
csolta a telefont.

Másnap Krajczár nem ment le reggelizni, azt mon-
dta, fáj a feje. Valójában a miniszter fogadására készült,
mindenképpen elsőként akarta köszönteni. A többiek
nyolcig aludtak, akkor reggelizni mentek, utána – Er-
zsók kivételével – leültek kávézni a hallban. A lány vi-
szont bikinit húzott, fehér szállodai törölközőjét a vál-
lára vetve kiment a medencéhez, kihasználva, hogy
szinte egyedül van a parkban, úszott egyet, aztán kife-
küdt napozni.

Kéjesen nyújtózott – ami nagyon jól állt neki – ami-
kor valaki megállt a napozóágya mögött.

– Maga gyönyörű!

Erzsók megfordult. Telek volt az. Kijött levegőzni egyet.

A nap már fölkelte a Földközi tenger fölött, de még nem süttött teljes erővel.

– Köszönöm, Tibi... Üljön ide, mellém!

– Boldogan megtenném, szépségem, de várok valakit... Pontosabban be kell mennem hamarosan Monastirba...

Erzsók csodálkozva ült fel.

– Nem délután, velünk?

– Is... De most a repülőtérre megyek. A vendégünk elé. Nincs kedve velem tartani?

Krajczár Ercsi azonnal fölkelte, és nyújtózkodott, amittől Telek keskeny szájában összefutott a nyál.

– De, nagyon szívesen. Fölkapok valamit, és mehetünk.

Elindult, és Telek vágyakozva nézte ringó mozgását, gömbölyű fenekét. A fél karomat odaadnám – gondolta –, ha mindkettővel átkarolhatnám. Nagyot nyelt, és a lány után szólt:

– A hallban várom. – És megnyalta a szája szélét.

A hallban Attila ült egyedül. Telek csak intett neki, és elsétált az oldalfolyosón éppen nyitó butikokhoz. Az egyiknek a kirakatában gyönyörű faragásokat látott, azokat szemlélte, legalább is látszólag, mert inkább oldalra lesett, jön-e már a lány.

Hamarosan jött is Erzsók, fehér shortban, piros, újatlan trikóban. Nagyon szexi volt, tényleg.

– Mehetünk – libbent az építész elé, akinek hevesebben vert a *pacemakerje*.

Taxiba ültek. A kocsit – amint elhagyta a szállodasort – kietlen, poros mezők, sivatagos földek között suhant – de kitűnő aszfaltúton.

– Most már elárulhatja, Tibor, ki elé megyünk – kíváncskodott Erzsók, de Telek nem hagyta magát.

– Meglátja – vigyorgott, és ettől talán még madárszerűbb lett az arca.

– Naaa, Tibike! – nyafogta a lány, de hamar abba is hagyta, mert látta-érezte, hogy Telek úgyse mondja meg előre. Így aztán még kíváncsibban várta a továbbiakat.

Hamarosan a repülőtérhez értek, Telek jó angolsággal mondta a sofőrnek, hogy várjon, mert a visszaúthoz is igénybe veszik a szolgáltatait.

– *D'accord, très bien* – felelte nem túl tökéletes angolsággal a pilóta, de minden bizonnyal megértette valamiképpen az utasítást, mert leállította a motort, és nem kért pénzt az utasaitól.

Az építész átcsörtetett a váróban toporgó utasokon, mert látta, hogy a budapesti gép már leszállt. Erzsók igyekezett a nyomában maradni, és kicsit sértődötten vette tudomásul, hogy a pasi, aki láthatóan annyira odavolt érte, most egyáltalán nem törődik vele.

Aztán már csak azt látta, hogy Telek széttárja a karját, és valakit lelkesen lapogat. Hogy kit, azt Krajczár Erzsébet látószögéből nem lehetett kivenni, csak amikor az építész kiengedte a vendéget az ölelésből, és elindultak visszafelé.

Atyaég! – gondolta Erzsók. – Hiszen ez Dubác, a miniszter, akivel az unokaöccse estélyén olyan szépen összemeledett.

– Erzsike, drága, hát ez igen... Képes volt elém jönni? – Senki más nem szólította Erzsikének.

– Igen – színlelt egy kicsit a lány –, nagyon kíváncsi voltam...

– Énrám? – örvendezett az idegenforgalmi miniszter. – Boldoggá tesz...

– Fenéket – bukott ki a lányból az igazság. – Kíváncsi voltam, ki lesz a meglepetés-vendég... Mert Tibor nem árulta el.

Telek vigyorgott, s mint ilyenkor lenni szokott, vékony, hegyes orra följebb csúszott a fején.

– Igen, igen. Titokban tartottam. Krajczár úr meg a titkár úr se tudja. Le fog esni az álluk...

A miniszter átölelte Erzsókot.

– Akár engem várt, akár más, nagyon-nagyon örülök magának, kedves.

Erzsók bólintott:

– Én is örülök, hogy maga volt a meglepi...

Összeszedték a miniszter csomagjait, és visszaültek a taxiba. Ahogy mentek visszafelé, Dubáczi Ákos kíváncsian leste a tájat, és megjegyezte:

– Kopár. De mi ilyenből is tudunk idegenforgalmi nevezetességet csinálni. Gondoljatok csak Bugacra vagy a Hortobágyra!

Telek, aki eléggé jártas volt a tunéziai ügyekben, csendesén jegyezte meg:

– Ők is tudnak. Kalandtúrák beduin vezetőkkel a sivatagban... De a szállodánk kertjében is van egy kis beduin falu... Igen, bent a parkban, ha ott sátoroznak, vásárolni is lehet náluk mindenféle egzotikumokat.

– Volna néhány balatoni szálloda, ahol a parkban ugyanígy be lehetne vezetni mondjuk egy betyárta-nyát – tűnődött el Dubáczi. – Ott aztán lehetne venni pálinkát, karikás ostort, főveget...

Közben visszaértek a hotelhez. A magyar nemzeti turisztika fővezére kíváncsian szemlélte az épületet. A bejárat keleties ívei, jobbra a kis park varázslatos és

érdekes virágaival, gyümölcseivel különösen elkápráztatta. Hát még amikor belépett a hatalmas hallba, és fölnézett a szédítő magasságban lévő arany(ozott) lámpákra, a tetőablakon bevilágító napra, melynek sugara széles ívben ragyogtatta fel a mennyezet freskójának keleties motívumait.

– Valóságos Ezeregyéjszaka – áradozott a miniszter, és derűsen Erzsókhoz fordult: – Nem akar a Seherezádém lenni?

– Én altassam el?

– Na, az nem menne – derült a miniszter, és óvatosan megcirógatta a lány vállát.

– És az ébresztő? – kérdezte Erzsók.

– Esti ébresztő jól tenne – felelte Dubác. – Megnézi velem a parkot?

Telek kicsit féltékenyen szólt közbe:

– Majd együtt megnézzük, Ákos. Gondolom, először a szobád...

– Igen, persze, hamar rendbe szedem magam.

Valóban, alig tíz percet kellett várni rá, és már átöltözve, shortban jelent meg közöttük. Krajczár azonnal odasietett.

– Hát ezt nem gondoltam volna, édes egy Ákoskám! – ölelgette meg a minisztert. – Tibink igazi meglepetést szerzett nekünk. Örülök, nagyon örülök...

– Az igazat szólva nekem is veletek. De Erzsébet volt a legnagyobb meglepetés. Mondhatnám, ajándék!

Erzsók oldalvást sandított a miniszterre, és megeresztett egy utánozhatatlanul kacér mosolyt.

– Az ajándékot ki kell bontani...

A miniszter felhördült, és óvatosan megszorította Erzsók kezét.

– Igen, de előbb gyönyörködni kell a csomagolásban. Remek!

Krajczár Aladár úgy érezte, nagyobbik lánya túlment egy határon. Óvatosan megbökdöste a derekát. Erzsók észbe kapott.

– Attila?

– Már jön – mutatott a butikok felé Krajczár.

Az udvarias köszöntések után Telek kalauzolásával elindultak végigjárni a szállóbirodalmat. Az étteremmel és a látványos konyhával az idegenforgalmi miniszter kivételével már mind megismerkedtek. Ezután fölmentek az első emeletre, onnan nyílt a színházterem. Pazar páholyokkal, kényelmes ülésekkel. A nézőtér óvatosan lejtett a nem túl nagy, de mindenre ragyogóan alkalmas színpad felé.

– Valami hasonlót szeretnék nálatok is – mondta az építész –, persze némileg kisebb nézőtérrel. Téli időszakban itt lehetne Dionüszosz vagy Bacchus fesztiválokat rendezni, borműsorokkal. Van egy barátnőm, aki színházat igazgat, majd ő megoldja...

– Rendben – bólintott Krajczár.

Telek megmutatta a belső wellness részleget. Hatalmas úszómedence, három különféle élménymedence, mindenféle szauna- és zuhanykabinok... Lesz ott hon – lelkesedett – trópusi zuhany madárcsicsergéssel, villámlással, változó intenzitású esővel. Dögönytus is, persze, felülről, több oldalról erős sugárban... de már tervezik a boros medencét meg a Bacchárius-zuhanyt. Ott már a bor folyik a fejekre, testekre, egyszerre inni meg fürödni is lehet. – Telek itt megállt. – Az orvosi-egészségügyi részlegben külön bor-reumatológia működik majd, és persze boros masszázs meg boros-csokoládés masszázs.

Ámuldozva hallgatták.

– Nagy kihívás – mondta Telek. – Hálás vagyok neked, Ákos. Meg persze a csöszmődieknek is.

Krajczár Aladár bólogatott:

– Az étterem neve is bor lesz! Bíbor!

– Apa, ez jó! – vihogott fel Erzsók. – És a borozó?

– Na, az nem kell – rázta a fejét Krajczár. – Mi a francnak külön borozó oda, ahol még a csapból is bor folyik?!

A keskenyorrú megállt:

– Jó, hogy ezt említitek. Lesz egy kis pótköltség, de remélem, Ákosék segítenek majd...

– Miben? – kérdezte a miniszter, s közben egyre Erzsókot leste.

– A szobákba máshonnan, valószínűleg egy nagyobb vezetékből kell áthozni vizet, mert félő, hogy ha kutat fűránk, megint csak bor törne fel.

– Dehogyis félő – mondta Kartács Attila. – Érdekes lenne, nem?

– Igaz – bólintott rá Dubác. – De fontos, hogy csapvíz is legyen valahonnét. Elintézem, hogy erre pótlólag kapjatok pénzt.

Kartács az orrát dörgölgette.

– Jó, igaz... De mi lenne, ha nemcsak hideg- és meleg vizes csap lenne a szobákban, hanem mellettük egy harmadik is? Borcsap.

– Ez remek ötlet! – kiáltott fel a leendő elnök-vezérigazgató, és a tervezőhöz fordult: – Megvalósítható?

Telek bólintott.

– Könnyen. Csak pénzkérdés... – és kíváncsian nézett a miniszterre, de az elfordult, folyton Erzsókon legett a tekintete, alig figyelt a témára.

Ismét a parkba ment a társaság, megnézték az ép-

pen elhagyott beduin falut, a gyerekjátszóteret, a kinti medencéket.

El voltak ragadtatva, és joggal.

Este a fantasztikus vacsora után (svédasztal, százféle finomsággal) még beültek a kávézó teraszára. Erzsók hamar elbúcsúzott. A miniszter a pincért hívta, s úgy, hogy a többiek ne hallják, pezsgőt küldött a lány szobájába.

Később maga is elbúcsúzott, arra hivatkozva, hogy elfáradt az úttól, és másnap megbeszélése lesz Monastirban az itteni idegenforgalmi hivatal vezetőivel.

Hármasban maradtak. Krajczár, mint a leendő csöszmődi éden leendő vezére, a terveit magyarázta az építésznek. A titkár, aki nagyon unta a két idősebb ember beszélgetését, fölkel.

– Járok egyet – mondta. Krajczár rábólintott.

Attila kiment a partra, onnan gyönyörködött a diszvilágításban tündöklő szállodatömbre. Aztán visszabalogott, és fölnézett az emeletre.

Erzsók kint állt az erkélyen. De nem egyedül.

Az idegenforgalmi miniszterrel.

Akivel igencsak összetapadt. Egymás száját harapdálták, falták (talán nem laktak jó a vacsoránál) – és ez Kartács Attilát fölöttébb bosszantotta. Pesti nyelven *dughatnékja* támadt az egzotikus estében, szándékában is állt felmenni Erzsókhoz, és most látta, amit eddig csak gyanított, hogy keresztbe tett neki egy miniszter. Egy Dubác. Egy másik Bajusz.

Az idősebb Bajusz, azaz a Nagybajusz. De nem, ez kisebb Bajusz. Akkor ő a Magyarbajusz.

Miközben így szórakoztatta magát, Erzsók és a Magyarbajusz visszament a szobába, és valamelyikük elhúzta a sötétítő függönyt.

A csalódott titkár visszaballagott a lobbyba. Kért egy konyakot a szudáni típusú pincértől, s mivel nem látta a tervezőt és két barátnőjének apját, bánatosan iszogatni kezdett.

Egyszer csak sátáni ötlete támadt. Odament a recepcióhoz.

– Egy kicsit bajban vagyok. A kártyakulcsot bent felejtettem a szobában, és most nem tudok bemenni – magyarázta tört franciasággal. A középiskolában négy évig franciát is tanult. – Kérem, segítsenek!

– Hányas szoba?

Attila bemondta Erzsók szobájának számát.

– Kettőtizenhetes.

Az arab kisasszony (meglehetősen csinos volt, Attila meg is nézte alaposan) telefonált valakinek, és kisvártatva megjelent egy fiú, szállodai egyenruhában. A hölgy valamit magyarázott neki, a fiú eltűnt, majd visszajött egy kártyával.

– *Monsieur, venez-vous avec moi, s' il vous plait* – mondta. A liftnél udvariasan maga elé engedte a vendéget.

Attila közben kamerára állította az okostelefonját. A boy (vagy londiner?) lehúzta a kártyát. Kis csipogás, és Attila az ajtóba tette a lábát, nehogy becsukódjék.

– *Merci...* – suttogta a fiúnak, és intett, hogy tűnjön el.

Innentől fantasztikus gyorsasággal cselekedett. Felkattintotta a villanyt, és már fotózott is: egy miniszteri feneket, és a széttárt lábú Erzsókot, aki felvisített. Attila villámgyorsan még egy felvételt készített, mert most már Magyarbajusz turisztikai miniszter is hátrafordult rémülten, így az arca is teljes biztonsággal a felvételre kerülhetett. Dubác Ákos amúgy is hivatalos kiküldetés-

ben tartózkodott ott, most a lányból is kiszállt, és ré-
mülten csavarta derekára a vékony ágytakarót. Erzsók
bosszúsan nézett rá önző mozdulata miatt, aztán úgy
döntött: nem érdekli a dolog, meleg van, trópusi éjsza-
ka, különben is látta őt már Attila eleget meztelenül.

Kartács gúnyosan felröhögött:

- Bajban vagytok, mint Ádám anyák napján, mi?...
- Eredj a fenébe! – sziszegte a lány.
- Jó kis fotóim vannak – emelte meg a telefonját a titkár, összehúzza a szemét. – Melyik laphoz juttassam el? Kedves Dubácz miniszter úr, esetleg az unokaöcséd közölne ilyeneket?

A miniszternek remegett a bajsza.

- Nagyon kérlek... Ez olyan kínos. Hogy magyaráz-
zam meg?

- Szerintem legalább alsónadrágban...
- Szemét alak vagy – dühöngött Erzsók, és elkezdett öltözködni. – Mit akarsz tőlünk?

- Tőled már semmit, husikám. Te már megvoltál...
A miniszter úr viszont adósom valamivel, ha nem akar
a bulvárlapokban egy jó kis címoldali képet.

Dubácz Ákos elsápadt.

- Ha megengeded, összeszedem magam, és lent
megbeszéljük...

- Elforduljak? – röhögött fel Attila.

Krajczár Erzsébet szinte kiabált.

- Menjetek! Szarháziak. Minden pasi mocsok disznó...

A miniszter hátrafordult:

- Ne haragudj, Erzsikém... A sorsomról van szó...
- Menj a picsába a sorsoddal – mondta erre gyön-
gében a lány, és kirohant az erkélyre.

- Az idegenforgalmi miniszter tehetetlenül széttár-

ta a kezét. Visszanézett reménykedve, de csak Erzsók hátát látta. A korlátra könyökölt, és valószínűleg sírt.

– Akkor menjünk – mondta Magyarbajusz nagyot sóhajtván.

A bárba ültek be, whiskyt rendeltek.

– Megsemmisítem? – évődött Kartács. – Vagy inkább... Világszenzáció lesz, kormánybuktató.

– Ne – nyögött fel sápadtan Dubác. – Csak azt ne... Mit kérsz?

– Nem sokat. Én szeretnék a társaság elnök-vezérigazgatója lenni.

– És mit csináljak Krajczárral?

– Ő föl találja magát. Ha ez nem sikerül, lesz más...

– Hááát... Nem egyszerű. De rendben.

– Add írásba... és akkor előttem törölöm a képeket. Persze sajnálom. – Elővette a telefont, képnézőre állította. – Nagyon szexis... A segged is...

Dubác kínlódva nyeldekelt:

– Ne bánts, kérek...

– A feleséged mit szólna hozzá?

– Ne! – nyögött fel a miniszter.

2. A testületi ülés folytatódik

A terepszemle után Karácsony Szilveszter lelkesen magyarázta a képviselőtestületnek:

- Csoda lesz az egész, meglátják. Arra törekszünk, hogy az épületszárnyak minél neutrálisabbak legyenek.

- Az mi? – kérdezett közbe a testes Sárándiné, aki a rossz nyelvek szerint ráfeküdt az urára.

A Kétünnepnek becézett kivitelező ránézett, de nem válaszolt, hanem folytatta.

- És mindenképpen feleljenek meg egy négycsillagos szálló követelményeinek. Azt hiszem, a makettek, amelyeket itt önöknek kiállítottunk, elég meggyőzőek.

Mindegyikük felállt, hogy a magasból vegye szem-

ügyre a maketteket. A vörös sátozott, a szálloda négy szintje még így fölülről nézve is lenyűgözően impozáns volt. A főépülethez csatolva egy alacsonyabb is húzódtott.

– Mint látják – magyarázta a hosszú, nyurga, szemüveges férfi –, az uszodai és wellness részlegről...

– Weinness – javította ki Krajczár, aki még mindig abban hitben élt, hogy ő lesz az egész komplexum vezére, habár az idősebb Dubácz már jelezte a polgármesternek, hogy ideje lenne új titkárt keríteni a régi helyett. Vágt azonban nem akarta elkapkodni a dolgot, jobbnak látta, ha a megnyitásig Krajczár fogja össze a munkálatokat.

Krajczár Aladár figyelt is, kettőzött erővel. Valódi munkához nem volt szokva az utóbbi két évtizedben, és most felelőssége akadt, nem is kicsi. Minden rosszat el tudok képzelni magamról, de hogy komolyan dolgozni.. – gondolta.

De azt is érezte, hogy most muszáj.

– És az étterem? – érdeklődött Rudiné, aki már tudta, hogy Krajczár nekik szánja a bérletét. Rudi, a férje marad a vendéglőben, mert ő nem szereti a flancot, ő az igazi jó, magyaros ételek tudora. Ám Rudiné többre vágyott, a gasztronómia Michelin-csillagjaira, és nagy ábrándja volt, hogy egyszer még főzőshow-t vezessen valamelyik kereskedelmi tévében.

– Itt lesz – mutatott az egyik szárnyra Telek Tibor, a tervező. Kétünnep nagyot bólintott rá.

– Impozáns lesz! Grandiose, ahogy a franciák mondanák. Agréable – fitogtatta még egy kicsit nyelvtudást. Három teremben egyszerre akár kétszázötven vendég is elhelyezhető, nyáron nyitott terasz itt... És

persze konferenciaterem, bár... És egy háromszáz személyes színházterem.

– Azannya! – kiáltott fel Sárándiné. – Színházunk is lesz?

– Ja, ja – morogta Vági. – Meg saját társulat...

– Ugye viccel, polgármester úr? – nézett rá a testes hölgy értetlenül.

Kétünnep nem akarta, hogy elterelődjék a szó. Hatalmas dossziét nyitott fel. Itt van az épületgépészeti műszaki leírás, a villamos épületgépészeti műszaki leírás. Külön a konyhatechnológia, a kertészeti terv, minden...

– Jó – szólt közbe Lentei, aki szemmel láthatóan unta a részleteket. – Mikor kezdődik az építkezés és meddig tart?

– Ha minden jól megy – felelte Karácsony Szilveszter –, egy éven belül átadhatjuk a létesítményt.

– Sok – tiltakozott Lentei. – Az azt jelenti, hogy a község egyik részén feldúlt utakkal, gödrök és árkok állandó kerülgetésével kell szembenéznünk. És tényleg, beleszámították ebben a szállító utak helyrehozását is?

– Nagyjából – hümmögte Kétünnep. – Persze attól függ, mit találunk a föld alatt.

– Mert? Lehet, hogy itt van eltemetve Árpád vezér lovastul?

– Vagy közben találnak egy aranyeret – kotyogott közbe Sárándiné.

– Az lehet, nekem már volt – mondta gúnyosan Telek, és próbálta továbbterelni a szót. – Az a lényeg, hogy a földmunkákat akár jövő héten elkezdhetik Szilveszterék, és nincs kizárva, hogy egy idő után fel tudják gyorsítani a munkálatokat.

– Az nagyon jó lenne – bólogatott Vági, mert arra gondolt, nehogy az új választások utánra essen majd az átadás, mert akkor még esetleg Lentei avathat az új miniszterelnökkel. Ki tudja? Borzasztó lenne. – Van egy remek földgépesünk, a Zsivkovits – mondta gyorsan. – Több emberrel és sok géppel dolgoznak, ők megkaphatják a megbízást, és hamar kezdek.

– Pályázzon – mondta gyorsan Lentei.

Vági tiltakozott.

– Arra nincs idő, ha gyors munkát akarunk. Megszavazzuk, és kész...

Lenteit bosszantotta, hogy – mint mostanában már annyiszor – megint leszavazták, de nagy nehezen beletörődött. Ő olyan ember volt, aki mindig a falu érdekében dolgozott, ugyanakkor hiú volt, és elvárta volna, hogy eszerint becsüljék is meg. Így hát ahol csak lehetett, nekitámadt Vági-Wassernek még akkor is ha – igaz, ritkán fordult elő ilyesmi – annak véletlenül hasznos elképzelése volt valamiről.

Megszavazták. Csak az iskolaigazgató meg ő nem. Nem volt itt már ellenzék a faluban, csak beletörődő akárkik emelgették a kezüket a testületben.

Lentei legyintett.

– A tisztelt testület hozza szokott formáját. Nem is értem – nézett Bordásra –, miért vagyunk itt.

Nélkületek is tudunk működni – csattant fel Vági. Nem ő volt az első ebben az országban, akinek az volt a véleménye, sőt az ábrándja, vágya is, hogy ellenzék nélkül működjék.

Bordás Lenteire nézett, és a volt polgármester bólintott. Mindketten fölálltak, és Bordás összecsukta iratait.

– Ezek után jobb, ha mi elmegyünk, és nem adjuk

a nevünket mindenféle furmányos linkségekhez. És ezt kérem jegyzőkönyvbe venni.

- Írom – emelte fel a fejét Attila titkár úr.

- Azt is írd – szólt oda Vági –, hogy a képviselő urak szabotálják a testület munkáját.

- Két tével – adta szokott jó tanácsát Sárándiné, aki régen ráfeküdt az urára.

- Hárommal – vetette oda indulófélben Bordás. – Elöl, középen és hátul...

Amikor kiléptek a tanácsterem ajtaján, Vági oda-szólt a jegyzőkönyv-vezetőnek:

- A testületi ülés folytatódik.

3. A lúd legyen kövér

Az építkezés hatalmas lendülettel kezdődött el, és Vági már előre szervezte, hogyan arathat le mind több babért a Weinness átadásából.

Saját lábúlag ment el Dubácز szerkesztő-kultúroshoz, és kérte, nyomatékosan beszélje rá bácsikáját, hogy az meg nyomatékosan beszélje rá a miniszterelnököt, mindenképpen iktassa programjába a csöszmödi gyógycentrum felavatását. Ki is jelölte a határidőt, a következő év júniusára.

– Addigra akkor is el kell készülni, ha zsidógyerekek potyognak az égből – mondta a titkárnak.

– Talán cigány – próbálta kijavítani Attila –, de Vági legyintett:

– Az mindegy, tőlem akár négerek is lehetnek, csak tartsák be a határidőt, amit szabtam!

A titkár jegyezte a döntést.

– Mondd csak, Attilám! Retkessynél jártál?

– Ahogy parancsoltad – mondta Kartács. – Mindenről beszámoltam neki.

– És? Mit szólt?

– Azt, hogy ő már visszavonult, de alkalomadtán ejt majd egy-két jó szót a község érdekében. Ami pedig a konkrét tennivalókat illeti, most őt idézem, csak basztassák továbbra is az a részeges Krámert, ha már ilyen hülyék voltak, és rá bízták az ügyeket.

Vági Vajk nagyot nyelt.

– Igen, tényleg hülyeség volt nem őt kérni fel, de végül is minden ügyünket Krámer végzi... egy valag pénzért szerződtettük. Persze fontos, hogy Reteknek is tegyünk gesztusokat, amikor és amennyit csak lehet, mert hiába vonult vissza, fantasztikus kapcsolatai vannak. Várom tőled is az ötleteket.

– Díszpolgár – vágta rá rögtön a titkár.

Vági majdnem tapsolt.

– Ez jó! Ez nagyon jó! Legyen díszpolgár a Retkes...

– ... sy – mondta Attila.

– Csak rövidítettem – csóválta a fejét a polgármester. – Október 23-án díszpolgár lesz. – És a Bajusz is...

– Nem túl feltűnő? – aggodalmaskodott Attila.

– Kit érdekel? Ha lúd, legyen kövér.

– Az a Sárádiné. Lúd is, kövér is...

Vági harsogva nevetett.

– Baromi jó, Kartácskám... Őt még nem próbáltad..?

– És bal tenyerével megütögette jobb keze összekapcsolt hüvelyk- és mutatóujját.

Kartács Attila persze értette, és nem jött zavarba:

– Úgy érezném magam, mint kisnyúl a domb aljában. – Vigyorgott, maga elé képzelte pucéran a képviselőnőt. – Agyonnyomna, mint az urát...

– Ez csak pletyka – hunyorított Vági –, de az tény, hogy megfulladt a jóember, és olyan helyzetben találták hanyatt, hogy akár elképzelhető...

Gizike új vendégeket jelentett be. Kétünnep jött Krajczár Aladárral, hogy beszámoljon az építkezés helyzetéről. Kartács Attila azonnal kisurrant, tartott Krajczártól, akinek még dunsztja se volt arról, hogy nem ő lesz végül kinevezve a komplexum vezetőjének. Mint ahogy a polgármester se tudta, mit ígért a titkárnak szorongatott helyzetében Magyarbajusz, a turisztikai miniszter.

Vági helyet mutatott nekik.

– Baj van?

– Van – bólintott Krajczár. – Pénz kéne... Több volt az anyagköltség, drágult a szállítás. Nem tudunk kijönni a keretből.

Kétünnep sóhajtott.

– Pedig már annyi mindent kipróbáltunk... Többet nem lehet. Még egy kis megtakarítás, és összedőlnek a falak.

– Az uniós pénzek – toldotta meg Krajczár Aladár – alig csurrannak-cseppennek.

– Pótköltségvetést nyújtunk be – Karácsony Szilveszter ujjaival halkan dobolt az asztalon. – Különben...

– Különben? nézett fel Vági.

– Különben nem tudjuk befejezni...

Vági-Wasser a laptopján keresgélt.

- Mennyi megint?
- Félmillió.
- Félmillió forint? – sóhajtott fel megkönnyebbülten a polgármester. – És az mire elég?
- Félmillió euró – mondta nyomatékkal Krajczár.
- Na, ez már akkora összeg, hogy át kellene csoportosítani... Azt hiszem, beszélni kéne az öreg Dubáczcal...
- Nem olyan öreg az – vigyorgott Krajczár, de persze nem mondta, hogy Dubácz miniszter úr valószínűleg a veje lett Tunéziában, ha csak amúgy balkézről is, akárcsak a titkár.
- Jó, úgy értem, idősebb...
- Bejelentkezem hozzá Krajczárral. Fontos a segítsége, és remélem, nem is tagadja meg.

4. Olaj a gégetűzre

Amikor Hubert atya megtudta, hogy a nagyállási művelődési házban hamarosan a Passiót vetítik, kihirdette híveinek, hogy menjenek el és nézzék meg minél többen, mert bizonyára tanulságos és szép filmet fognak látni.

Annyira fellelkesítette a hír, hogy önkéntes propagandistájává vált a nagyállási mozinak. Elvégre máskor itt ócska horrorokkal meg nyálas szerelmi történetekkel kábítják a község unatkozó lakóit, igazán ritkaság, hogy

valami szép és tanulságos keresztényi történet fusson a vásznon. De a siker kedvéért még azt is elintézte, hogy házvezetőnője, Franciska összegyűjtse az igényeket, és megrendelje a jegyeket a nagyállási Szent Kristóf (korábban Kun Béla) művelődési központtól. Aztán elment Vágihoz, és kérte, mutasson példát a falunak: elsőként a polgármester kérjen jegyet.

Vági elfogadta a felkérést, sőt, nem is egy jegyet vásárolt, hanem kibérelte a termet kifejezetten a csöszmődi lakosok részére. És hogy minél többen jöjjenek el, vetítéssel egybekötött falugyűlést, illetve lakossági fórumot hirdetett Csöszmőd polgárainak. A témák – ahogy a sokfelé kifüggesztett plakáton olvasható volt: *Csőszmőd virágzása és fejlődése az önkormányzati választás óta. Vági Vajk polgármester úr évértékelője. – A vörös boros fürdőberuházás tervezett befejezése és várható hatásai – a főtér rendezésének terve – lakossági kérdések, hozzászólások.*

Takaró Árpád – akinek addigra már volt fedél a feje fölött, ha nem is az igazi – annyira meggyűlölte a polgármestert, hogy először egyáltalán nem akart moziba menni, de végül mégis úgy határozott, hogy elmegy, és talán még Vágit is meghallgatja.

Takaró magányosan ült a nézőtéren, látta ugyan a sok ismerőst, de a legszívesebben senkivel nem állt volna szóba. Sőt, amikor észrevette, hogy Dini és a Kommunális Janiné is ott ülnek a mögötte lévő sorban, szinte felszisszent. Árulónak tartotta a nagyfülűt, és okkal. Nemcsak azért, mert elhagyta a cigány önkormányzatot és még tüntetett is ellene, hanem mert emiatt aztán az önkormányzat fel is oszlott. Pedig arról volt szó, hogy Árpád ezt (és vele a tiszteletdíjat) megkaphatja kárpótlásul a kisajátított borosföldjéért.

Szó se róla – mert Takaró takarékos ember volt –, maradt némi pénze a régebbi jó időkből, de nagyon megkeseredett az őt ért igazságtalanságok miatt. Hiába vigasztalta Hubert atya ugyanúgy, ahogy az özvegyen maradtakat szokta: az Úr adta, az Úr vette el, Takaró Árpád nehezen törődött bele... nem is abba, hogy nincs már borkútja, hanem hogy másnak viszont van és lesz.

Amikor elkezdődött a vetítés (mert ezzel kezdték, Vági elképzelése ugyanis az volt, hogy sokan elmennek a film után, így kevesebb kérdéssel kell majd szembenéznie), Takaró egy kicsit Jézus szerepébe képzelte magát, úgy érezte, ő is saját jóságának lett – lesz – a mártírja. Az kicsit bosszantotta, hogy Janiné meg a félnótás szeretője, Dini idegesítően duruzsolnak a háta mögött, és igencsak csóválta a fejét a rettenetes asszony ostobaságán.

És ott volt a titkár úr is, egyedül, illetve egy ismeretlen nővel a jobbján. Ahogy Takaró Árpád körüljártatta a tekintetét a széksorokon, egyre több közeli és távolabbi ismerőst fedezett fel.

Vági is ott ült a nézőtéren, ő az elsők között érkezett, hadd lássa a falu, mennyire vallásos és kötelességtudó polgármestere van. Egyedül érkezett, később Kartács Attila ült mellé, s valószínűleg nem véletlenül, mert így a jobbára került Andi, a szőke műkörmös lány, aki mindig rövid trikóban járt, amiből szépen kidudorodott minden gusztusos dudorodni való, lent meg csillogott arany köldökpiercingje, mely szépen kiemelte hasának laposságát.

Már elkezdődött a film, amikor – talán tudatosan késve – a volt polgármester, Lentei suhant be az első-

tétített terembe, és leült éppen Takaró mellé. Ránézett a cigányra, kezét szorított vele, és odasúgta:

– Beszéltem az ügyvéd úrral. Hamarosan történhet valami.

Takaró szomorúan és hitetlenül bólintott. Nem remélt ő már semmit. Nézték a filmet – és sokan nem értették. Legalább is nem sokat értettek belőle.

Hubert atya – aki az első sorba ült be civilben – persze értette. Ő éppen ezért bosszankodott a látványos film egyes jelenetein, rossz mondatain.

Jézust Heródes elé vitték. Drámai jelenet volt – és Kommunális Janiné felsikoltott:

– Most mi lesz? Felakasztják szegényt?

Ám nagyfülű Dini hangosan rásziszegett:

– Ugyan már... hát ő a főszereplő, ő csak nem halhat meg!

Takaró bosszúsan pisszegett, és hátrafordult, mert Dini szenvedélyesen ölelgette a fogatlan Janinét. És ahogy a cigány önkormányzat hajdani vezetője körülnézett a sötét teremben, észrevette, hogy Kommunális Jani is ott van oldalt, de nem a filmet nézi, hanem a feleségét meg annak a szeretőjét.

A vetítés után Vági felállt, és hátrafordult a közönség felé.

– Most tartunk negyedóra szünetet, amíg egy kicsit átrendezik a termet.

A csöszmődiék kitódultak az előcsarnokba. Kartács Attila behúzódott a sarokba a körmös csajjal, akire rázuhant. Krajczár Kamilla az apja mellől haragosan figyelte őket. Bár a fürdőszoba-ügy óta semmilyen kapcsolat nem fűzte a csöszmődi donjuanhoz, mégis bosszantotta, hogy a titkár nem őt fűzi.

Vági-Wasser a magányosan álldogáló Sovák Hubert atyához lépett.

– Atya! Hogy tetszett a film?

Sovák fintorgott:

– Nemigen... Igaztalan a feldolgozás.

Vági alig figyelt rá, mondani kezdte:

– Ezek a zsidók! Milyen rettenetes népség. A tömeg is, nem beszélve a főpapjaikról.

– A tömeg mindig megzavarható – mondta az atya.

– A rossz eszmék hamar hatnak.

Vági ismét elengedte a füle mellett a pap szavait.

– Keresztet követelni annak, akit előbb a királyuknak mondanak. És elengedik Barnabást..

– Barabás – javította ki az atya. – És ne feledje, hogy a tanítványok is zsidók voltak. Tehát léteztek ott igaz emberek is.

Vági makacskodott:

– Azért az jó, hogy nálunk nem laknak...

Az atya a fejét csóválta:

– Ejnye, Wasser, hogy beszélhet így? – Sovák Hubert tudta, Vági irtózik attól, hogyha Wassernek nevezik. – Azért, mert újra divat lett errefelé, egy polgármestertől nem várnám el...

Vági toporgott, de gyorsan azt mondta:

– Félreértett, atyám... Én csak a filmről gondoltam...

Hubert elfordult, mert meglátta Takarót. – Megint tanultam valamit a polgármesterünk nézeteiről – gondolta. S mi is gondolhatjuk, hiszen tudjuk: jó pap holtig tanul. Már pedig az atya tényleg jó pap volt, szeretetre méltó, még ha iszákos is. Ami nem olyan nagy bűn, csak nem jó tulajdonság. Különben is: ő maga ezt többször meggyóna a püspök úrnál, aki fölöttébb kedvelte őt.

– Fiam – mondta az atya Takaró Árpádnak –, hetek óta nem látlak a misén...

– Mert az Isten nem akar segíteni rajtam – morogta Árpád. – Az Isten is csak az ilyen mocskokat szereti, mint ez a Vági...

– Gondold meg mit beszélsz, Takaró! – csattant fel a pap.

Bosszús volt, nem ezt várta a polgármesterrel történt kisebb vita után. De hamar hozzátette, most már békésebben:

– Gyere el bármikor, szívesen látlak a házamban is. Majd elbeszélgetünk. Tudom, mi történt veled, és fájjalom is.

– Köszönöm, főtisztelendő úr – mondta szomorúan Takaró.

Nem is lehetett volna folytatni tovább, mert az ajtónál már ott állt özvegy Sárándiné, és elkezdte befelé terelgetni az embereket.

– Tessenek jönni, kezdünk! Jöjjön már, Lajos bácsi – szólt oda a falu legöregebb lakójának, aki egyesek szerint már százkét éves volt, de ezt ő maga nem tudta, még azt se nagyon, hogy Lajos bácsi a neve. Mégis irigyelték, hogyisne, még mozgott, ha lassan is, és lám, a falugyűlésre is elhozatta magát a szomszédokkal.

A film élményétől kicsit felzaklatott tömeg csak nehezen foglalta el újra a székeket. A duruzsolás még akkor sem maradt abba, legfőljebb halkabb lett.

– Nagy szeretettel köszöntöm a jelenlévőket – kiabálta Vági, mert a mikrofon nem akart működni. – A falugyűlés jegyzőkönyv-vezetőjének kijelölöm Kartács Attila titkár urat. Attila, ülj ide!

– Anyád – morogta Attila, nagyon nem akart volna elmenni a műkörmös lány mellől.

– Első témaként a wellness fürdővel kapcsolatban felolvasom a levelet, amit pár napja Karácsony Szilveszter úrtól, a kivitelezés fővállalkozójától kaptam tájékoztatásul – folytatta a polgármester. – Illetve nem is olvasom fel, hanem mellékelem a jegyzőkönyvhöz. De ismertetem a tartalmát...

– Csak röviden! – kiáltott bele egy hátul álló bézbólsapkás, tetovált ember.

Vági odanézett. Nem szívesen vitatkozott volna ezzel a gárdistaképűvel, aki a leghangosabb volt a Takaró elleni demonstráción is.

– Igyekszem, Gusztáv! – Jól ismerte a bekiabálót, aki a szomszédságában lakott.

Közben előkerült a művház mindenkeszerelője is, igazított a mikrofonon. Vági belefűjt, amitől akkora dörgés szállt a hangszórókból, hogy beleremegtek a falak. A technikus még igazgatott, amíg végre elviselhetővé vált a hang.

– Folytatom, és bocsánat a hibákért. Szóval... Szóval a lényeg: a különböző közbejött akadályok miatt némi csúszással, de alaptörvényünk ünnepére... azaz Szent István napjára biztosan elkészül a beruházás.

Lentei, a korábbi polgármester a harmadik sorból nyújtogatta a kezét. Először egyet, aztán már mindkettőt.

– Tessék, Lentei úr!

A volt polgármester nagyot nyelt erre a megszólításra.

– Köszönöm a szót, Vági polgármester úr! – Mindenki érezte a gúnyt a megszólításban. – Mielőtt rátérne a remélhetőleg valóban tömör ismertetésre, azt kérdezném, mire ment a pótköltségvetés, és honnan szerezte a félmillió eurót a hivatal.

Vági bosszúsan intette le:

– Majd erre is kitérünk, képviselő úr, legyen nyugodt. De előljáróban elmondhatom: hitelt vettünk fel.

A hitel szóra erőteljes zúgolódás támadt a teremben.

– És azt majd nekünk kell megfizetnünk – kiáltotta be hátulról a grillcsirkés Baktai, de többen lehurrogták.

– Mi meg nálad fizetünk egy vagyont a fürj méretű csirkéidért – dörgött rá Tarfai, a gazdaboltos. – És még képes vagy félbevágott szalvétákat adni hozzá!

Óriási röhögés támadt.

– Kérek egy kis csendet! – kiáltotta Lentei. – Ez sokkal komolyabb dolog, nem kell elviccelni. – Azt kérdezem, Wasser úr, mekkora hitelről van szó.

A Wasserra a jelenlegi polgármester rángatózni kezdett.

– Uram, engem Váginak hívnak. Vági Vajk vagyok, kéretik ezt egyszer s mindenkorra tudomásul venni.

Az állítólag százévesnél is magasabb kort megért Lajos Lajos bácsi az első sorban vékony reszkető hangján közbeszólt:

– Nem, fiam, te Wasser vagy, én ismertem a nagyapádat is, a Vilmost. Vagy Wilhelmet... Az nem volt színmagyar. Cigány volt.

– Lajos bácsi! – próbálta Vági leinteni az öreget, de az nem hagyta magát.

– De igen. Cigány volt...

Sárándiné sietett a polgármester segítségére:

– Dehogy volt az cigány, Lajos bácsi! Színtiszta magyar ember volt. Tót meg sváb.

Vági majd megpukkadt dühében, az asztalt verve próbált rendet teremteni. Nem volt könnyű.

– Lenteié a szó, figyeljenek, emberek!

– Lentei úré – mondta epésen az expolgármester.

Jobb kezét fölemelte, csendre intve a zajongókat. Nem nagyon akart sikerülni.

Kommunális Janiné, született Hecsedli Rozália valószínűleg elunta a tanácskozást, mert most felállt, és kísért a teremből. Nem sokkal később Dini is követte, nem éppen feltűnés nélkül, mert felrúgta a megüresedett széket. Talán ettől szűnt meg a zaj a teremben, és Lentei folytatni tudta:

– Na, emberek! Ha a polgármester úr nem akar felelni, majd én felek helyette. Félmillió euró... Nem forint, euró. Tudják, mennyi az forintban? Megmondom. Százharminc-száznegyven millió forint...

– De majd jön az uniós támogatás – vágott közbe Vági.

– És addig? Addig annyi hitellel kell nyűglődnünk, mint a község tízévi teljes költségvetése.

A száz-valahány(?) esztendő s Lajos bácsi felkapta a fejét.

– Tejesköcsög? Mi van a tejesköcsöggel?

– Lajos bácsi! – szólt rá gyengéden a mellette ülő Hubert atya. – Késő van már. Átkisérem Irmuskához...

Ami annyit jelentett, hogy a plébános átsegíti a túloldalra, mert Lajos bácsi unokahúga, Irma ott lakott, alig száz méterre a művelődési háztól.

Lajos bácsi nem ellenkezett, unta ő már az egészet, kétszer is elaludt volna, ha nem olyan hangosak ezek a mai ötvenes taknyosok, a Wasser meg az a másik... Na, hogy is hívják...

Hubert atya az öreg hóna alá nyúlt, és lassan kivette a teremből, bár Lajos bácsi egy kicsit tiltakozott.

– Ugyan már, tudok én menni magamtól is, édes papocská – mondta. Aztán ahogy ballagtak át a túloldalra, Lajos bácsinak eszébe jutott valami.

– Tudod, fiam, egyszer engem meglátogatott a Horthy. És a Kádár is vele jött. Azt mondták, ki akarnak tüntetni valami láncsal. De én nem fogadtam el, mert... Nem is tudom, miért nem fogadtam el. Ezt el akartam mondani a tévében, de nem engedték. Pedig a Horthy meg a Kádár jó barátok voltak, csak az a kopasz... az nem akarta, hogy együtt dolgozzanak...

– Kopasz? A Rákosiira gondol?

Közben a házhoz értek, ahol Irma lakott. Becsöngetett.

– Rákosi? Az volt a téeszelnök, ugye? – motyogta az öreg. A pap gyorsan átadta Irmuskának, de előbb a kezét Lajos bácsi fejére tette.

– Isten megáldja, drága Lajos bá...

Hubert atya mosolyogva nézte, ahogy Irmuska a házba vezeti az öreget, és arra gondolt: az Úr mennyire kedveli az öregeket, nem úgy, mint a politikusok, következképpen megint csak az Úr érdemel dicséretet.

Aztán meg arra gondolt, hogy néha talán még az Úr is megszomjazik, miként ő most.

És az Úr bizonytal megbocsátja, ha ő tovább már nem vesz részt az istentelen politikai-közéleti vitában, hanem a nagyállási Betérő felé tesz egy kis kitérőt. Hiszen – jutott eszébe a Jelenések könyve: *„És hallék a négy lelkes állat közt szózatot, a mely ezt mondja vala: A búzának mérczéje egy dénár, és az árpának három mérczéje egy dénár; de a bort és az olajt ne bántsd.”*

Nem bántom én – gondolta –, sőt magamhoz veszem. De az idézet csak olaj volt gégéje tűzére, már-már a nyelvét a szájpaddlásához érintgette, érezvén, hogy kiszáradt.

Alig várta, hogy kinyithassa a Betérő ajtaját.

Eközben a művelődési ház tanácstermében ugyan-
csak zajlott az élet. Lentei a csöszmődiek háborgását
újabb ténnyel tetézte.

– Aztán vannak itt még érdekes dolgok, Wasser
barátom!

– Nem vagyok a barátja – morogta Vági.

– Tudom – bólintott Lentei. – Mert madarat tollá-
ról. Én se dicsekednék, ha... Furcsa módon a csatorná-
zás az ön utcájában befejeződött, de más utcákba vál-
tozatlanul a szippantó jár, ott megállt a munka... Hogy
lehetőséges ez?

– Úgy, hogy elfogyott a pénz...

– És pont akkor? Milyen figyelemreméltó...

– Igen. Pont akkor. Hiteles dokumentumokkal tu-
dom igazolni...

Kartács Attila jegyzőkönyvvezető titkár vigyorgott.
A hiteles dokumentumok egy részét ő eltüntette, biz-
tos helyre dugta, hátha abból még haszna lesz egy-
szer, ki tudja?

De azért rábólintott, és még a jegyzőkönyvbe is
beírta:

– Így igaz...

– Emberek – fakadt ki dühödten Vági –, itt nem fo-
gunk szavazgatni. Majd a testület, aminek sajnos a volt
polgármester is tagja, megvitatja testületi ülésen...És
ott a Lentei úrnak is lehet szava. Emlékeznek a jelszó-
ra, amit a háza előtt kiabáltak a választások előtt?

– Lopós Lentei – kurjantotta enyhén ittasan Krá-
mer doktor, de ránézett Lenteire, és a saját szájára
csapott. – Bocsánat. Csak emlékszem...

– Úgy van. Én nem mondhatom ki, de önök ki-
mondták helyettem is. Hát akkor tessenek végiggon-
dolni, kinek hisznek inkább...

Ez volt az a pillanat, amikor Takaró Árpád is elunta a vitát. Bocsánatkérően nézett Lenteire, majd halkan kisietett a teremből. Pár perccel később Kommunális Jani is kiosont.

Most másik felszólaló jelentkezett, özvegy Tirpákné.

– A Krajczár Kamilla új barátja jogosítvány nélkül, rendszám nélküli autóval száguldozik a Repesi úton. Nem lehet valamit tenni? Még balesetet fog okozni. Esetleg szólni lehetne a rendőröknek.

A körzeti megbízott, Fellesi Csaba is ott ült, és bele-szólt:

– Tudok róla. Holnap elkapom...

– Máshol is repeszt, mint az állat! – kiáltott be valaki.

Ez volt az a pillanat, amikor Krajczár Aladár is elindult hazafelé. Amitől Kartács Attila sóhajtott fel megkönnyebbülten.

Vági az asztalt verte.

– Ez most nem tartozik ide! Fontosabb dolgokról van szó. Engem itt a Lentei úr megvádolt...

– Egyelőre csak kérdezek – mondta erre Lentei. – Ha hagynak...

Torz mosoly jelent meg Vági Vajk arcán. Megpróbált higgadt maradni, de belülről feszítette a düh. Ettől vált torzzá az a mosoly, amelyiknek higgadtságát kellett volna jeleznie.

– Vannak bizonyítékaim arról – folytatta a hajdani tanácselnök-polgármester –, hogy a pótköltségvetésből jelentős összeg jutott kézen-közön bizonyos úr segítségével az ön pártbeli támogatóihoz. És a mi derék szerkesztőnk, Bajusz erről nem fog egy sort se írni, mert az egyik közreműködő... hogy mondjam... rokon.

– Kikéééééeeem...! – csattant fel a polgármester.

– Kiadom én, csak várják ki a végét! – mondta lát-szólag nyugodtan az elődje, és elindult a kijárat felé.

Távozását hatalmas felzúdulás fogadta. Többen is je-lentkeztek, hogy szeretnének felszólalni, de Vági nem engedte.

– A vitát lezártnak tekintem. A titkár úr is lezárja a jegyzőkönyvet, igaz, Attila?

Kartács Attila fölnézett, és a körmös csajra kacsin-tott.

– Igaz – mondta. – Úgyis betelt a füzet.

Többen bólogattak, de nem értették.

Attila ugyanis a jegyzőkönyvet egyenesen *a laptop-jába* írta.

5. A vigyorgó hold alatt

Csöszmődnek az a része, amelyiken Takaró Árpád kárpótlásul és átmeneti hajlékként kis vályogházat kapott, természetesen nem azon a rózsás dombon, azaz Csöszmöd Rózsadombján feküdt, ahol Retkessy és a többi módos ember élt. Itt, a Mocsár-dűlőn, amely egy kiszáradt tavacska maradványa volt, hiányzott a közvilágítás, és ócska, kitaposott gyalogutak között kellett hazafelé botorkálni.

Takaró Árpád keserűen vette tudomásul, hogy legalább tető van a feje fölött addig is, míg új, talán a ré-

ginél komfortosabb háza elkészül – de néha arra gondolt, talán sose készül el, hiszen halasztódik-nyúlik az építkezés, mint a Weinness komplexumé is, vagy mint Rudiné nemzeti rétesének a tésztája.

Takaró még bement a *Duplackóba*, ivott egy Unicumot, majd még egyet keserűség ellen. Aztán elindult hazafelé, ámbár nem tudta hazájának – házának – tekinteni ezt az átmeneti szállást a kert végében sötétlő budival meg a félig-meddig kiapadt fűrt kúttal, amiből persze nem bugyogott fel a bor. Még víz is alig.

A Mocsár-dűlő elején egy kiszáradt árok jelezte, hogy hajdan a falunak ez a része is virágzóbb volt (már amennyire), mint manapság. Amikor annak idején felbomlott a téesz, otthagyták a területet ebek harmincadjára, se Lentei, se Vági nem fordított figyelmet a lejtős domboldalra, ahol csak néhány szegény falusinak volt háznak se nevezhető viskója. Mondtuk: nem ez volt a falu Rózsadombja.

Csillagfényes, teliholdas nyári éjszaka volt, és Takarónak bizony melege lett a két felestől.

A kiszáradt árok elég mély volt, tele gyomnövényekkel: kerekrepkény, lóhere, vadmurok meg a többi fojtogató aprószulák – volt abban minden, ami csak nem kell. Az árkon át nagyon rozoga fahíd vezetett a dűlőhöz, korhadt volt a korlátja, a deszkákból kiszakadt egy darab, nagyon kellett vigyázni, bele ne akadjon az ember lába.

Takaró megállt a korlátnál, óvatosan rátámaszkodott, és föl nézett a csillagokra. Hitt abban – ő is, mint még annyian –, hogy valahol ott fenn a csillagokban van megírva az emberek sorsa, s persze az övé is. Valami szép csillagos dal muzsikált a fejében, amit még gyerekkorában hallott, s azóta máig elfelejtett. Ez fur-

csa volt, mintha valami üzenet lenne. Árpád nagyot sóhajtott, s már indult volna hazafelé, amikor a túloldalon, az árok szélén valami furcsa, sötét árnyékot pillantott meg.

Kíváncsian sietett át a hídon, le az árok partjához. Innen már látta, hogy egy test fekszik ott, egy emberi test. Valaki nagyon berúghatott – ez volt Takaró első gondolata. Közelebb lépett és lehajolt, hogy alaposabban szemügyre vegye. Megdöbbsent.

Az ember félig hason feküdt, jobb karja előre nyújtva a feje mellett.

Dini – Takaró rögtön felismerte a rendkívül nagy fölérről. Lehajolt, megrázta a karját, de Dini nem mozdult. Próbálta megemelni, nem sikerült. A test rendkívül súlyosnak bizonyult.

– Jaj, istenem – nyöszörgött Takaró Árpád. – Meghalt. Dini meghalt. Mi történhetett?

Kétségbe esetten nézett föl és körül. Nem volt a környéken senki, csak a szomszjas ecetfák, s fölöttük a csillagok.

Haragudnia kellett volna Dinire a tüntetés miatt meg az önkormányzat felbomlása miatt. De Dini halott, és egy halottra nem lehet haragudni. Mi történhetett ezzel a szerencsétlen félnótással? Lehajolt újra, hogy megérintse a testet. Valami nyirkosat érzett a kockás ingen. Vér... Vér!

Föliállt, elindult össze-összekoccanó térdekkel, remegő lábakkal. Először a falu felé fordult, de aztán visszahőkölt. Semmi bizonyíték, hogy nem én voltam. Azt hihetik, a tüntetés miatt... Később mentem el, mint ő meg Rozália...

Fél óra múlva a kuckójában ült az ócska faszéken, maga elé meredve, két kezét gyűrgetve.

– Istenem, Istenem – sóhajtozta a sötét falaknak.
– Miért?

Néha-néha kilesett az ajtón, vissza az árok felé, nem jár-e arra valaki. De csönd volt, csak a levelek potyogtak a száradó bálványfákról.

Vacogni kezdett, pedig nem volt hűvös az éjszaka.

Hubert atya záróráig iddögált a Betérőben. Nem sokat (egyszerre csak egy pohárral), de sokszor. Amikor Bálint, a csapos félig lehúzta a redőnyt, a derék papot már úgy kellett kitámogatnia az isten szabad ege alá.

– Bálintka, drága – akarta visszavitetni magát az ivóba az atya –, várjál még, mert elfelejtettem pi.. pisilni.

– Semmi baj, tisztelendő atyám – mondta erre a csapos, aki már jól ismerte vendégét –, majd én megtanítom.

Segíteni akart, és aztán megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy az atya civilben van, nem reverendában.

Nem kell, fiam – legyintett akkorát Sovák Hubert, hogy attól félfordulatot tett, és majdnem elzuhant.
– Majd csak megtalálom magam is...

De ahogy elindult, nem is dülöngélve, hanem mint-ha sorra célozta volna meg az út egyik, majd másik oldalát, el is feledkezett egy kicsit sürgős szükségletéről.

Helyette – szokása szerint – inkább dalra fakadt:

*Van nekem egy csíkos gatyám,
Abba hordom a ceruzám.
Egész éjjel írtam vele,
Mégse kopott el a hegye.
Egész éjjel írtam vele,
Mégse kopott el a hegye.*

Erről megint érzékelni kezdte a korábban már-már elhalt ingereket. Befordult, hogy kerülő úton, ember-nem-járta ösvényeken közelítse meg Csöszmődöt. A házak lassan elmaradtak, valahol a két község közötti réteken bukdácsolt. Egy bokorban előhalásztta azt, amit ő tényleg csak ilyesmire használt, és könnyített magán. Kicsit levizelte a nadrágját, papírzsebkendővel megtörölgette, de amikor a vize(lete)s papírdarabot el akarta dobni, a lendülettől maga is elrepült, és egy bozótban talált önmagára.

– Az anyám úris... – kezdte bosszúsan, de itt észbe kapott. – Úr is volt meg szolgál is – fejezte be, önmaga előtt is szégyellve magát. Nagy nehezen feltápászkodott, de egyensúlyát csak erőfeszítések árán szerezte – úgy, ahogy – vissza.

Igen ám, de a nem tervezett eseményektől megkavarodva nem találta a haza vezető utat. Egyszerűen nem tudta, merre jár. Fönt a vigyorgó hold meg a csillagok segítettek volna a tájékozódásban, de Hubert atya nem mert fölnézni, félt, hogy attól most hanyatt vágódna. Kétségbeesésében még danászni is elfelejtett. Itt már volt néhány fa, és a csöszmödi pap kicsit röpködve hol az egyikbe, hol meg a másikba kapaszkodott.

A rozoga fahidat, amelyik a száraz árok fölött ívelt (dehogyan ívelt, botladozott) keresztül, felismerte, és megkönnyebbült, hogy lám csak, így már biztosan hazaér Isten segítségével.

Át is dülöngélt rajta, a korlátot – melyről még így, itasan is tudta, hogy életveszélyes – csak óvatosan fogta meg, kizárólag az egyensúly visszanyerése végett.

És akkor ő is megpillantotta Dinit. Illetve a holttes-

tet, amelyről csak közelebb botorkálva ismerte föl, hogy emberi életében Dini volt.

Leguggolt, hogy közelebbről is megnézzé, él-e a földön fekvő, kicsit maga felé fordította, és akkor ismerte fel végképp a szerencsétlent, s azt is, hogy nem él.

– *Álljanak a Béke anyjai e lélek fizikai testénél és tartsák tökéletes békében auráját és érzelmeit drága testvérünknek, aki elhagyta a fizikai valóságot, és most már ott vannak a közeledben, Uram* – mormolta, s akkor hirtelen eszébe jutott, hogy ez most nem az imádság, hanem a tettek pillanata.

Mintha némileg kijózanodott volna. Előhalászta zsebéből mobil telefonját, és a körzeti megbízott számát nyomta le.

– Csabikám, itt az atya beszél... Halló, hall engem?

A másik oldalon bizonytalan hang:

– Milyen atya?... Csak nem Hubert atya? Baj van?

– Nagy baj, Csaba. Kicsit eltévedtem, és most itt állok a Mocsár-dűlőnél, a hídnál. Jöjjön gyorsan, és értesítse a mentőket is.

– Beivott, főtisztelendő úr?

– Igen, egy kicsit, de ez most nem fontos. Itt egy halott fekszik az árok mellett. Azt hiszem, a szegény Dini az...

– Biztos, hogy halott? Vagy csak berúgott?

– Én rúgtam be, Csaba, de a Dini nem mozdul...

– Jövök már! – Felles körzeti megbízott letette a kagylót.

Az atya leült az árok szélén, a holt Dini lábánál, és most már föl mert nézni az égre. Két kezét összekulcsolta, és magában mondta csak: *Istenem, oldozd fel szegény testvérünk lelkét bűneinek minden köteléké-*

től, hogy szentjeiddel örvendezzen tebenned az idők végeztéig, Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Csöndesen ült a nyári éjszakában, már fázott és borzongani kezdett. De hamarosan motorkerékpár berregésére figyelhetett fel, lámpájának fénye már oda világított. Csaba érkezett meg 125-ös gépével. Leállította a motort, odasietett a holttesthez.

– A kurva szentségit! – fakadt ki, majd esdeklően nézett a plébánosra. – Bocsánat, atya...

Hubert nem válaszolt, úgy tett, mint aki nem hallott semmit.

– A mentők?

– Jönnek, de attól tartok, ide már nem ők kelleneek
– nézett fel a guggoló rendőr. – Ezt a szerencsétlent leszúrták.

6. A miniszter is pakkot kap

Fontos megbeszélésre megyek Pestre a minisztériumba – mondta Gizikének, a titkárnőjének Vági Wasser. – Tizenegy és tizenkettő között ki leszek kapcsolva, mondja mindenkinek azt, hogy szabadságon vagyok.

Gizike nem értette, miért kell hazudni, miért nem lehet azt mondani bárkinek is, hogy a polgármester úr hivatalos ügyben távol van.

– Attila, ugye bent maradsz délutánig? Valamiért nagy nyüzsgés van a faluban, reggel tucatnyi asszony duruzsolt a CBA előtt. Nem tudom, mi történhetett...

– Én tudom – felelte a titkár. – A körzeti megbízott már jelentette. Gyilkosság... Megölték Dinit.

Na, ez nem mindennapos ügy volt, Vági lecövekelt. Ilyesmi az elmúlt húsz évben még nem történt ebben az alapjában véve békés faluban.

– Atya ég! – kiáltotta. Kedvelte ezt a szerencsétlent. – És ki a gyilkos? Megvan?

– Fellesi se tudott ennél többet mondani.

Vági tétovázott. Egy ilyen kis faluban – gondolta – ilyenkor talán a polgármesternek is vannak kötelességei. Például részvétet nyilvánítani a családnak. De Dini-nek nincs családja. Senkije sincs.

Vállat vont, elindult:

– Mindegy. Nem úgy értem... Majd ha visszajöttem... Ha tudsz valamit, küldj egy sms-t. Ki leszek kapcsolva, de néha megnézem az üzeneteimet. Viszlát!

Attila vissza se köszönt, nem is tudott volna, mert Vági kirobogott.

A titkár meg se várta, hogy a polgármester elhagyja az épületet, fölkelt, és megállt a titkár nő háta mögött:

– Végre kettesben – és megszimogatta Gizi nyakát, de az hátranyúlt, és lelökte a kezét:

– Na, menj a fenébe, Attila!

A titkár engedelmes kisfiúként kotródott vissza az asztalához.

– Miért csak téged nem tudlak egyszer... hm... te vagy a legjobb nő Csöszmődön!

– Talán éppen ezért, Attila. Mert csak engem nem tudsz... Ne bánkódj, marad még elkapni való a faluban.

– Na, ez az... Én nem szeretnék *valamit* elkapni – vigyorgott a titkár.

– Különb is, tudod, hogy foglalt vagyok.

– Olvastam egy mondatot valahol, és egyetértek vele: csak az a nő foglalt, akin éppen fekszenek. Szerintem is.

– Hülye! – De Gizi nem haragudott, régen ismerte már a kollégáját.

Amikor Vági felért a miniszter szobájához, bekopogott, és meglepetésére maga Dubácz Ákos kiabált ki:

– BujbeTárs! –

Vági nem értette, és még egyet kopogott:

– Gyere csak, gyere!

Csöszmöd polgármestere benyitott.

Maga a miniszter állt ott, és nagy lelkesen fogadta.

– De örülök, hogy látlak, Vajkó barátom!

– Vajk – motyogta óvatosan Vági.

– Persze, persze... Csak van egy ilyen nevű falu, azért...

– Az Valkó – javította ki Vági. – Pest megyében.

– Persze, persze – csapott a homlokára Dubácz Ákos. – De hülye vagyok! Még jó, hogy nincs itt a sajátó. Most ezzel is jól kikezdenének. Egy turisztikai miniszter, aki nem ismeri az országot. Nagyon rühellem az újságírókat. Mocskos férgek, mindig a balhét akarják, nem?

– De miniszter uram, az unokaöcséd...

Dubácz legyintett.

– Az nem újságíró. Az csak egy szerencsétlen szar-rakás. Helyi lap, ugyan már! Hány példány?

– Nyolcszáz – felelte Vági, és szinte magyarázat-ként hozzátette: – Ingyen van. Minden portára jut így.

A miniszter kinyitotta a saját szobája ajtaját, és előre engedte Vágit. Helyet mutatott neki a dohányzó asztalnál, ő maga a helyére ült, a faragott íróasztal mögé.

– És hogy van az öreg Retkessy?

– Régen nem láttam már. Nagyon visszavonultan él.

– Úgy vettem észre a legutóbbi találkozásunkon, hogy kicsit megkeseredett. Miért nem foglalkoztatjátok?

– Már gondoltam rá – dőlt előre Vági –, beszéltünk is róla a napokban. De szerződésünk van Krámerrel...

– Krámerrel? Hát az közismerten alkoholista.

– Tudjuk. De jó ügyvéd...

Magyarbajusz idegenforgalmi miniszter legyintett:

– Ha feltöltitek, akkor forog az agya. De a konyak is drága üzemanyag, nemcsak a benzin. Na, de nem ezért akartam találkozni veled, ugye?

– Persze, persze. Krajczár mindjárt itt lesz a pénzzel.

A miniszter most fölkelt, előrejött a tárgyalósarokig, de nem ült le. Látszott rajta, hogy kicsit zavarban van.

– Úristen, Krajczárra bíztad... Baj... Tudod, nem ő lesz a komplexum vezetője...

– Nem? Hiszen neki komoly részesedése van...

Dubácz Ákos most már leült a polgármesterrel szemben.

– Azt bízd csak rám. Ránk – tette hozzá nyomatékkal. – Majd kap egy visszautasíthatatlan ajánlatot, amiért eladja a részét.

– És ki lesz az utódja? Ismerem?

– Nagyon is... Úgy hívják, hogy Kartács Attila.

– Miii? Nem értem...

A miniszter mély levegőt vett.

– Ez az én javaslatom. Persze ha nem tetszik... – tekintete elárulta, hogy javaslatának tetszeni kell, különben...

Vági Wasser nem válaszolt azonnal. Ezt emésztienie kellett. Még hogy Attila? És miért? Visszagondolt az elmúlt hónapokra, és nem tudott más okot, csak a tunéziai konferenciát... Ott, ott történhetett valami.

– És Krajczár tudja már?

A kérdés beleegyezést jelzett. Magyarbajusz miniszter úr ezt megnyugvással fogadta.

– Megkérhetlek arra, kedves Vajk barátom, hogy egyelőre tartsd titokban előtte?

– Természetesen, kedves Ákos – bólogatott a polgármester, felmérve a kérdésben sugallt válasz súlyát.

Éppen jókor, mert a titkárnő Krajczár érkezését jelentette.

– Küldje be! – intett a miniszter.

Krajczár Aladár a szokott lendülettel lépett az irodába.

– Uraim! Örülök, hogy együtt... – széles mozdulattal nyújtott kezét előbb Dubácznak, majd Váginak is.

Vági Vajk nem állt fel, csak magasra emelte a kezét.

– Itt van? – kérdezte.

– Ha Krajczár Aladár valamit megígér, azt be is tartja – erre Vági nyelt egyet. – Krajczár kinyitotta a válltáskáját, de nem vette le a válláról. Kiemelt egy borítékot, és átadta a miniszternek.

Dubácز mohón nyúlt a kis csomagért, de menet közben lelassította a kezét. Megérezte, hogy nem szabad ennyire türelmetlennek látszani.

– Számold át, Ákos!

– Nem, nem szükséges – szabadkozott a miniszter.

– De... de... tudod, pénz olvasva, asszony dugva jó – vigyorgott fel a miniszterre, aki egy kicsit elpirult. Hát-ha tud valamit Tunéziáról ez a kétlányos apa.

Engedelmeskedve a javaslatnak, visszavonult íróasztala mögé, és elkezdte számolni a borítékból kivett húszezresek.

Három papírszalaggal lekötött csomag volt a közép-méretű borítékban. Hatmillió. Mindhármat végigszámolta ujjait nyálazva, aztán bólintott.

– Elintézem, hogy még ma a pártunk kasszájában landoljon.

Ő is, két vendége is tudta, hogy a párt beéri majd két csomaggal is. A harmadik a Dubáczt család amúgy is szépen duzzadó vagyonát fogja gyarapítani.

– Ez rendben – mondta az idősebb Dubáczt, a bácsika. – Remélem, úgy oldottátok meg, hogy nem lehet bukfenc...

– Úgy hát – mondta Vági. – Sok kis alvállalkozóval, jól elosztva.

Dubáczt elégedetten bólogatott.

– Rendben... Tudjátok, nagyon basztat minket mostanában az ellenzék. Éppen a fürdőberuházásokra szálltak rá makacsul. A fürdős kurva anyjukat, hogy nincs jobb dolguk. – Kis szünetet tartott. – Hogy álltok?

– Közeledünk a befejezéshez. De augusztus 20-ra nem leszünk teljesen készen.

– Mi hiányzik még?

– A fürdőrésztég és a szálló teljesen kész. Ám a nagy konferenciaterem, meg a bowlingpálya csak némi késéssel fog olyan állapotba kerülni...

– Nem tragédia. A miniszterelnök úr részt vesz az avatáson, de nem kell minden helyiséget bejárnia, nincs annyi ideje. De van egy álma... Majd elmondom.

Vági fancsali képpel nézett a nagy íróasztal felé. Neki meg ez volt minden álma, becsvágya, már látta is magát a miniszterelnök oldalán szalagot vágni, ami igen jól jöhetett volna neki, na meg persze azért a falnak is.

– És ha elhalasztanánk? – kérdezte elszontyolodva.

– Fölvettem neki ezt a lehetőséget is – Dubáczt fölvelt az asztalról egy tollat, és csattogtatni kezdte.

– Tuti, hogy nem ment bele – mondta Krajczár.

– Szent István napján avatni kell, nem? Én már egyeztettem a püspök úrral. Ő fölszenteli a borszállót... Illetve az egész létesítményt...

– Helyes – tette le a golyóstollat a miniszter. – A főnök is így gondolta... És szerveztek egy vízilabda mérkőzést... Tudjátok, megőrül a pólóért... Addig viszont szeretném tudni, kiket javasoltok az egészségügyi részlegbe. Én nagyon szeretném, ha doktor Csipesz vezetné. Kiváló reumatológus...

És a feleséged unokabátyja – gondolta Krajczár Aladár, aki mindent tudott. Csak azt nem, hogy a Weinest nem ő vezeti majd. Így hát lelkesen bólogatott:

– Jó javaslat. Csipesz tényleg jó reumatológus, jár-tam hozzá a derekammal.

– Én meg a gerincemmel – toldotta meg Vági.

– Az is van neked? – gondolta Krajczár.

7. Takaró gyanúba keveredik

Takaró töltött egy pohár bort magának, maradt még valamennyi a saját „termésből”. Hosszan ült az ajtóban, nézte a csillagokat, és elgondolkodott a sors igazságtalanságán. De nem volt lázadó típus, mindent úgy fogadott, mintha tudomásul venné kiszabott sorsát. Ami elrendeltetett, mondaná a kedves Hubert atya, az ellen nincs mit tenni.

A sors. A sors, amely – csak idő kérdése – mindent eldönt, még a híres olasz ferde tornyot is.

S lőn – ahogy biblikusan mondják. Alig hogy Takaró becsukta az ajtót, hogy lefeküdjön, motorberregés hallatszott. Egyre közelebbről, aztán már egészen kö-

zelről, a falu cigányának portája előtt. Felbőgött majd leállt.

Árpád kinyitotta az ajtót. Fellesi szállt le a géperől, a körzeti megbízott.

– Mi van, Csaba? – csodálkozott Takaró. – Mit csinálsz itt ilyen késő éjszaka?

– Öltözz, Árpád – pattogott Fellesi. – Mindjárt itt a kocsi Nagyllásról. Bevisznek.

– Engem? – csodálkozott a kisemmizett. Persze sejtette, miért. – Mi történt?

– Csak egy kis kihallgatás. – A rendőr nem mert Takaró Árpád szemébe nézni, s nemcsak azért mert sötét van. – Hogy mi történt? Hát a Dini...

– Mi van a Dinivel?

– Holtan találták az ároknál, a híd közelében.

– A Dinét? Mi történt? Nem hiszem el... – Takaró úgy tett, tele félelemmel, mintha semmit nem látott volna. – Baleset?

– Gyilkosság – mondta szárazon a rendőr. – Téged gyanúsítanak.

– Engem? Miért? – csodálkozott Árpád, és fejcsóválva motyogta: – Szegény Dini.

Már fel is tűnt az Opel két erős lámpája. Egyszerre fény borította el a kietlen vidéket.

Ketten pattantak ki a fehér rendőrautóból.

– Takaró? – kiáltott oda a jobboldalon lépkedő. – Velünk jön!

– Takaró Árpád a nevem – mondta nyomatékosan a vályogház lakója. Magához vette kopott kis autóstáskáját az iratokkal, bezárta az ajtót, pontosabban lakatot tett rá, mert nem volt zárja sem.

– Csaba már elmondta – fordult a rendőrök felé. – Mehetünk.

Engedelmesen beült hátra, a vezető mögé. A másik mellé ült, és bizalmatlanul méregette.

Elindultak, Fellesi követte őket a motorral.

Takaró egy pillanatra hátranézett, remélte, hogy Fellesi Csaba végig kíséri őket, egy ismerős jelen- vagy közelléte mégis csak megnyugtató.

– Mondják – kérdezte szorongva a cigány –, miért engem gyanúsítanak?

A sofőrzsaru hátranézett a társára, aki komoran ült Takaró mellett.

– Először is mert itt lakik... Nem sokan élnek erre. Aztán meg maga... hát... – Nem fejezte be.

– Értem én – nézett ki keserűen a sötétbe Takaró.

– Mondja csak ki! Mert cigány vagyok.

– Maga mondta! – A rendőr mereven előre bámult, még a tekintetét se vetette Takaróra.

Közben ráfordultak a nagyállási útra, és hamarosan meg is érkeztek a rendőrség elé. A két rendőr tisztelt az őrnék a kapu előtt, a portánál szóltak valamit, telefonáltak valahová, elkérték az igazolványát, majd fölvezették emberüket az emeletre. Onnan több ajtó nyílt, előttük a keskeny folyosón lukacsos aljzatú fémpad, a zöld zománcfesték félig-meddig már lekopott róla.

Az egyik rendőr – aki mellette ült a kocsiban – oda-biccentett:

– Itt vár!

Takaró kénytelen-kelletlen tudomásul vette a rideg, pattogó stílust. Leült a fémpadra, s bár meleg éjszaka volt, borzongani kezdett.

Sokáig – Árpád úgy érezte, rettenetesen sokáig – hagyták ott ülni a hideg padon. Ennek nyilván kihallgatás-technikai oka volt, de minthogy a kisemmizett em-

ber lelkiismerete tiszta volt, sok értelme nem látszott ennek a játéknak.

Ült, és nézte a kihalt folyosót. Néha elsietett arra egy-egy rendőr vagy civil, volt, aki megnézte, volt aki, nem. Egy izzadó, fehér inges parasztember mélységes megvetéssel meredt rá, és – bár neki is várnia kellett – nem ült mellé, inkább a lépcső korlátjának támaszkodott.

Takaró elálmosodott, és egy kicsit el is bóbiskolt. Két-háromperces szép álmában a bortermő kútjánál állt, és osztogatta a finom vörös nedűt a sorban álldogáló falusiaknak. Ott volt köztük Vági is, ott volt Hubert atya, meg a Jóska is, a Gizi férje...

– Takaró – zavarta meg egy elég durva hang. – Jöj-jön be!

Ősz hajú, erőteljes civil ruhás férfi hívta be, olyan kiöregedett futballista külsejű.

Engedelmesen feltápáskodott, lassan vonszolta magát az ajtó felé. Sajnálta, hogy a szép álom ilyen hirtelen tovaszállt. A nyomozó kinézett a folyosóra, majd becsukta az ajtót:

– Üljön le! Oda – mutatott a tárgyalóasztal túloldalán lévő székre. Ő maga az ajtóhoz közelebb ült. Még egy ajtó volt a háta mögött, nyilván valamelyik szomszédos irodába vezetett.

Nagy, A4-es jegyzetömböt rakott maga elé, kinyitotta.

– Na, meséljen, Takaró! Miért ölte meg azt a fiút? Takaró nagyot nyelt.

– Miért öltem volna meg?

– Azt maga tudja. Mi baja volt vele?

– Nekem semmi a világon.

– Na, ne mondja! – A nyomozó hátralökte a szé-

két, és előre hajolt. – Még tüntetett is maga ellen. Egy táblára azt írta, hogy Takaró, takarodj! Tagadja?

– Dehogyan tagadom. Sokan látták – bosszankodott a cigány önkormányzat volt elnöke. – Ez még nem ok...

– Majd eldöntjük – mordult a rendőr, és írt valamit a jegyzetfüzetébe. – Hova dugta a kést?

– Milyen kést?

A rendőr hatalmasat csapott az asztalra.

– Amivel leszúrta, a kurva életbe... – ordította, és felpattant. Szúrósan nézett Takaró szemébe, majd azt mondta: – Kap öt percet, az alatt meggondolhatja, akar-e vallomást tenni.

Átment a másik szobába. Takaró ismét egyedül maradt.

Pár perc múlva egy másik nyomozó jött be: kerek arcú, mosolygós. Ő is leült Takaróval szemben.

– Hogy van? – kérdezte barátságosan.

– Képzelteti – morogta gyűrötten a gyanúsított.

– Nézze, ha pontosan elmesélné, mi történt magával az este, hamarabb végeznénk. Én is szeretnék hazamenni, hosszú volt a nap. – Fölemelte a tollat, és várakozóan nézett fel. – Nos?

– Nem én voltam.

– Ej, barátom, én most nem ezt kérdeztem... Mesélje el az estéjét... Hol járt, mit látott, satöbbi... – és bátorítóan rámosolygott.

Takarót megnyugtatta ez a barátságos arc.

– Kérem... volt egy falugyűlés itt a maguk községében.

– Gondolkozzék, Takaró! Nekünk nem volt gyűlésünk.

– Nem maguknak, nekünk. Csak itt tartották, mert filmvetítés is volt. A Passió...

A rendőr nem lehetett valami vallásos, mert azt mondta:

– Aha. Passzió.. Szenvedély... Jó erotikus, mi? Holnap én is megnézem.

– Dehogyan – tiltakozott Árpád. – Vallásos. Krisztus urunkról szól...

– Ja? – fancsalodott el a zsaru. – Na, rendben. Kik voltak még ott?

– A fél falu.

– Neveket kérek.

– Jó. Vági úr, a polgármester, aztán Kartács titkár. Meg Lentei, Tírpákné, a Jani, a kommunális, meg Hubert atya, a plébános... Sokan voltunk.

A nyomozó, aki eddig szemmel láthatóan a neveket írta, most fölnézett:

– Az atya találta meg a tetemet. Ez a halott is ott volt?

– Ott – mondta félénken Takaró. – De akkor még élt...

– Jó – mosolyodott el a tiszt. – Dinit látta-e?

– Ott volt, a Janiné mellett ült... De ők kimentek, nem várták végig. Én sem...

– Utánuk ment? Miért?

– Nem mentem utánuk. Haza indultam, de megálltam a Duplackónál, és ittam két unikumot...

A kihallgató felállt, és azt mondta:

– Várjon!

Most ő ment át a szomszéd irodába. Hosszú percek-re megint egyedül hagyták. Aztán visszajött az ősz, nagyhangú, ledobta Takaró elé a személyi igazolványát:

– Elmehet...

Takaró Árpád felnézett a nagydarab pasasra, szótlanul elrakta az igazolványt, felállt, és elindult lefelé.

A portánál az ügyeletes tiszt meg akarta állítani, de főntről a nyomozó leszólt:

– Kiengedheted! Megvan a tettes.

Meg akart fordulni, hogy megkérdezze, ki az, de inkább elindult lassan kifelé.

A rendőrség kertjébe akkor lépett be ugyanaz a két zsaru, aki őt is behozta, és köztük ott botladozott Jani, a szeméttelep őre.

Takaró udvariasan köszönni akart, de Kommunális Jani elfordította a fejét.

8. Visszautasíthatatlan ajánlat

Az építkezés már közeledett a végéhez, amikor Krajczár rádöbbsent, hogy a háta mögött kijátszották.

Nem is annyira az bosszantotta, hogy nem az övé a nagy falat, hanem az, hogy őt is át lehet verni.

Valamit rosszul kalkulált, kisebbségi csomagja volt csak a zéértében, nem volt nehéz megszavaztatni, hogy Kartács Attila legyen a főnök.

Meg aztán még valamit nem tudott könnyen lenyelni. Azt, hogy az egész trükkről először Etelka nénitől, a csöszmödi nem-hivatalos hírmondótól értesült. Éppen bement a francBA-ba, hogy a reggeli újságot megvegye a pénztárnál, amikor Etelka néni megállította.

– Jaj, drága Ali, hát hallom, hogy a Kartács lesz az új hotőj (így mondta hotel helyett, mint ahogy a fotel helyett mindig fotőjt mondott) vezetője, igaz ez? Én mindig azt hittem, Alikám, hogy magát választják meg oda.

– Igen? És honnan hallotta, kedves Etus mama? – kérdezte alig leplezett dühvel.

– Hát csak tudom – tette le a pultra a bevásárló kosarat a pletykafészek. – Megvannak nekem a forrásaim...

Krajczár bólintott, mint akit nem is lepett meg a hír. Csak belül fortyogott.

– Miért nem megy az MTI-hez dolgozni? – gúnyolódott, de a csöszmödi hírmondó komolyan vette.

– Az mi?

– Hírügynökség... Onnan kerülnek a hírek az újságokhoz.

– Öreg vagyok én már ahhoz, meg aztán mindig be kéne utaznom Budapestre.

Krajczár úgy gondolta, jobb lesz az öregasszony segítségével félrevezetni a falusi közvéleményt.

– Az a helyzet, Etus mama, hogy engem akartak főnöknek, de én nem vállaltam el. Más dolgom is van, fontosabb...

– Na! Mi az? Megsúgja?

– Majd megtudja idejében – intett búcsút Krajczár az öregasszonynak.

A hírrel azután azonnal a polgármesteri hivatalba sietett, hogy számon kérje Vágin az átverést. Gizike éppen kávéfőzött, miközben Attila a vállát cirógatta, mintegy véletlenül.

– Legszebbik Gizuska, jó erőset főzzél! – mondta

színpadias amorozó hangon. – Hogy dobogtassa meg az érted amúgy is erősen kattogó szívemet.

Krajczár megállt az ajtóban:

– Ha az enyelgést bejezted, szólj be a Wassernak, hogy azonnal beszélünk kell... De veled is.

Attila sejtette, miről lesz szó.

– Értem. De most nem ér rá...

– Vannak nála?

– Nem, dolgozik – mondta Gizi.

A kávéfőző masina ebben a pillanatban szörcsögve megindult. Krajczár Aladár odanézett, majd felnevetett:

– Dolgozik? A Wasser Vladimir? Na hiszen, akkor én bemegyek..

És szó nélkül berontott a belső, polgármesteri szobába.

Gizike fölemelkedett a kávéfőző előtt, és fanyalogva nézett a titkára:

– Tudod, hogy nálam hiába próbálkozol.

– Hátha – bővölte Attila.

– Benned semmi romantika nincs, pedig anélkül...

– Ugyan, Gizi! Egyetlen hely van, ahol a romantika előbb van a szexnél!

– Éspedig? – nézett rá a titkárnő csodálkozva.

– A szótárban.

Ekkor nagy láрма, kiabálás hallatszott odabentről. Gizike az ajtó felé fordult:

– Ezek mindjárt ölik egymást... Viszek kávé, legelőbb...

Ezzel benyitott. Vági behúzott nyakkal ült az íróasztal mögött, előtte pedig az asztalra támaszkodva Krajczár Aladár... Nem lehetett tudni, pofozni készül-e vagy csak veszekszik a polgármesterrel.

– Kávé ne hozzak?

– Inkább egy nyugtatót a barátunknak! Ráférne...
Krajczár visszafordult, és azt mondta:
– Én kérek kávét... Hosszú lesz a beszélgetésünk.
Leült a dohányzóasztalhoz, és keresztbe rakta a lábát.

Gizike térült-fordult, és már hozta is az italt.

– Gyáva alak vagy te, Wasser, nem merted a szemembe mondani...

Vági most is másfele nézett.

– Nézd, nem én akartam így... Felsőbb körök kérétek...

– Etelka néni hamarabb tudta, mint én. Ő is a felsőbb körökhöz tartozik? – S mert a polgármester szótlanul bámult maga elé, hozzátette: – Nagy szar vagy, Vladimir.

Wasser Vladimir – azaz Vági Vajk – megremegett.

– Kérlek, hagyd ezt... Ez a falu érdeke.

– Érdeke? Érdekes... Hogy ne én legyek igazgató?

– Nézd, Krajczár, erről én most nem beszélhetek.
A lényeg az, hogy te nem lettél volna alkalmas egy előkelő fürdőszálló vezetésére. Attila nyelveket tud...

– Meg dugni...

– Jó, senki nem tökéletes. De tud angolul, franciául, németül...

– Meg dugni... – ismételte, és nem tette hozzá, hogy a lányai aztán tudnának mesélni erről. – Hanem keményen rászólt: – Hívd be!

– Kit?

– Kit, kit? Hát ezt a *dugódanit*...

A polgármester sóhajtott egy nagyot, és kikiabált.

– Attila!

Kisvártatva megjelent az ajtóban a titkár.

– Igen... – Kicsit félénken pislogott Krajczárra. Meg-
érezte, miről lesz szó.

– Ül le, igazgató úr!

Hoppá! Előérzete tehát nem csalt.

Ránézett Vágira, az bólintott, hogy üljön csak le. Ő
maga is előcammogott az íróasztal mögül, és leült a
titkárja mellé, szemben Krajczár Aladárral, aki kissé le-
higgadva, szúrósan nézett Attila szeme közé:

– Na, gratulálok. Hogy csináltad?

Vági közbeszólt:

– Mondtam már, felsőbb akarat...

– Az a Jóisten – morogta Krajczár. – Az nem csinál
ilyesmit.

Attila nagyot sóhajtott.

– Úgy értette a polgármester úr, hogy magasabb
körökből érkezett javaslat a kinevezésemre. És én el-
fogadtam, mert szeretem a kihívásokat.

Gyere ki, és ott agyonverlek – gondolta Krajczár
Kartács Attila pimaszul vigyorgó pofáját nézve.

– Sejtettem – bólintott Krajczár Aladár. – És hogy
kik azok a magasabb körök, semmiképp nem áruljá-
tok el?

– Nem tehetjük.

– Hát jó – állt fel Krajczár nehézkesen. – Akkor át-
megyek Dubácshoz, hogy írjon már valamit erről a sötét
ügyről.

Kartács Attila felröhögött.

– Na hiszen...!

– Miért? Talán nem írhat? Megtiltjátok?

– Mi nem tiltunk meg semmit – állt fel Vági is. – De
nem írhat. Mert ő lett a Weinness komplexum kom-
munikációs igazgatója.

Krajczár apró malacszelei ide-oda jártak.

– Aha. Most már tudom, merre is vannak azok a magasabb körök... De akkor az én részvénycsomaggal semmibe nincs beleszólásom?

– Nem lesz, mert éppen a Dubáczy család fogja megvenni.

Krajczár felhördült:

– És ha nem adom?

– Az ajánlat visszautasíthatatlan lesz – mondta nyomatékosan a polgármester. – Üzletileg is, meg a te jövőendő pozíciódat tekintve is.

9. Tökös miniszterelnök vállalja

A titkárságvezető asszony barátságosan helyet kínálta a vendégeket: Retkessyt, a nyugalomba vonult képviselőt és Dubáczt, az idegenforgalomért felelős minisztert.

– Kis türelmet kérek az uraktól – mondta mosolyogva. – A miniszterelnök úr éppen telefonon beszél egy fontos partner ország elnökével.

Dubáczt megértően bólogatott, s mert a miniszterelnök ajtaja egy picit nyitva volt, fülelni kezdett. Dubáczt elég jól beszélt angolul, Retkessy semmilyen nyelvet nem tudott, illetve a németet megértette egy kicsit.

– Meg kell adóztatni – hallotta a miniszterelnök angol szövegét, de a többit már nem értette, mert azért a párnázat egy kicsit fölvette a hangot, és csak akkor szűrődött ki, ha valamit hangosabban mondott Lovasdy miniszterelnök úr. Nevét az ellenzék többnyire németesen ejtette, és sokat gúnyolódott azon is, hogy a miniszterelnök annak idején egy y-nal váltott rendszert. Korábban ugyanis Lovasdinak írta a nevét, lévén egyszerű parasztyerek, egy falusi kocsis unokája és egy téeskocsis diplomás fia. A család eredetileg a Löffeler nevet viselte, de az esetleges kitelepítések-től tartva a miniszterelnök nagyapja – bölcs előrelátással – Lovasdira magyarosított, némileg foglalkozása megbecsüléseként is.

Lovasdy letette a kagylót, s a titkárságot vezető hölgy intett a vendégeknek. Kinyitotta előttük az ajtót, és bejelentette:

– Retkessy képviselő úr és Dubáczy miniszter úr!

– Jöjjenek csak, jöjjenek! – és ahogy beljebb értek, félig-meddig felállt, kicsit hátrébb lökve hatalmas karosszékét. Áthajolt a teljesen papírmentes íróasztalon, úgy fogott kezét vendégeivel. Kicsit esetlennek tűnt.

– Szervusztok, urak – köszöntötte a vendégeket, most már tegezésre váltva.

Retkessynek feltűnt, hogy a miniszterelnök feje fölött két hatalmas fotó volt az országzászlón meg az unió kék csillagos zászlaján kívül. Mindkettő őt magát ábrázolta, az egyik civilben, zakója hajtókáján pártja jelvényével, a másikon pedig ugyancsak ő, de pólós sapkában, vizesen, szemmel láthatóan a medencéből éppen kiszállva.

Mindenki tudta róla, hogy szenvedélyes vízilabdázó volt, bár nem sokra vitte a medencében annak idején.

Szinte beteges szenvedélye volt a vízilabdázás, a *póló*, még gyerekkorában olvasta – mit olvasta? folyton újra és újra olvasta – Tányértalpú Barnabás máramarosi vagy retyezáti medve budapesti utazásának történetét. Valami Öreg Medve álnevű szerzője volt ennek a könyvnek, Mühlbeck Károly szokottan remek rajzaival, valószínűsíthető volt, hogy az író itt is Sebők Zsigmond, aki máskor meg Dörmögő Dömötör kalandjait mesélte a régebbi ifjúságnak. Ebben a sok bonyodalmat elmesélő könyvben viszont Tányértalpú komát – mert ugye medve – összekeverik egy Medve nevű válogatott vízipólóssal és helyette küldik vízbe a németek ellen. Mégpedig Komjádi Béla, a legendás Komi bácsi legendás csapatában.

Lovasdy képzeletét alaposan felcsigázta ez a történet. Álmában sokszor képzelte magát a világverő csapatba, rengetegszer ő játszott – képzeletében – a Császár uszodájában. És persze mindig ő dobta a sorsdöntő gólt.

Így hát, ha tehette (márpedig miért ne tehette volna, ha egyszer ő döntött mindenről), megnézett minden fontosabb vízilabda-mérkőzést, s a magyar csapatot szinte minden fontosabb bajnoki tornára elkísérte. Aminek a játékosok közül sokan örültek, mert így jelentős gesztusokban részesülhettek, másokat viszont zavart a dolog, terhesnek érezték folytonos jelenlétét.

Retkessy elnyomta a szája szögletében bujkáló mosolyt.

Közben Lovasdy kísétált az íróasztal mögül, és barátságosan meglapogatta Retkessy vállát.

– Örülök, hogy megismerhettem. Sok jót hallottam már rólad.

– Jót? – tréfálkozott a volt képviselő. – Akkor te nemigen állsz szóba az ellenzékkel...

A miniszterelnök kicsit erőltetetten kacagott:

– Hát az valóban nem jellemző rám. – Közben helyet mutatott a kisebbik tárgyalóasztalnál, amelyik inkább társalgóasztal volt a hatalmas terem csücskében, nem tanácskozásra, hanem meghittebb csevegésre való.

Ő maga is leült a vendégeivel szemben, előre hajolt, összekulcsolta két kezét az asztalon.

– Isztok valamit? Mondhatnám, igyatok egy pohár bort... De nektek bort? Amikor több borotok van, mint vizetek, nem igaz? Na, és milyen? Meg fogom kóstolni. Remélem, hamarosan.

– Hát mi is azt reméljük, miniszterelnök úr – csapott le az alig-ígéretre Retkessy. – Éppen ezért köszönöm, hogy soron kívül fogadtál bennünket.

– Sőt, én kértem, hogy látogassatok meg! – Lovasdy Lehel nagyot szívott az orrán. Ezt a rossz szokását még a protokollosa se tudta elhagyni vele. Falusi gyerekként annak idején nem is ismerte a zsebkendőt, csak ünnepnapokon, amikor fehér ingbe, kék mellénybe öltöztetve misére vitték. Volt még néhány ilyen a régmúltból maradt szokása, például – mert az öltönyt se nagyon ismerhette – a vállát mindig meg-rándította egy kicsit (akár csak hajdan Kádár János), mert úgy érezte, félrecsúszott rajta a zakó.

A másik ilyesmi a tökvakarás volt. Néha megfeledezett magáról, és olyankor bizony elkövette ezt az illetlenséget is. Előfordult egyszer, hogy a szlovén államelnök fogadásán szórakozottan elkezdett vakarózni, hiába bökdöste oldalba a külügyminiszter. A szlovén elnök ránézett, elmosolyodott, valamit súgott mellette

állóknak, akik vigyorogva fordították el a fejüket. Azon túl arrafelé *jaj*cnak nevezték Lovasdyt, ami nagyjából tőköst jelent.

Tökös miniszterelnök úr hagyományos beszélőn kiszólt a titkárságra (állítólag atavisztikus félelmet érzett a modernebb dolgok iránt), és kért három kávé. Gyönyörű herendi porcelán készletben hozták be. Lovasdy a csészekre mutatott, jelezve, hogy kezdjenek el kávézni, azaz: megadta az engedélyt. Jelenlétében elkezdhetik a kortyolgatást. Ő maga is fölemelt egy csészét.

Retkessynek, aki úgynevezett jó családból származó, régi vágású úriember volt, feltűnt, hogy a főnök el-tartja kisujját a csésze fülétől. Dubác is észrevette, de ő már többször kávézott a miniszterelnökkel, úgyhogy megszokhatta.

– Szóval... – Tökös letette a csészét. – Hogy áll az építkezés? A terveket láttam, és nagyon rokonszenves az elképzelés. Telek nagyon jó építész, és elég szépen csurgat a pártkasszába is. – Dubácra nézett. – Neked valami rokonod is, nem?

– Igen. A feleségem testvére...

– Sógorság, komaság – vigyorgott Lovasdy. – Majd az ellenzéki sajtó kiszúrja, aztán kapunk a pofánkra. De szarni kell rájuk, csak ugassanak. Nem igaz? – Kis szünetet tartott. – És a kivitelező?

– A fővállalkozó Karácsony Szilveszter... Gondolom, miniszterelnök uram, őt is ismered – és kacsintott, mondhatnók csipentett a szemével, mint hajdan Kádár.

– Jó, nagyon jó – nevetgélt Lovasdy. – A mi embe-rünk... Nem igaz?... Na, szóval. Térjünk a tárgyra – né-zett az órájára. – Döntöttem. Ha nincs késés, ott tudok

lenni a megnyitón. Talán lesz még egy program, ha minden jól alakul, leülök a püspök úrral is egy kis csevegésre. Fölemelte a fejét, először Dubáczra, majd Retkessyre nézett.

– Nem lesz késés – rázta a fejét a miniszter. – Nyitunk, és már teljes erővel folyik a marketing. Meghirdettük az árakat, jövő héten a napilapokban hirdetünk, aztán jön a gigaposzter meg a rádió... Ja, és persze külföld...

– Kell is – bólogatott Lovasdy. – Van ez olyan csoda, mint valami könnyező szent meg ilyesmi.

Dubácz föllelkesedett.

– Van ám, kedves Lehel! Előzetes felméréseink szerint szinte örökké telt ház várható. Sok helyen már elterjedt a csoda híre, rengeteg érdeklődő e-mailt kapunk a minisztérumban, meg a község is a polgármesteri hivatalban...

– Ja, igen... Hogy hívják a polgármestert?

– Vági Vajk...

Szép magyar név – mondta a miniszterelnök, és gyorsan följegyezte. Retkessy pedig szaporán bólogatott, hogy igen, nagyon szép, nagyon magyar...

– Még valamit... A megyés püspököt hogy is hívják?

– Alagi Albert, ismered, miniszterelnök úr...

– Igen, igen! – derült fel a miniszterelnök. – Az a kedves, pirospozsgás úr, ugye? Hosszú fehér hajjal. El-lene kelt ki olyan nagyon az ellenzék, amikor kétszer is mellettem prédikált a választások előtt. Kedves ember... *Ne győztettsél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.* Ez valami bibliai volt, ugye? Nagyon megfogta az embereket, azt tudom. Nem is hagyták utána a bolsi kis agitátorokat, az egész megye

az enyém lett... – Észrevette, mit mondott, gyorsan javította: – A miénk lett. A miénk. Értitek, ugye?

Értették, persze.

– Akkor... ha kérhetem. Szervezzétek úgy a helyi-ekkel, hogy a püspök úr szenteljen, én meg szalagot vagdosok azzal a Vágival...

– Tehát csak villámlátogatás? – kérdezte gyorsan Dubác. – Mert mi azt reméltük, ott is maradsz egy ideig.

A miniszterelnök, a Tökös, elgondolkodott.

– Na, várjunk csak – csettintett két ujjával. – Ki a kommunikáció felelőse? Helyi?

– Igen, helyi... Kinevezett kommunikációs és marketing igazgató.

– A mi emberünk?

– Természetesen.

– Ismerhetem? Hogy hívják?

– Dubác – mondta gyorsan Dubác Ákos. – Az unokaöcsém.

A miniszterelnök furcsa, gunyoros, torz vigyorral nézett rá.

– Aha. Akkor a miénk... Ha úgy vélitek, hogy komoly nemzetközi érdeklődés lesz, ha ott lesz a világsajtó, akkor kötelességem ... Ki egyeztet a püspökkel?

Retkessy a két tenyerét kitárta, mint aki a kérdést sem érti, hisz ez olyan természetes.

– Sovák Hubertnek hívják a falu plébánosát.

A miniszterelnök ezt a nevet is felírta.

– Milyen?

– Tisztességes. Derék borissza ember, akárcsak Alagi püspök úr. Ő már kapcsolatba lépett ebben az ügyben a püspökkel.

– És az ellenzék? Milyen ott az ellenzék?

– Igazából nincs. Vagy alig van. Személyes ellentét van a polgármester és az elődje között, bár látszólag Kukucska Bandi beletört a vereségbe. Ott lesz, biztosan megjegyzéseket fog tenni bizonyos neki nem tetsző dolgokra, de ennyi...

– Így hívják? Kukucska? De furcsa név.

– Nem. Lentei András, csak rajta ragadt, mert marha kíváncsiskodó alak.

– Illetve még valami volna... Egy kis csere... – sóhajtott Dubác Ákos. – Van ott egy Krajczár nevű ember, akinek kisebb része van a Weinness cégben. Neki kéne egy visszautasíthatatlan ajánlat. Ennek egy részét mi megteesszük, de a másik részre téged kérnénk nagy tisztelettel. Valami funkció... Valami komoly funkció.

– Párttag?

– Még nem... De ha kell...

– Még ma lépjen be. Szeptembertől ő lesz a megyei elnök.

10. Ebéd a püspök úrnál

Hubert atya reggel kapott egy telefonhívást a megyétől. A püspök úr soron kívül fogadja, azt kéri, a déli órákban keresse fel, esetleg ebédeljen meg vele, ha nem veti meg a szerény kosztot.

Hubert nagyot nyelt, mert Alagi püspök úr konyhája messze földön híres volt, házvezetőnője mesterszakácsi címet kapott az egyházi főzőversenyen.

Ugyanakkor sajnálta, hogy így alakult, mert a vasárnapi misén kívül Dini gyázmiséjét is aznapra tűzte volna ki. A szerencsétlen nagyfűlűt, illetve annak urnáját

pénteken helyezték örök nyugalomba a templom nemrég átalakított alagsorában. Az atya már kihirdette a mise időpontját is, de most változtatni kellett rajta. Előrehozta hát kora reggel hét órára, bár tudta, hogy a házvezetőnőjén, Franciskán kívül nemigen lesz ott bárki is. Dinit tudomásul vette a falu, de igazából nem tördött vele életében se senki, talán csak a fogatlan csélcsep Janiné, a Rozália, de az meg elbujdokolt valahová, mióta az urát gyilkosság gyanújával elvitték. Talán akkor volt csak rövid időre jó élete, amikor kinevezték cigánynak, de a polgármester úr csak önös érdekből tette ezt a kis csibészséget. És végül is ez az alelnöki vagy milyen pozíció vezetett Dini halálához.

Ahhoz, hogy a déli buszt elérje, ami a városba viszi, nagyon össze kellett szednie magát. A misebort is éppen csak érintette az ajkával mindkét szertartás alatt, igen rövid kis prédikációt tartva a híveknek, aztán gyorsan átöltözött civilbe. De a misebor ott volt előtte az asztalon, megbontva, és nagyon-nagyon csábította volna Hubert atyát.

Sovák Hubert egy ideig farkasszemet nézett a palackkal.

– Ne kísérts, Sátán! Ne kísérts...

Végezetül csak nem bírt ellenállni a kísértésnek: felkapta az üveg bort, töltött magának egy pohárral, és mondá:

– Legyőztél, Sátán!

Felhajtotta a misebort, és már a második pohárral kísértette meg a Sátán, de most Hubert a várható beszélgetésre gondolt, és elhessegette a pokol követét. Összeszedte a táskájába valókat: úti okmányt, kétféle szemüveget, egy könnyű kis regényt (majdnem teljesen erotikamenteset) a buszra, kéztörölő kendőket, vé-

cépapírt stb. Mindig vitt magával biztonsági csomagot, ha egy fél óránál hosszabb útra ment.

A megállóban ott várakozott Lentei, az expolgármester, és Krajczár Aladár is.

– Hát az urak? – csodálkozott a pap. – Csak nem közös programjuk van valahol?

Lentei szemmel láthatóan erőteljesen tiltakozott.

– Ugyan, dehogy... Összeakadtunk véletlenül...

– És te, Hubi? – kérdezte Krajczár, szinte tudatos gonoszkodással. Amitől az atya majdnem rángatózni kezdett.

– Kedves Aladár, azért mert osztálytársak voltunk, igazán tisztelhetnéd bennem a plébánosodat.

– Miért? – nézett körül Krajczár. – A plébánián vagyunk? Vagy a templomban? Oda én nem járok, Hubi...

– Meg a lányaid sem – vetette oda epésen a pap, de rögvést meg is bánta hirtelen indulatát. Nem illik ez egy jámbor lélekhez.

Megjött a busz, felszálltak, és Hubert atya megkönnyebbültem vette észre, hogy Krajczár hátrább ült le, őmellé Lentei került. Nem sokat beszélgettek útközben, Lentei az atya egészségi állapotáról kérdezősködött, aztán Dinire terelődött a szó. Sovák Hubert elmesélte, hogyan találta meg Dinit az árok szélén, majd azt mondta:

– A közvilágítás hiánya... Vági nemigen fordít figyelmet erre.

Lentei bólogatott, de megengedően hozzátette:

– A fürdő. A borfürdő biztosan nagyon lefoglalja. De abból pénze lehet a községnek is, és akkor majd telik mindenre.

– Adja az Úr – sóhajtott a pap. – Éppen ez ügyben hívatott a püspök úr... Merthogy maga a miniszterel-

nők is részt vesz a szentelésen. – S látván Lentei csodálkozó tekintetét, még hozzátette: – A kutat én szenteltem fel, még tavaly előtt... Amikor feltört a bor.

– Ilyen régen volt már? Hogy szalad az idő, nem?

Megszólalt a volt polgármester telefonja. Lentei fölvette, de nem szólt bele, bosszankodva lenyomta rögtön.

Lentei – csak hogy közös témát keressen – azt jegyezte meg:

– Jó, jó dolog ez a mobiltelefon, de enélkül is elvoltunk. Az szörnyű, hogy még útközben sem hagynak békén, a legintimebb pillanatainkat is megzavarják. A múltkor fölmentünk Pestre színházba, és az előadás alatt legalább öt zsebben-táskában csörgött a telefon. Nagyon zavaró.

– Igen, igen... És a misére is behozzák, bekapcsolva! –panaszolta Hubert atya. – Nemrég Franciska, a házvezetőnőm kitett a kapura egy cédulát. *"Kedves testvérünk! Isten téged is hív, de nem a mobilodon, úgyhogy kérem, kapsold ki."*

– Haha... – hajolt előre Krajczár. – A házvezetőnőd frappánsabb, mint te...

– Nem szállsz még le? –fordult félig hátra bosszúsan az atya. – Egyáltalán: mi dolgod van itt?

– Megnézem a leendő irodámat – kérkedett Aladár. – Majd leszálok a centrumban. Te mész balra, Hubi, én meg jobbra, a pártirodába.

– Csak nem az a leendő? – nézett föl erre már Lentei is. – Mi leszel te ott?

– Elnök – mondta magát kihúzva Krajczár Aladár. – De még ne terjesszétek! – Persze azt akarta, hogy minél gyorsabban terjedjen a hír.

A két előtte ülő ember – a volt polgármester és a pap – összenézett, és nem válaszolt.

– És, te, Hubert? – kérdezte Krajczár.

– A püspök úrhoz. Beszélgetni.

– Csuha nélkül?

– Reverenda nélkül – javította Hubert atya békésen.

– Kifejezetten kérte. Nem szolgálati jellegű a beszélgetés, hanem egyértelműen és nyomatékosan magánjellegű...

– Na csak vigyázz, Hubert! – Krajczár hátradőlt, és inkább a busz (szerencsére nem túl zsufolt) utasterének mondta: – Én még benned se bíznék, hát még a többi papban...

Lentei megvetően hátranézett, de nem szólt. Visszont lesújtó tekintete is elég volt ahhoz, hogy Krajczár végre elhallgasson.

Először Krajczár szállt le, amit az atya megkönnyebbulve vett tudomásul. Ő a püspökségnél búcsúzott Lenteitől, akivel nem volt se jó, se rossz kapcsolata. Amíg Lentei irányította a falut, segítette az egyház működését – de éppen csak annyira, amennyire a törvények és a szabályok előírták. Ő nem volt hívő, és – becsületére legyen mondva – ezt nyíltan be is vallotta, ami nem lebecsülendő teljesítmény egy faluban, ahol a gengszterszerváltáskor egyik napról a másikra tízszeresére nőtt a templomba járók száma.

A püspök – joviális, gömbölyded ötvenes – ugyan csak civilben fogadta.

– Azt ajánlom, kedves Hubert – fogta át a vállát –, sétáljunk egyet a parkban. És közben beszélgethetünk... Vagy innál előbb valamit?

Hubert atya nagyot nyelt. Inna, persze, hogy inna – de mohóságát nem akarta feltárni előljárója, Alagi Al-

bert előtt. Alagi pedig – aki ugyancsak szívesen ivott volna valamit, hiszen ő se vetette meg az alkoholt – fegyelmezettnak és önmegtartóztatónak akart látszani a plébánosa előtt.

Megmutatta a papnak hátul a gyümölcsöst. A jóféle besztercei szilva már érett, Alagi intett Hubert atyának, hogy szedjen le belőle, kóstolja meg. Hubert megtörölgette a gyümölcsöt, beleharapott.

– Hm... ez igen! Húsos, zamatos.

– Bár van segítségem, természetesen, a gyümölcsöst magam gondozom. Csalánlét erjesztek, és azzal permetezek. Egy fadézsában, napon hagyom erjedni, egészen addig, míg olyan bűdös lesz, mint a... muszáj kimondani, Hubert. Mint a szar... akkor jó a növénynek. Leszűröm, és tíz liter vízhez adok két decit az oldatból. Ha látnád a hatást, Hubertkém! Másnapra mintha kinyújtóznának a fák! Csodát tesz... Van neked gyümölcsöd?

– Három fám van a parókia mögött. Ebből kettő cseresznye. Hatalmas fák, hatalmas terméssel.

– Főzetsz pálinkát?

– Nemigen.

– De szereted! Tudom, hallok róla néha. Meg a bort is.

Hubert atya szemérmesen bólintott.

Visszasétáltak az előkertbe. Gyönyörű antik szaletli állt ott egy kis medence partján. Székelyes fafaragással díszített oszlopok, pagodaszerű, fölfelé csökkenő méretű triplatetővel, s ahogy beléptek, Hubert atya örömmel fedezte fel, hogy az asztal gyönyörűen megterítve finom aprófalatokkal, mellette zsúrkocsin itókák sokasága.

– Most itt kóstolgatunk, közben elbeszélgetünk ar-

ról, amiért bejelentkeztél hozzám – mondta Alagi püspök úr. – Nekem is fontos ügy ez. Gondolom, sejtet, miért...

– Természetesen, excellenciás uram – és vágyakozó pillantást vetett az asztalra.

A püspök észrevette a szemezést.

– Parancsolj, kérlek... Bátran... János!

A kiáltásra feltűnt egy ingujjas, ötven körüli férfi, kis bajuszkával, némi kezdődő pocakkal.

– János, töltsön a szilvából – mondta a püspök, amikor a kezükben volt a két kristálykupica a sárgásan csillogó nedűvel, azt mondta:

– Az előbb etted, most meg ihatod is... Legyen bened, hogy vigasztaljon szomorúságodban – kacsintott.

Jó erős ital volt, és zamatos. Hubert atyának könnyes lett a szeme, és marta a gyomrát az ital.

– Egyél! – mutatott a püspök a tálca felé. Aztán jó példával járt elől, szájához emelt egy libamájas szendvicset. Hubert rögtön követte a példát.

Falatozás és némi italozás közben Alagi úr belekezdett:

– Értesültem már, hogy a miniszterelnök úr is részt vesz a megnyitón. Ami azt jelenti, hogy nekem egyszerűen kötelességem vállalni a szentelést.

Az atya bólogatott.

– Igen, én is így képzeltem el. – Nyúlt volna egy újabb szendvics felé, de a püspök leintette. – Nem bánom, ha fogyasztasz, kedves Hubert, de figyelmeztetek: hamarosan ebédelünk.

Hubert atya visszahúzta a kezét.

– Én úgy gondolom, hogy az egész ceremóniának ezzel a szenteléssel kell kezdődnie. És persze te fogsz ministrálni nekem...

– Megtisztelsz, excellenciás uram.
– Ugyan, hagyd el a formaságokat, Hubert! Szolgálaton kívüli katonák vagyunk most, tehát barátok. Ilyenkor nyugodtan szólíthatsz Albertnek vagy akár Bercinek is...

– Értem, Albert... – Azért Bercizni nem merte.
– Nos, először is: ugye te a kutat már fölszentelted?
– Megáldottam – bólintott Hubert atya. – Amikor fölfedezték a csodát!

– Na, igen, ez az! Csoda... Kegyhellyé kéne nyilvánítani, pápai áldással. De most jön a dilemma. Hogyan lehet kegyhely az, ahol meztelen nők és férfiak ugrándoznak, és a szállodai szobákban bizonynyal mindenféle illetlenségek történnek?

– Hát igen – gondolkodott el a plébános, és maga elé képzelt egy jóféle illetlenséget.

– Az az ötletem, hogy a szálloda parkjának valamelyik sarkában egy kis kápolnát kéne építeni, és a kútból odavezetni a bort. Oda már felöltözött zárándokok is jöhetnek, ha kívülről is van bejárat. Mi a véleményed?

– Hát... Pénz kéne és magasabb támogatás.

– Na, ebben segíts. Én megpróbálom meggyőzni a miniszterelnököt, te meg a polgármesteredet.

– Természetesen – bólintott Hubert.

– Úgyhogy most én csak a házat avatnám, a mendecékkel egyelőre nincs tennivalónk. Egyetértesz?

– Egyetérték – bólogatott a pap. – Csak egyet nem értek...

– És pedig?

Az atya felbátorodott:

– Hogy miért nem iszunk...

A püspök elmosolyodott, és megemelte a poharát.

– Egészségedre. – Csillogó szemmel nézett papjára.
– Ugye, nem vetted zokon, hogy a múltkorában kicsit rád pirítottam, hogy unalmasak a prédikációid?

– Sőt, köszönöm a bírálatot. Sokat javítottam azután. Jóval színesebb vagyok mostanában. Egyszer meg is hökkentettem a híveimet.

– Kíváncsi vagyok, mivel... Én azért figyelmeztettelek, mert sok panasz érkezett, hogy a hívők már-már alszanak a prédikációk alatt.

– Igen, igen... És akkor belátogattál az istentiszteletre, excellenciás...

– Berci! – vágott bele a püspök.

– Igen. El akartál rejtőzni a hívek között, de amikor fölmentem a szószékre, észrevettelek ám... És akkor találtam ki azt a szöveget!

– Nagyon jó volt, barátom. Felidéznéd?

– Testvéreim! Híveim! Én most egy őszinte valomással tartozom tinéktek.

– Igen, erre már én is felkaptam a fejem! Na, igyunk még egy kupicával!

Koccintottak, majd Sovák tisztelendő folytatta az emlékezést.

– Be kell vallanom néktek, hogy életem legboldogabb óráit egy asszony karjaiban töltöttem. Mégpedig egy olyan asszonyéban, aki másnak a felesége volt. Ugye, te is meglepődtél?

– Nagyon ám! – kacagott a püspök.

A lelkipásztor pedig folytatta:

– És tudjátok, ki volt ez az asszony? És tudjátok, ki volt ez az asszony?

– Frappáns voltál, Hubert! Amikor bejelentetted, hogy az édesanyád volt az, megtapsoltak...

– Hát azóta nagyon keresem az ilyen fordulatokat

– sütötte le a szemét a dicsérettől kicsit zavartan az atya.

– Igen, barátom – állt föl a püspök, és pirosposzsgás arca még jobban kivörösödött a pálinkától meg a melegtől. – Na, menjünk ebédelni...

Bármilyen jó volt a kapcsolatuk, Hubert atya még sose járt a püspöki palota ebédlőjében, de az nagyjából olyan volt, amilyennek elképzelte, illetve amilyeneket Európában látott utazásai során. Barokk ornamentika, pompázatosan kidolgozott freskók a szokásos angyalokkal és arkangyalokkal, rengeteg aranyozással és círádával, amelyekkel szinte ellentétben állott a hatalmas étkezőasztal a maga kétszemélyes terítékével. Mivel az asztal két végébe terítettek, úgy tetszett, ha beszélni akarnak, hát itt kiabálniuk kell egymáshoz.

Alagi püspök úr házvezetőnője szolgálta fel igen szertartásosan a fogásokat. Nem is akármilyeneket. Angolos szarvasgerinc volt az előétel, áfonyával.

Alagi püspök úr rövid asztali áldása után kezdtek fogyasztani. A leves igazi fácánleves volt, ahogy a püspök menet közben elmesélte, a városi vadász egyesület küldött fácánokat ajándékba. Többet az én derék Irinám lefagyasztott – mutatott a nagydarab szőke házvezetőnőre a püspök, amire az orosz asszony elpirult.

Következtek a húsok. Igazi lakomás tál, rajta roston sült libamáj, bazsalikomos kacsacomb, sült malackaraj, grillezett fogasfilé, jutúróval töltött gombafejek, sült burgonya, sült zöldségek, és mellé vörös boros-almás párolt káposzta. Na és aztán a desszert: muskotályos aranygaluska.

Az ebéd végére Hubert megeresztette a nadrágszíját, úgy érezte, még egy falat, és kipukkad.

És akkor végre Irina töltött a kancsóból vörös bort.
A plébános nem habozott, fenéig itta.

– Tudod-e, milyen bor ez? – kérdezte a püspök.

– Finom. Cabernet Sauvignon, nem?

– Az, de honnét való?

– Hát azt nem tudom...

– Tőletek, barátom! – kiáltott fel Alagi. – A ti csodakutatokból!

– Sejtettem, éreztem – motyogta a pap –, de nem mertem mondani...

– A polgármestered küldte. Vági... Valami pogány keresztneve van. Koppány?

– Nem. Vajk.

– Szent Istvánunk pogány nevét kapta?

– Nem kapta. Vette.

És többszöri koccintás közepette a plébános elmesélte, hogy alakult át Vági, és hogyan vitte a polgármesterségig.

A bíboros jókat nevetett közben. És persze ivott is.

Aztán elkomorult.

– Tudod, Hubert, nagyon fontos, hogy minden jól sikerüljön... Meg akarom hívni a miniszterelnököt ide, a palotába. Sokat jelentene...

– Hát hívd, öreg! – Az atya már egy kicsit sokat ivott. Most már felbátorodott. – Berci... Volt régen egy dal. Nem wurlitzer a Berci...

– Verkli – mondta kicsit meghökkenve a püspök úr. De az atya már nótába fogott.

Hopp szent asszony

Isten lánya

Ej gyere velem egy pár táncra

Ej gyere velem egy pár táncra.

*Fogd a csecsed
Hogy ne lógjon
Ej hogy a teje java el ne folyjon
Ej hogy a teje java el ne folyjon.*

– Hogy te miket tudsz, Hubert – csóválta a fejét megbocsátóan a püspök, de zavarta a plébános szabadszájúsága. – Most indulj szépen haza, mert késő van már...

Csöngetett, s hamarosan ott termett az az ember, aki a kertben felszolgált a kóstolót, meg egy fiatal pap.

– Kísérjétek ki – intett nekik Alagi Albert. – Vigyázatok, el ne dőljön!

Fejét csóválva vonult el a pihenő szobájába. Boszszantotta, hogy nem tudott mindent megbeszélni, amiért idekérte, és főként hogy ebben ő volt a hibás. Tudja papjáról, hogy iszákos, mégis rogyásig kínálta. És meg ne részegedjete**k** bortól, miben kicsapongás van: hanem teljesedjete**k** be Szent Lélekkel – mormolta, és keresztet vetett.

11. Kukucska Bandi a sor végére áll

Két bőrrönd (az egyik egy régen elkopott vulkánfíber, a másik cipzáras kínai műbőr portéka), meg egy hátizsák volt mindaz a holmi, amivel a buszmegállónál állt Takaró Árpád. Lentei éppen a megálló körül járt, s már messziről észrevette a cigány önkormányzat volt vezetőjét.

- Hát maga, Árpád?
- Utazom, polgármester úr.

– Jaj, Árpád, én már régen nem vagyok polgármester. András vagyok, szólítson bátran így. Én is Árpádnak hívom magát.

– Az más – motyogta szemlesütve Takaró.

– Csak nem nyaralni megy? – Lentei szerette volna visszaszívni a kérdést, amikor kimondta, már érezte, hogy tapintatlan volt.

De Takaró nem bántódott meg.

– Külföldre... Megpróbálok. Itt már nem érzem jól magam.

– Hova?

– Amerikába... Egy szervezet megvette a repülőjegyet.

Most Lentei csóválta a fejét.

– Tud angolul?

– Magyarul is megtanultam – motyogta a másik. – Majd ott tanulok. Azt mondják, először valami tanfolyamot fogok elvégezni. És nem egyedül megyek...

– Szóval végleg?

– Nincs mit itthagynom. Az ígért házat sose kapom meg, ez biztos.

– Mondtam magának, Árpád, hogy elviszem a nagyállási ügyvédhez.

– Semmi értelme...

A busz beállt az öbölbe, Takaró búcsúzkodott.

– Hát minden jót, Árpád, sok szerencsét... De írjon nekem levelet, és ha felhatalmaz, eljárak én az ügyében. Nem szabad feladni mindent...

– Jó, majd meggondolom – mondta a cigány, és felpakolta a bőröndjeit a felnyitott csomagtérbe.

A sofőr lezárta az oldalajtót, és felszállt.

– Igyekezzen! Késésben vagyunk...

– Minden jót, Árpád! – kiáltott még az induló busz

után a volt faluvezető, és hosszan nézte, amint a távolsági járat eltűnik az úton, a kanyarban.

Lentei is elindult a dolgára. A plébánia előtt elmenve is a szerencsétlen sorsú Takaró Árpádra gondolt. Isten – tűnődött – tényleg szereti a szegényeket, azért teremtett belőlük olyan sokat.

Átvágva az úton, már messziről meglátta a csodaszálló-komplexum épületét Takaró hajdani portája helyén.

Már szinte teljesen készen volt, a parkban az utolsó simításokat végezték. Teherautók hordták az összedett törmeléket, ahol már végeztek, oda friss föld került, és a szomszédos Bagyola Kertészet feliratos autóival hordták a növényeket. Na lám csak – gondolta Lentei –, hiszen Bagyola nem más, mint Vági Vajk unokaöccse. És nem emlékezett, hogy a kertészeti munkákra kiírtak-e valaha is pályázatot.

Hirtelen feltűnt neki, hogy a főbejáratnál, amihez középütt négy lépcső vezetett fel, két oldalról pedig gépkocsifeljárót építettek, komoly kis csődület tolong. Lentei kíváncsian ment közelebb.

Egyszer csak Dubácz jelent meg a kapuban. Jobb kezét fölemelte, és megpróbálta a zajongókat lecsendesíteni.

– Emberek, egy kis figyelmet kérek... Engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Dubácz Alfréd vagyok, a szálloda-komplexum kommunikációs igazgatója...

– Mi vagy te? – kérdezte magában Lentei. Hát minden pillanatban újabb és újabb meglepetés éri?

– A magam és elnök-vezérigazgatónk, Kartács Attila úr nevében szeretettel köszöntöm önöket, akik két éjszakára vendégeink lehetnek a Weinness szálló próbaüzemelésénél. Mielőtt elfoglalják szobáikat, szeretném

elmondani, hogy Vági Vajk polgármester úr jóvoltából önök rendkívüli kedvezménnyel kerültek be azon szerencsések közé, akik kipróbálhatják az avató ünnepség előtt szolgáltatásainkat.

Lenteit kíváncsisága nem hagyta nyugodni. Mi van itt? Kartács Attila elnök-vezérigazgató? Dubácz kommunikációs igazgató? És mindez titokban? Hogy tudták megbundázni? Semmi nem került ebből a testület elé.

Bosszantotta a dolog, a hiúságán is csorba esett. És egyszer csak, a lelke-tudata legmélyéből előtört kukucskabandisága.

Nem bírt kíváncsiságával, fogta magát, és beállt a csoportba, érdeklődve figyelte, mi minden történik még itt. Dubácz egyelőre nem vette észre, és ő meghúzódhatott egy hatalmas termetű házaspár háta mögött.

Az újdonsült kommunikációs igazgató elindult a recepció felé.

– Kérem, vegyék át a szobakulcsokat, foglalják el a szobáikat, és pontosan fél óra múlva várom önöket itt a hallban, hogy bemutassam szállodánk szolgáltatásait.

Lentei félrehúzódott, remélve, hogy el tudja kerülni Alfréd tekintetét. Most már a mobil telefonjával fényképeket is készített, hogy számon kérje a legközelebbi testületi ülésen a nyilvánosság kizárását.

A vendégek szétszéledtek a kulcskártyákkal, csak egy-két hozzátartozó maradt a hallban. Lentei mély lélegzettel próbált némi merészséget beszívni magába, aztán odament egy idős férfihoz, aki egy karosszék mélyén olvasgatott valami reklámújságot.

– Ne haragudjon... nem találkoztunk mi már valahol?

A karosszékben ülő férfi letette az újságját. Szemmel láthatóan örült, hogy valaki szóba állt vele.

- Nem tudom... Lehet. Pestről jött?
- Igen - vágta rá gondolkodás nélkül Lentei.
- Akkor alighanem onnan...

Lentei majdnem elnevette magát.

- Az bizony meglehet... - De nem akarta ezt a témát tovább folytatni, s beszélgetés közben folyvást a recepciót leste, nem bukkant-e fel Dubác... mi is? Kommunikációs igazgató... - És mondja, hogy került ide?

- A feleségem jelentkezett. Valami szervező telefonált, hogy nagyon kedvezményesen el lehet jönni, ha meghallgatunk két előadást. Azt mondták, próbaüzem vagy mi, és hogy rengeteg a bor.

- Az már igaz - bólogatott Lentei András. - Állítólag a csapból külön csövön vörösbor is jön, és benne van az árban.

- A csapból? És ez nem vicc?

- Borkút van alattunk. Cabernet Sauvignon... Majd meglátja, ha fölmegegy a szobába.

- Én csak vacsora után! - csattant fel a másik.

- És a körbevezetésen sem vesz részt?

Az úr csodálkozva nézett föl a karosszékből.

- Minek? Már előre unom az egészet. Csak a feleségem kedvéért jöttem el. Utálok a veszekedést. Egyáltalán: a tömeget. Az embereket.

Ebből Lentei levonta a következtetést: őt is.

- Majd még találkozunk. Biztosan - intett, és elbújt egy oszlop mögött.

Jókor, mert már jött vissza Dubác (a fiatalabb), egy keskeny orrú, fura külsejű és hangú férfival. Lassanként összegyűltek a vendégek is.

- Mindenki együtt van? Akkor bemutatom önöknek Telek Tibor urat, a szálloda tervezőjét.

- Üdvözlöm önöket - mondta Telek. - És hadd

mondjam azt a nevemmel játszva, hogy itt jók lesznek a nyarak meg a telek... – Várta a hatást, de senki nem nevetett. – Na jó! Előljáróban annyit mondanék, hogy itt valami rendkívüli dolog történt: kiváló bor tört fel egy kútfúrás alkalmából. Majd megkóstolhatják, hiszen minden szobához, lakosztályhoz, a szokott hideg-meleg keverőcsapon kívül, tartozik egy borcsap is. Sőt: mert a csoda fokozódott, a szomszédos telken pedig szénsavas forrásra bukkantak, ugyancsak kútfúrás alkalmával. Nos, ez a két telek – most újra a nevével játszadozott, magára mutatva – meg ez a harmadik adta meg az alapját ennek a gyógykomplexumnak. Mert a bor, kérem szépen, nem csak ivásra alkalmas, majd meglátják... De most visszaadom a szót Dubácznak barátomnak, a kommunikációs igazgatónak. Persze ha lesz a tervezéssel vagy az építéssel kapcsolatos kérdésük, arra készségesen válaszolok. Egy darabig önökkel tartok.

– Kérem, kövessenek – intett Dubácznak, magasra emelve bal kezét. – A hallt volt szerencsájük megnézni, a kis üzletekkel együtt. Jobbra talán látták a Vuk kávézót is. Ezt nem a népszerű rókáról neveztük el, hanem Vuk Béláról, az északi hegyvidék híres borászáról. Ő nagy támogatója volt az építkezésnek, és természetesen az ő borai is megtalálhatók éttermeinkben, kávézóinkban.

Egy idősebb, kopasz úr kíváncsian kérdezte:

– Ez a Vuk Béla azonos azzal, aki megyei munkásőr parancsnok volt harminc évvel ezelőtt?

Dubácznak újdonsült kommunikációs igazgató megállt, hátranézett, mint aki a renitenst keresi a tömegben.

– Mindannyian változunk, uram – mondta végül nyomatékosan. – Fejlődünk az évekkel.

– Vagy vissza – mordult bele Lentei, de rögtön meg is bánta. Újra elbújt a testes pár háta mögött.

Az építész és a miniszteri unokaöccs sorra bemutatta a valóban látványos éttermeket, a konferencia termeket, és ez idő alatt Lenteinek alkalma volt távolról szemlélni az eseményeket.

Bajba akkor került, amikor fölmentek az első szintre, ahol a lifttel szemben hatalmas tábla hirdette: IGAZGATÓSÁG. És mert a csoport két kalauza éppen ott állt meg, hogy bevárják a sort, Lentei-Kukucska András egyszer csak nem tudott elbújni, szem elé került.

Dubácz Alfréd észrevette.

– Üdvözlöm, Lentei úr... Micsoda meglepetés! Vélünk tart? Vagy tán maga is vendég lett a próbaüzemi napokon?

Lentei zavartan motyogott:

– Nem, csak kíváncsi voltam...

– Ez nem meglepetés – mondta gúnyosan Bajusz. Majd a vendégekhez:

– Hölgyeim és uraim, az úr falunk bukott polgármestere, mondanám, fogadják szeretettel, de jelen helyzetben inkább azt mondom: tűrjék el.

Lentei felhorkant:

– Nagy a szád, Bajusz, de jön még kutyára dér! – Nem tegezték egymást, de ilyen indulattal nem lehet magázódni. – Azért röstelkedett persze, és megfordult. Ennyi is elég volt ahhoz, hogy legyen miről háborognia majd a legközelebbi testületi ülésen. Ámbár – meg kell hagyni – tetszett neki az épület és a berendezés.

Majd megnézi a megnyitón a többit – gondolta.

Nem sejtette, hogy meg se hívják az avatásra.

12. Szemle a fürdőben

Márton, a kútfúró messziről, a kerítésen túlról bámulta a vendégek nyüzsgését, vonulását. Természetesen őt se hívta a kutya sem a Dionüszosz Weinness Hotelbe körülnézni, magára az ünnepélyes megnyitóra meg különösképpen nem. Miért is hívták volna? Semmi köze nem volt a létesítményhez azon kívül, hogy az ő munkája nyomán szökött föl a föld mélyéből a máig is hihetetlen csoda. Azóta már palackozva forgalmazták is, a Csöszmödi Csoda minden jelentősebb hálózaton kapható volt, s általános volt a vélemény: a köze-

pes árfekvésű borok között ez a legízletesebb, ezt még a híres Vuk Béla is megirigyelhetné.

Márton keserűen legyintett, és a szerencsétlen Dini-re meg a nem kevésbé szerencsétlen Takaróra gondolt. Egy könnycsepp is megjelent a szeme sarkában, s bár senki nem látta, ő maga előtt is szégyellte érzelmes pillanatát. A *kurva anyjukat* – gondolta, és elcammogott a Duplaciba, hogy keserűségét borba – csak azért se csöszmödibe – fojtssa. Üres lehet a pokol, gondolta a pohár fölé hajolva –, hiszen az ördögök mind itt fent vannak. És eléggé közel...

Bent, a szálló kertjében nagy volt a nyüzsgés. Meleg, sőt forró augusztusra ébredt Csöszmöd és vidéke. Dél előtt tíz óra után a hőmérő (rég nem) higanyszála már megközelítette a harminc fokot árnyékban – de árnyék kevés volt, tekintettel a frissen ültetett csemétekre. Amiket persze gondosan öntöztek, apró lyukakkal teli fekete csövecskék ölelték körül a növények tányérjait, hogy gondoskodjanak az állandó táplálásról, hajnalonként pedig beindították a permetező-locsoló rendszereket. Kint kevesebb volt a borral kapcsolatos látnivaló, Telek csapata óvakodott attól, hogy túl sok ingyenbor bódítsa el hőségben az agyakat. Két csap volt a falnál, víz és bor feliratok alatt, a víz persze a feltört szénsavas víz volt. Az eligazító tábla Fröccsfalként jelezte ezt a beugrót.

A hatalmas, több osztatú élménymedence valóban élmény volt: mindenféle bugyogtatók, masszázsuhanok, vizesések, a sodró folyosó meg a mesterséges barlang a maga erőteljes víz alatti masszírozóival ösztönöz lelkeseledést váltottak ki a vendégekből. A nagy medence egy részén félóránként óriáshullámokban tombolhattak a gyerekek és a kalandvágó felnőttek is –

egy-egy hullám olykor az erősebbeket is kilökte a part közelébe.

De bent, a fedett részben, ott aztán áradt a víz és a bor!

Mindjárt a bejárat mellett volt egy falicsap, amiből a szódavízhez hasonló, kicsit savanykás víz folyt, rögtön mellette a csöszmödi sauvignon „kútja”. Ezzel szemben a gyógyszolgáltatások pazarul berendezett szobácskái: italmassázs, borreflex-terápia, fröccskád, konditerem, orvosi szobák a reumatológiai és ortopédiai betegeknek, bőrbajosoknak, mindenféle – a kiírás szerint – *boriko-* és *vizikoterápia* gépezetek, és külön egy szoba, amelynek ajtajára az volt kiírva:

Vezető főorvos: dr. Csipesz Csaba PhD, egyetemi adjunktus, reumatológus.

Kartács Attila elnök-vezérigazgató, aki éppen egy csinos hölgynek, a miniszterelnökség munkatársának mutogatta az épületet, a táblára mutatva megkérdezte:

– Tudja, mint jelent az a három betű?

– Persze – mondta Jármásy Janka, a protokoll iroda munkatársa, akit az előkészületekre küldtek ide.

– Nem tudja – vigyorgott az újdonsült fő-főnök. – Ha reumatológus, akkor Pontos Helyen Dögönyöz... – És várta a hatást, de Janka úrasszony még csak el sem mosolyodott. Nagyon csinos nő volt (fel is csillant Attila szeme, amikor bejött az irodájába), de elég fancsali, hivatalos ábrázattal. Kartács Attila azért elhatározta, hogy megpróbálja...

De egyelőre még csak a kalauzolásnál tartott.

– Csipesz doktor kiváló szakember, ha esetleg fáj valamije.

– Nem fáj – nézett mereven maga elé a miniszterelnök küldöttje.

Kartács tovább próbálkozott.

– Kiváló masszörjeink vannak, ha ki akarja lazítani az izomzatát.

– Nem akarom – mondta a nő fagyosan.

– Esetleg én magam, a saját módszeremmel...

– Maga? – Janka asszony most kiesett eddigi hivatalos szerepéből. – Masször is?

– Hivatalosan nem. De vállalom... Majd az irodámban – és féloldalt a nőre pillantott, aki már rendbe szedte vonásait.

– Azt mondja meg, mikor nyitottak!

– Két hete fogadtunk egy csoportot. Próbaüzem, tudja... És most négy napja nyitva vagyunk. A polgármester úr egyeztetett a turisztikai miniszterrel, és a miniszterelnök úr azt üzenté...

– Tudom, mit üzent. Hogy ne várják meg, amíg ő ráér, addig se essenek el a bevételtől. Én ott dolgozom, és ezért vagyok itt. A biztonságiak holnap jönnek.

Kartács Attila előre engedte a nőt a következő ajtón, amelyik már a wellness – illetve weinness – részleg bejárata volt. Balra egy kis pad mellett kosárában nejlonpapucskok halmozódtak.

– Foglaljon helyet. Itt muszáj felhúzni az óvszert... – És megint a nőre sandított. – Felhúzzam?

Janka nem fogadta – vagy nem értette – az élcelődést.

– Köszönöm, majd magam – ült le a kispadra.

Attila nem ült le, csak lehajolt, hogy felhúzza a gumírozott műanyag cipővédőt. Aztán beljebb kalauzolta a hölgyet.

A bejárattal szemben hatalmas, ötvenméteres, szabályos versenymedence terpeszkedett hat rajtkővel,

a parton kapukkal. Még lelátó is volt a túloldalon, gyönyörűen burkolt, magas lépcsősorok.

Jármásy Janka most először elmosolyodott.

– Ez kedvére lesz a főnöknek! Bolondja a vízilabda sportnak.

– Tudom – bólintott a komplexum vezetője. Tervezünk is egy barátságos vízilabda meccset a megnyitó programjában.

– Igen? És kik játszanak?

– A magyar öregfiúk a nagyállásiak ellen. Nagyálláson régen működik egy OB kettős csapat... Egyszer majdnem fölkerültek az első osztályba.

– Ez pompás! – Jármásy Janka majdnem tapsikolt. – A miniszterelnök úr is majdnem fölkerült egyszer a csapatával. Megengedi, hogy innen telefonáljak?

– Kérem – bólintott Attila. – De menjünk arrébb, itt nem túl jó a térerő. Ott, a kiúszó melletti ajtónál könnyebb...

Amíg a hölgy telefonált, a volt titkár a formás fenekét nézegette. És a szája szélét nyalogatta.

– Lesz egy meglepetés – nézett a nő Attilára. – Ha a biztonságiak sem kifogásolják, a miniszterelnök úr beszáll.

Kartács Attila nem értette.

– Hogyhogy? Hova?

– Csak egy félidőre... Az öregfiúkhoz.

A csőszmődi donjuan arcán enyhe pír jelent meg.

– Ezt komolyan mondja? – Úgy nézett az elnöki megbízottra, mint az égből alászállt angyalra.

– A legkomolyabban. Na, menjünk, nézzük tovább...

Kartács lassan elindult, s a hírtől most már úgy érezte, beleszeretett a nőbe. Ami nála könnyen ment és rövid ideig tartott.

– Kérem... Ez most a wellness részleg. Látja a három jacuzzit... Mind másféle dögönyözésre képes, és mindet a természetes szénsavas forrás táplálja. Ott az a hordó is egy jacuzzi, csak különleges. Vörösbort van benne. A csöszmődi orvos, doktor Kolimis Péter, aki itt is ellátja az esetleges váratlan megbetegedéseket, azt mondja, isteni feszültségoldó, és mindenféle bőrbajok ellen kiváló. – Megállt, szünetet tartott. – Magának erre nincs szüksége, maga jó bőr...

Halvány mosoly fogadta az újabb próbálkozást.

– Köszönöm... És ott?

– Ott az élményzuhanyok vannak. Az egyikben fentről hatalmas kancsából – mondjuk így – fröccs folyik a két természetes forrás keverékéből, a másik, ott az a hordó, kizárólag bort permetez, de van mellette masszázszuhanyunk, trópusi élményt adó zuhanyunk is... és persze egy hatalmas pihenő, amit mi magunk között *kijózanítónak* nevezünk. Itt fekteti le a hozzáértő személyzet azokat a vendégeket, akik kevésbé bírják a maligánfokokat.

Én meg magát fektetném le – gondolta Attila, de már feladta a reményt, tudomásul vette, hogy ezzel a nővel (legalább is *egyelőre*) hiába próbálkozik. Talán majd, ha túl lesznek a hivatalos megnyitó ceremónián, és minden rendben zajlik le.

– Talán látta kint a hatalmas boroshordót. Kétszer olyan magas, mint én. Hát az is egy különös zuhany... Állítólag aki abban tusol, szebben barnul, mert a vörös bor jót tesz a bőr színének is.

– Igen, láttam. Akkor menjünk föl az irodájába...

– Lakosztályom is van az előkészületek idejére, ne inkább oda?

– Ne inkább... – A nő elnevette magát.

Na, végre – gondolta a Dionüszosz Zrt. vezérigazgatója.

Attila fent leültette Jankát a kényelmes kanapéra, ő jófiúként az íróasztal mögé ült, és bekapcsolta a laptopját.

– A program... Igen. Elolvasták alaposan?

– Természetesen – bólintott a nő. – Minden rendben van. Ha a püspök úr csak a házat szenteli, akkor természetesen Lovasdy miniszterelnök úr is csak a bejáratnál mond beszédet. Elvágja a szalagot, a polgármester úr tartja, azután bevonulnak. Az öltözőt holnap kijelölik a biztonságiak.

– Rendben. Egyéb?

– Ha a biztonságiak felmérték a terepet, még felhívom. Az itt tartózkodó vendégek is jelentenek némi biztonsági kockázatot.

– Éppen ezt akartam kérdezni. Teltházunk van, és ez nem is változik. Sokan éppen a megnyitó ünnepség tudatában hosszabbítottak egy-két éjszakát. Nem tudjuk elszigetelni őket.

– Nem is kell. Csak ne legyenek fürdőgatyában, még a barátságos mérkőzésre sem...

Szuper jó! – gondolta Attila. – Lovasdy gatyában, a fürdőzők öltönyben. Sirály!

De hallgatott.

13. A Noé konferenciateremben

Pénz nem számít, tíz a Jézus, húsz a Mária!

Ezt Vági Vajk jelentette ki, persze csak hívei előtt, a megnyitóra való felkészülés napján. A miniszterelnököt a falu „bejáratánál” várják, ott átül a négylovas hintóba, amit Nagyállásról kértek kölcsön parádés kocsissal együtt. Az csoda volt, hogy ebbe a miniszterelnök beleegyezett, mert alapjában véve gyáva fickó volt, remegett, ha nem vették szorosan körül az övéi. Az meg, hogy a biztonságiak is elfogadták a tervezetnek ezt a pontját, különösen meglepő volt. A miniszterelnököt hátra ültették, a kocsi mögé, mellette egy hatalmas, kigyúrt kopasz kapott helyet, egy hasonló fi-

gura ült a kocsi melletti ülésen is, nyakig bekábeleztve, fülhallgatósan. A négy ló előtt és mögött motoros rendőrök és testőrök vigyáztak Lovasdy testi épségére, ámbár senki nem akarta volna őt Csöszmődön „megmerényelni”, örültek a görbe lábú nénikék és bajszos bácsikák, hogy ilyen híres vendéget nézhetnek – ingyen! – a falu főútján.

Vonultak is ünneplő ruhákban a Dionüszosz felé, ahol – természetesen a kapun kívül – szélsőgárdistákra emlékeztető, fehér inges, fekete mellényes pincérek várták az ünnepi pillanatokat, hogy utána Rudiné-féle nemzeti rétest és ingyen bort (Kúti Cabernet Sauvignon-t) osztogassanak – ingyen! – a község szorgos népeinek.

Bent a Dionüszosz halljában a vendéglátók és az éppen ott vendégeskedők gyülekeztek. A biztonságiak (rengetegen voltak) minden vendég szobáját átvizsgálták, az érdeklődőket is végigtapogatták, és a presszó oldalán egy selyemkötéllel választották el a nézőket a hivatalos megnyitó hivatalos résztvevőitől.

Már megérkezett Retkessy nyugállományú képviselő is, ott beszélgetett a recepció előtt Dubácz kommunikációs igazgatóval, azaz Bajusszal, aki most a miniszterelnök tiszteletére rövidített valamennyit a szövegét. Most megállt kint egy fekete Audi, és az idősebb Dubácz, a miniszter szállt ki belőle. A kapunál a biztonságiak tisztelegtek. Egyenesen a recepcióhoz sétált, átölelte unokaöccsét, majd hosszan parolázott Retkessyvel.

– Minden rendben? – kérdezte azután. – Sajtó?

Bajusz mosolygott:

– Vannak. Sokan. Lent zabálnak az étteremben.

– Tévé?

– Látod, bácsikám, ott készülődik öt vagy hat stáb...

Dubácz Ervin a mutatott irányba nézett.

– Aha... Jól van. A sorrend?

– Lent a Noé konferenciateremben mindjárt elkezdjük a sajtótájékoztatót, utána a bejáratnál a polgármester köszönti a miniszterelnököt, aztán szalagvágás, fölszentelés...

Nagybajusz elégedetten nézett az unokaöccsére.

– Jól van, öcsi... Megérdemled az új stallumot... Te is így látod, Ervin? – fordult a nyugállományú képviselőhöz.

Retkessy Ervin bólogatott, de már nem tudott válaszolni, mert a háziak jelezték, hogy menni kell a Noéba, együtt van a sajtó.

Az internet már a reggeli órákban tele volt friss infókkal a csodaszálló avatásáról, hiába, Dubácz (az ifjabbik) mindent bedobott – főként a bácsika kapcsolatszerére építve.

A miniszterelnök még Csöszmödre indulása előtt exkluzív interjút adott két kormánypárti hírcsatornán kívül a *Kurbad* című, a gyógy-idegenforgalomban fontosnak ítélt német nyelvű fórumnak, amelyik nem csupán szöveget közölt, hanem saját videótévéje is volt. (Egy kicsit bántotta az idősebb Dubácz fülét, hogy a miniszterelnök nevét többszörösen is németesen *Herr Lofasztinak* ejtette a riporter, tudta, hogy a főnök emiatt dühöngeni fog). A *Kurbad* és a két magyar – kormánypárti – fórum is idézte a miniszterelnök zengzetes mondatait: *„A magyar föld ismét bebizonyította, hogy minden csodára képes, ha irányításommal megvalósítja a nemzeti erők szabad akaratát.”* Igaz, a *Kurbad* magazin riportere óvatosan hozzátette, hogy ennek így ő nem sok értelmét látja, de aztán udvariasan kérdezett tovább.

A sajtótájékoztatót, amelyen a később menetrend szerint érkező miniszterelnök nem vett részt, Dubácz idegenforgalmi miniszter tartotta a csöszmödi nyugalalmazott miniszter, Retkessy társaságában. Hosszan ecsegette, mennyi gáncsoskodást kellett eltűníteni a helyi ellenzéki erőktől, különös tekintettel a volt tanácselnök áskálódásaira, aki nem átalldott még külföldi környezetvédőket is felhergelni, hogy tiltakozzanak a borkút ilyen kihasználása ellen.

Lentei, akit ugyan senki nem hívott ide, sőt, egyáltalán a megnyitóra sem, de kíváncsian belopózkodott, s mostanáig a hátsó sorban meghúzódva figyelt, nem bírta tovább. Felállt, és anélkül, hogy szót kérne, dühösen közbeszólt:

– Kérem, amit az úr állít, abból egy szó sem igaz. Soha se külföldieket, se magyarokat nem kértem semmire... Csak az ellen tiltakoztam, mint önkormányzati képviselő, hogy a hatalom helyi birtokosai pimaszul ki-sajátítsanak egy telket... Igen, a kutat egy cigányember fúratta, az ő telkén tört fel a bor... És tudják, mi lett abból a szerencsétlen emberből? Azt hiszik, milliomos? Nem kérem! Földönfutó. Ahogy mondom...

Nagy felzúdulás tört ki a teremben, az ifjabb Dubácz nem győzött kolompolni egy kanállal a borospohara oldalán.

– Csendet kérek, ne figyeljenek erre a kukucskálóra... Hagyják a bácsikámat... illetve a miniszter urat beszélni. Lentei úr pedig takarodjék, vagy kivezettetem!

Intett, és abban a pillanatban megjelent két markos testőr, keményen karon fogták (szorították) a volt polgármestert, aki nevetségesen rúgkapált, majd eltűnt.

Csak nehezen halkult el a zsvaj, amikor Lentei elhagyta a termet.

– Elnézést kérek az incidensért. Sajnos ez az ember alkoholistá, most se volt józan, nyilván ide is a borért szemtelenkedett be... Ilyenek ezek mind... Folytasd, bátyus... Illetve, folytasd, miniszter úr...

Az idősebb Dubácz először Retkessyre nézett, aki rezzenetlen arccal ült mellette. Most egyetértően bólintott.

Dubácz miniszter úr pedig folytatta:

– Tehát kemény harcban álltak a község vezetői a gáncsoskodókkal. De végül is győzött a józan többség, és most önök is megláthatják a csodát, amit a magyar föld adott, s amiből mi még nagyobb csodát teremtetünk.

És amiből a mi bankbetétünk is úgy szaporodik, hogy az maga a csoda – vigyorgott mellette Retkessy.

14. Egy cipőben

Lovasdy konflisa megállt a felhajtó előtt.

– A főnök – suttogta áhítattal Dubácz.

A miniszterelnök, akinek az öltönye éppoly fekete volt, mint a lovaskocsi, amiből kiszállt, szokása szerint a gallérja két csücskét megrántva igazította el magán a ruhát, aztán kihúzta magát, és elindult befelé. Balján Jármásy Janka, egészen közel hajolva a főnökéhez, szinte hozzá tapadva, a jobbján egy hatalmas kopasz, fülén kis hallgatóval, a szeme villámgyorsan pattogott jobbra-balra, akár a pingponglabda.

Az automata ajtó kinyílt, Vági Vajk sugárzó arccal lépett a magas rangú vendég felé.

– Tiszteletem, miniszterelnök úr!

– Ez ki? – kérdezte sűgva Jankától Lovasdy. – Ő a polgármester?

– Igen. Vági Vajk.

– Örülök, Vági úr. És gratulálok...

– Bemutatnám a komplexum elnök-vezérigazgatóját.

Kartács Attila vigyorogva nézett a miniszterelnökre.

– Tiszteletem – és vágyakozóan kacsintott Jármásy Janka felé, aki egy mosollyal és egy bólintással jelezte, hogy megértette.

Lovasdy a zakója gallérját rángatta.

– Hol az egyház? – és megleégedetten nézett körül, élvezni, hogy reagálnak jópofáskodó kérdésére. – Elég sűrűre szervezték a programot.

Janka fölvette a mobil telefonját, hallgatta valakinek a szövegét, aztán a miniszterelnökhöz fordult:

– A püspök úr és a plébános úr elakadtak, elromlott a kocsí, de már átszállították őket egy másik autóba, és pillanatokon belül megérkeznek.

– Addig talán megmutatnám önnek a szállodát... – lépett előre Kartács, és Janka fülébe sűgta gyorsan: – Magának meg a lakosztályomat.

– Egyik se sűkséges – mondta felnevetve az aszszony. És hozzátette (amiben a volt titkár némi bíztaást vélt): – Már itt is vannak...

Mintha csak ezért nem...

Valóban, a kanyarban már fel is tűnt egy hatalmas Audi, és lassan, méltóságteljesen gördült a feljáró felé.

– Hogy hívják a püspököt? – fordult munkatársnőjéhez a miniszterelnök. – Ismerem?

– Igen – sűgta vissza kissé rémulten Janka. Baj van a főnök memóriájával, észlelte nem először mostaná-

ban. Hiába, a túl sok munka, utazás, tárgyalás. – Alagi Albert püspök úr.

– Hogyne, persze. Kedves ember, derűs... Az arcán meglátszik a borocska, mi?

– És a tisztelendő úr Sovák Hubert – súgta a protokoll asszonya.

Közben belépett az ajtón a püspök és Sovák (meg a köret: néhány reverendás pap). Alagi egyenesen a miniszterelnökhöz lépett, nyújtotta a kezét. Lovasdy lehajolt, és majdnem megcsókolta, de szerencséjére Janka oldalba bökte, és rezzenetlen arccal, még a szája mozgása se látszott, suttogetta:

– Nem pápa, csak püspök...

Némi tévovázás után Vági lépett a mikrofonhoz.

– Főtisztelendő atyák, lelki előjáróságok, tisztelt miniszterelnök úr, kedves vendégeink, kedves ünneplő közönség. Nagy ünnepet ülünk ma, szívünk boldogsággal és hálaadással teljes. Településünkkel az Úr csodát tett, jól tudják már mindannyian. Az Úr csodát tett... – Észrevette, hogy ezt már mondta egyszer, úgyhogy gyorsan a papírjaiba nézett, s innen kezdve inkább olvasta. – Mint polgármester, keményen küzdöttem azért, hogy...

A miniszterelnök gondolatai másutt jártak, már alig várta, hogy végre a vízben lehessen, hogy pólózhasson. A biztonságiak meg a protokoll iroda is nagyon ellenezte ezt a programpontot, tartottak attól, hogy a kedvtelés nevetségésbe fordul. De Lovasdy megmákosolta magát.

A mennyezeti freskót bámulta: Noé kancsóval, mellette pufók angyalkák és égi boroshordók. Csak arra rezsent össze, hogy őt szólítják a mikrofonhoz.

Szokása szerint gyorsan megráncigálta gallérja két csücskét, zsebéből elővette a papírt.

– Barátaim! Főtisztelendő atyák, tisztelt és nagyra becsült püspök úr! – Jobb kezét zsebébe mélyesztette, ez is régi szokása volt: nemigen tudott mit kezdeni ilyen helyzetekben a kezeivel, de a mindenre figyelő Janka intett neki. Lovasdy megértette a jelet, gyorsan előkapott egy papír zsebkendőt, és megtörölte a homlokát. – Meleg fogadtatás volt – vigyorgott műsoron kívül, és várta a hatást. Néhányan óvatosan felnevettek. Ekkor folytatta:

– A mi országunk erős, mint a... – Nem jutott eszébe megfelelő hasonlat, hát így vágta ki magát: – Erős minta lehet a szomszéd országoknak. Itt minden van, búza és békesség... De főleg, hogy az elejét mondjam, bor! Bor, ami erőt ad, amitől elégedettek, és főként boldogok lehetünk, kedves barátaim. Hozzáteszem, ahogy a közmondás is tartja: ajándék bornak ne nézd a maligánfokát. De az itteni csodabort gondos kezek bemérték, és jelezték, kiváló. Van hát mire építenünk, és lesz mire innunk, ezt megígérhetem. – Újra papírjaiba nézett, nehogy elvétsen valamit. – Mert ha olyan példamutató egyetértéssel használjuk ki nemzeti kincseinket, ahogyan ezt Csöszmöd község lakói tették, akkor ez az ország szép és okos lesz... Mi, a kormány mindent meg is teszünk ezért, kedves barátaim, mint ahogy önök, csöszmödiek is megtesznek... Egy cipőben hajózzunk, ha szabad magam így kifejezni...

Néhányan összenéztek kint a parkban és bent a hallban is, a presszónál álldogáló Krajczár odasúgta nagyobbik lányának:

– Milyen szellemes! Jó lesz vele dolgozni a jövő hónaptól. Nagy lehetőség.

Erzsók – aki közben Nagybajuszt kereste a miniszterelnök közelében – bólintott.

– Jó nagy lehetőség... – És arra gondolt, hogy már kapott jelzést az idősebb Dubácztól: itt alszik, este várja.

A miniszterelnök már beszéde vége felé tartott.

– És most mielőtt a szalagot elvágánk az én drága Vágó... vagy Vági barátommal, hadd köszönjem meg a kedves és baráti fogadtatást, önöknek az őszinte részvételt, vegyék majd birtokukba a Weinness szolgáltatásait és élvezzék mindazt, amiért most az előző kormány irigykedik, mert ők sose fedeztek fel ilyen nagyszerű csodákat, s most úgy állnak ott a szegyen-sarokban, mint aki savanyú borba harapott.

S mintha eltalálta volna: a sarokból ott figyelte a megnyitót Lentei, a volt polgármester (akit senki nem hívott meg ide), és bizony elég fancsali képet vágott.

A nemzeti színű szalagból Vági polgármester segítségével Lovasdy lecsippentett egy húszcentis darabot, és felmutatta.

Óriási éljenzésben tört ki a közönség.

Most a püspök következett. Neki Hubert atya tartotta a szenteltvizet, aranyozott kis kehelyben.

Kétségtől: a püspök jó szónok volt. Bibliai idézetekkel kezdte, majd értelmes homiliát fűzött a citátumokhoz. Közben egyszer szigorúan rá kellett néznie Sovák Hubertre, mert annak elkalandoztak a gondolatai – persze a borkút felé –, és nem nyújtotta át idejében a kegytárgyat.

– Az első szó a hálaadás szava. Istennek legyen hála, hogy felépült ez a szálloda. Megszenteltetik a gyógyfürdő ezzel a szentelt vízzel az Atya, a Fiú és Szentlélek nevében, most és mindenkor és mindörökké – mondta Alagi. – Mindenható Isten, áraszd kegyel-

medet erre a helyre Krisztus a mi Urunk által – és Hubert megkönnyebbülten mondta rá az Áment.

– Most és mindörökké – suttogták a hívek az első sorokban.

Ekkor az ifjabbik Dubácz lépett előrébb:

– Kérem, tekintsék meg csodaszállónkat, és legyenek az igazgatóság vendégei egy pohár Csöszmödi Sauvignon-ra.

Elegáns egyenruhába öltözött hostessek hordozták körbe a tálcákat – de persze papírpoharakkal. Csak az egyik tálcán voltak gömbölyű testű ólomkristály poharak, amelyet az előkelőségek elé vittek mosolyogva. Elsőként a püspök és Lovasdy kóstolta meg a bort, másodikként Hubert atya, de ő mindjárt kétszer is.

15. Lovasdy fürdőgatyában

Kicsit körülményesek voltak az előkészületek, mert Lovasdynak külön öltözőt kellett biztosítani, amit az emberei előtte alaposan átvizsgáltak. Az egyik szekrényből kiemelték egy energiatápláló dobozt, és mert nem volt kinyitva, csipogóval mérték be, majd hívták a tűzszerezőket, akik a park hátsó, még nem teljesen elkészült zugában távirányítással megsemmisítették. Az ital szétfolyt, a robbantás egy kicsit megrémisztette a vendégeket, akiket amúgy is felkértek, hogy (félnapnyi visszatérítés fejében) maradjanak a ceremóniák idejére a szobáikban, kivéve azt a száz-egynehány embert, aki nézőként, szurkolóként részt vehet a vízilabda mérkőzésen. Ezeket pedig arra kérték, hogy ne

öltözzenek fel, a fürdőruhájukra csak köntöst húznak, aminek zsebeit gondos kezek és gondos detektorok végigtapogatták. Persze a meghívott protokollvendégek bejöhettek ruhástul, csak előtte át kellett jutniuk a mágneskapun, zsebeikből gondosan kipakolva a fémtárgyakat.

A kapuval Hubert atyának is gondja támadt, tudniillik, miután távozó püspökének megmutatta a templomát, már nem ment vissza a paplakba, hanem reverendája belső rejtékébe helyezte a hatalmas kapukulcsot. Igen ám, de elfeledkezett róla, és háromszor kellett újra átmennie a kapun, míg végre bejutott a csarnokba.

Ez az atyát annyira felbosszantotta, hogy elhatározta, nem is nézi meg a meccset. Úgy ahogy volt, nyakig beöltözve hátravonult, és az élményzuhanyok előtti falnál megnyitotta *Weinhahn – Borcsap* feliratot viselő falikutat. Két tenyerét a Csöszmödi Savignon-csap alá helyezve mohón inni kezdett.

Közben a csapatok is elfoglalták öltözőiket – persze a biztonsági szolgálat tagjai ezeket a helyiségeket is alaposan átkutatták korábban.

A nagyállási játékosok meglehetősen drukkosan készülődtek, sose játszottak még ilyen rangos, sőt, híres, bár kiöregedett játékosok ellen, és különösen nem egy miniszterelnök ellen. De a magyar öregfiúk öltözőjében is elég feszült volt a hangulat.

És izgult öltözködés – pontosabban hát vetkőzés – közben a miniszterelnök is. Háromszor is odaállt a hatalmas állótükör elé, hogy megnézzé magát fürdőgatyában. Nem volt teljesen elégedett a látottakkal, megállapította, hogy növesztett egy kis pocakot az utóbbi időben. A többit... hát... megszokta. Ő maga nem is vette

észre torz aránytalanságát. A pólózásból megmaradt erős felsőtesthez, széles vállhoz rövid és pipaszár lábak csatlakoztak, valahogy mókás volt az egész. Hiába, az úzás nem tesz mindenkit jó alakúvá, elég a bálnákra gondolni.

Így, amikor meggypiros-fehér köpenyben, fülvédős pólós sapkában kiment, hogy kezet fogjon csapattársaival, majd az ellenfelekkel, nem fogadta akkora vaptaps, mint amekkorára számított. Többen, ahogy meglátták sajátos testalkatát, nevetni kezdtek.

Lovasdy szeme villámokat szórt. Érezte, hogy megváltozott a korábbi lelkes hangulat, s úgy gondolta, jobb lesz minél hamarabb a vízbe szállni. Egy félígméddig sikerült fejessel elsőként vetette be magát a medencébe. Utána a többiek, a volt nagyságok ezen az oldalon: Hajek-Himpeller, Kapási 1, Kapási 2, Pikay, Szeles, Hangya, Félix, a nagy Csiga (akit Csigmondnak becézett az uszodák világa), régi dicsőségek s még nem is egészen az éji homályból (és egyik se késel). A másik oldalon a névtelen másodosztályú senkik, ők is kortyoltak egyet a vízből (ez nem volt boros), sportolói szokás szerint fejüket felemelve sugárban kiköpték, aztán a kezdő játékosok vonalba álltak.

A játékvezető (aki voltaképpen a titkosszolgálat őrnagya volt) belefújt a sípjába, és két úzó (az öregfiúk oldalán a sprinternek is kitűnő Pikay) elindult középre, a fehér labdatartó bója felé. Pikay ért persze hamarabb oda, és rögtön a miniszterelnökhöz passzolt, aki körülnézett, majd elindult a labdával az ellenfél kapuja felé. Csigmond középről ilyenkor már kiabált volna, hogy „add”, de itt most zavarban volt, vajon tegezheti-e az ország miniszterelnökét. Így hát inkább csak a karját nyújtogatta a vízből fölfelé, Lovasdy lóbált-ló-

bált, amíg le nem járt az idő, és az ellenfél nem indíthatott támadást.

A nézőtérről egy-két óvatos füttyszó hallatszott.

Ha nincs a kapuban a sokszoros válogatott Hajek-Himpeller, már bizonyára vezetnek a nagyállásiai. De Hahó (őt így becézték) az ejtést kapu fölé nyomta. A bedobásra Lovasdy is hátra úszott, és nagy víz alatti birkózásra készítette ellenfelét. Pontosabban ő birkózott, mert ellenfele, egy kerek arcú srác legfeljebb ki-eickélni próbált a víz alatti fogásból.

Most a pólóbolond politikus – jól felmérve, hogy a kapus már szinte fogja a bedobást – megúszott középén, és kiabálni kezdett:

– Ide! Ide!

Hajek-Himpeller észrevette, és a lehúzott labdát valóban a miniszterelnök felé dobta, de az ellenfél egyik védője jól nyúlt fel, s megint ők jöhettek előre. Lovasdy fölnézett, látta a közönséget, és nagyon szeretne volna megmutatni, hogy nemcsak az országban, hanem a vízben is úr. Habár felül a gálya – jutott eszébe hirtelen, meg az is, hogy már nem tudja, miből is idézett az agya váratlanul. Csak annyit, valami vers volt az, és nem is idevaló gondolat.

Az öregfiúk vezették most újra a támadást, Csigmond picit kifelé húzódott, aztán Kapási kettőnek dobta a labdát, aki rögtön középére ejtette Lovasdynak. Lovasdy jobb kézre vette, himbálta, himbálta. Az egyik volt válogatott balra úszott, várta az átadást, de Lovasdy még mindig lóbált.

– Dobd már! – ordította feldühödve. Lovasdy pedig azt gondolta: azért se... Ki ez a senki, hogy vele kiabálni mer! Na, majd utána nézetek.

És lóbált, lóbált, amíg le nem járt a harminc másod-

perce. Akkor megint a nagyállásiak jöhettek előre, a közönség pedig felmorajlott. Lovasdy kicsit hátra úszott, a felezőnél úgy szerelte a nagyállási centert, hogy ballal a gyomrába bökött, a jobbjaival pedig beleütött a labdába, aztán ráúszott, és elindult a kapu felé.

– Gyere! Gyere! – harsogta Hangya is, meg a jobb helyzetben lévő Szeles is, de a volt másodosztályú pólós egyikre se hallgatott. Ő akart gólt dobni, mindenáron.

És bár emberei a barátságos mérkőzés előtt megállapodtak a nagyállásiakkal meg az öregfiúkkal is: engedik, hogy főnökük eredményes legyen, bent a játék hevében mind elfeledkeztek ígéretükről.

A labdatartás miatt megint fordulhatott a mezőny, és a gyors, fiatal nagyállásiak gólt dobtak. Kezds után megint Lovasdy irányíthatott volna, de ismét csak ő akart gólt dobni, teljes dühvel a kapufát találta el, ahonnan a labda az ellenfél védőjéhez került. Ez rendkívül felbosszantotta a miniszterelnököt, ráúszott, és két lábával átkarolta a játékost, aki megbillent, dühében letépte Lovasdy úszónadrágját. A barátságos mérkőzés kezdett igen barátságtalanná válni, a nézők haragja szinte politikai tüntetéssé fajult, ritmusban kiabálták Lovasdynak:

– Hülye vagy! Hülye vagy! Hülye vagy!

Lovasdyt ez persze zavarta, bosszantotta, de még inkább zavarta az, hogy – hiába bukott a víz alá – nem találta a letépett nadrágot.

Deus ex machina

Péter felnagyította a képet, két nektár között derűsen belenézett, majd felkiáltott:

- Uramisten...
- Tessék, fiam!
- Tekintsd csak meg, ott alant mi van.
- Legott – mondta az Úr, s ő is letekintett.
- Na, ne! – fakadt ki nagy bosszúsan. – Azért ezt már mégse! Tojok a deistákra, tojok Locke-ra, Voltaire-re, én bizony most itt beavatkozom. A pokolba velük!

– De főnök – próbálta csitítani Péter. – Ne akarj özönvizet, csapásokat, földrengést... Van ezeknek ott alant úgyis elég bajuk.

– Eszemben sincs – rázta meg a fejét az Úr. – Csak befejezem a játékot.

Hangosan felkacagott, amitől a felhőtlen, tiszta kék ég zengeni kezdett.

16. A király és Lovasdy meztelen

Kartács Attila kiszállt lakosztálya franciaágyából, és megkérdezte Jankát:

– Kérsz valamit?

Jármásy Janka – aki, lám, mégis engedett a csábításnak –, felült, és szemérmesen kicsit följebb húzta a paplant.

– Egy kicsi bort, aztán megyek, mielőtt keresgélni kezdenek. Meddig tart egy ilyen vízilabda meccs?

– Azt hiszem, négy harmad... Kábé egy óra...

Janka nem csodálkozott, hogy háromnál több harmad is lehet, kéjesen nyújtózva nézett a vezérigazgatóra.

– Jó volt? – kérdezte Attila.

– És neked? – Janka kérdésre kérdéssel felelt, de ebben benne volt a válasz is.

Attila a borcsaphoz sietett, kinyitotta.

Kis sistergés, és – semmi.

Kinyitotta az ásványvíz-csapot is. Csak a levegő.

– Jaj, ne haragudj, kicsi, mennem kell. Baj van... – Fölkapta a pólót, nadrágot húzott, és az ajtóhoz sietett. Akárhogy rángatta a kilincset, az ajtó nem akart kinyílni...

Kartács Attila idegesen szólt Jankára.

– Valami nincs rendben... Hiába rángatom... – Egy régi eset jutott eszébe. Rémülten rohant a telefonhoz.

Janka kiugrott az ágyból, kapkodva öltözött.

– Jaj, ebből botrány lesz! Ha nem vagyok ott, amikor a főnök indulna...

– Nem nyílik az ajtó – nyöszörgött a Dionüszosz Weinness vezére.

– Akkor az erkélyen át – lihegte Janka.

Attila elvesztette úri modorát.

– Meghülyültél, te liba! A legfelső szinten vagyunk.

Janka majdnem pofon vágta, de nem ez volt a megfelelő pillanat a sértődösködéssre.

– Csinálj valamit!

Attila felkapta a telefont. A recepciót hívta.

– Küldjenek fel valakit a műszaktól!

– Nem tudunk, direktor úr, kint vannak a kertben. Leállt a borkút.

– A kurva életbe! Be vagyunk zárva! Kerítsenek valakit, de gyorsan! Hívják Samut, az ötezer mestert!

– Igenis...

Az elnöki lakosztályban az idősebb Dubác sikoltást hallott a fürdőszoba felől.

– Baj van? – kérdezte ijedten, és egy mozdulattal rányitotta Erzsókra az ajtót. Krajczár Erzsébet ott áll a tus alatt talpig behabozva, de a csapból nem jött víz.

– Mit csináljak? – siránkozott.

A miniszter odadobott egy törülközőt.

– Töröld meg magad. Addig én megnézem, mi történhetett.

Fölkapta a hófehér fürdőköpenyt, sietett az ajtóhoz. Nem nyílt.

Krajczár Aladár és Vági Vajk a presszóban éppen befejezte a beszélgetést. Krajczár elégedetten nyújtózott, sikerült megállapodnia Vágival, hogy az önkormányzat átutal az ő számlájára nyolcmillió forintot. A megbízási szerződést, melyben a Krajcáros Kft – Aladár rendezvényszervező vállalkozása – vállalja a barátságos vízilabda-mérkőzés ünnepies szervezését és marketingjét, most írták alá, persze visszadatálva.

Vági Vajk sem volt elégedetlen, megegyeztek, hogy tíz százalék hirdetésszervezői díj viszont az ő számláján landol majd, persze minden írás nélkül.

– Erre igyunk valamit, Wasser! – kurjantott egyet Krajczár, és odaszólt a felszolgálónak: – Hozzon egy Mumm pezsgőt!

A pincér kisasszony előkészítette az alpakka vödört, ahogy illik, aztán az előkelőségek asztalánál kibontotta az üveget. A dugó hatalmas durranással repült a meny-

nyezetnek, a finom nedű pedig szökőkút erejével zubogott a polgármester ingére.

– Bocsánat – hebegte a hölgy –, ilyen még nem fordult elő velem. Azonnal hozok egy vizes ruhát.

Hátrasietett a pult mögé, kinyitotta a csapot, és alátartott egy vadonatúj szivacsot.

A csap csak szörcsögött, próbálta kinyomni a levegőt.

A pincérnő találékony volt, felbontott egy üveg Csöszmödi Kristályt, a második csodakútból palackozott szénsavas ásványvizet. Krajczár ingén a víz kis fehér gyöngyökben bugyborékol a szivacs nyomán.

– Bassza meg! – mordult fel a csöszmödi Osztap Bender. – Mi történhetett?

Az atya a kijózanító teremben alukált, finom gyógyfű- és borillatok között. Édesdeden hortyogott, álmában félpucér lányok szolgálták fel neki az isteni nedűket. Aztán egyszer csak Franciska is megjelent félmeztelenül egy tálcával, és azt mondta: „Itt a reggelije, gyorsan egye meg, mert elkésik, vén borzsák.” Ettől fölriadt. Egyedül volt a teremben. Kíváncsian tápászkodott föl és sietett a folyosóra. Bosszankodó emberek jöttek ki a különféle zuhanyfülkékből, szaunákból, és a csapokat nyitogatták. Egyikből se jött semmi.

A medencében még tartott az ütközet. A miniszterelnök másik gatyára várt, ezért addig kihúzódott a medence szélére. Valami furcsa érzése támadt hirtelen: mintha egyre lejjebb lenne a víz szintje, már-már a hátsáig ha ért...

De azt látta, hogy a nézők még kiabálnak, lelkesítik

a csapatokat, és – valószínűleg – őt fütyülik. Valaki be is kiabált neki:

– Közelről nézed a meccset, te majom?
Lovasdy a szája szélébe harapott.

– Samu, itt vagy végre? – Attila felsóhajtott. – Ment-sél ki, az egész bagázsból te érsz valamit .

– Ja – hallatszott kívülről az ötezeremester hangja. – Kamilla is azt mondta nemrég...

– Nem érdekel Kamilla – nyöszörgött a direktor. – Ments ki innen!

– Jól van, na, már dolgozom... Nyugi!

Ebben a pillanatban csörgött a telefon. Attila fölkapta.

– Itt Dubác... Mi történik itt? Nem tudunk kijutni a szobából.

– Én sem. Ki visítózik ott? Erzsók?

– Igen. Kérem! Ebből botrány lesz.

– Az tuti – mondta Kartács, és letette a telefont.

A közönség fütyült. A víz egyre apadt, a pólósok kiugráltak a partra, Lovasdyval nem törődött senki. Illetve az egyik testőre megpróbálta átverekedni magát a szurkolókon, a fejetlenül összevissza rohangáló vendégeken. Mire a medencéhez ért, Lovasdynak már csak a bokája volt vízben. Kurta kis lábaival tétován toporgott, két kézzel igyekezett eltakarni ágyékát.

A szurkolók egy része még ült a helyén, az esetleges folytatásra várva. Most mind az érdekes látványt szemléltek, a pucér politikust, akire testőre éppen most próbálta rádobni saját dzsekijét. Röhejes produkció volt, és a közönség harsány hahotával fogadta. Még taps is csattant.

A testőr fölnézett a tömegre, s a főnöke vállát átkarolva igyekezett őt kivinni a medencéből.

Ebben a pillanatban a technikusok, akik szobájukból nem láttak az uszodára, a forgatókönyv szerint elindították a cédét, és a hangszórókból fölcsendült egy dal:

*Hol szőke sellő, lenge szellő játszik a Tiszán,
Ott él egy nép, legendák népe, ott az én hazám.
Az ősi Kárpát őrzi álmát, hű Csaba vezér,
Ki csillagoknak égi útján vissza-visszatér.*

Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország...

– Még jó – gondolta a megtört Lovasdy, miközben kétségbeesetten kapaszkodott a lépcsőn – , hogy nem a Himnusz indították el. Akkor most vigyázzban kellene állnom.
